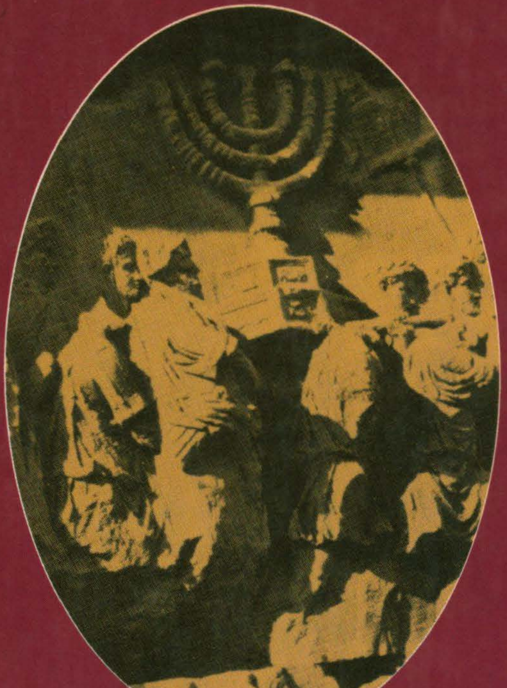
YAHUDİ TARİHİ VE
SİYONİST LİDERLERİN PROTOKOLLERİ

Will Durant

Roger Lambelin

inkılâb

YAHUDİ TARİHİ VE SİYONİST LİDERLERİN PROTOKOLLERİ

İnkılâb yayınları : 47
Araştırma dizisi : 25

92.34.Y.0181.47.01.25

ISBN 975-7560-32-4

Yahudi Tarihi ve Siyonist Liderlerin Protokolleri adıyla yayınlanan bu kitap İnkılâb Basım Yayım Organizasyon ve Ticaret Limited Şirketi'nce Ekim 1992 (Rebiülâhır 1413)'de İstanbul'da Bayrak Matbaacılık tesislerinde bastırılarak ciltlettirilmiştir.

Kapak: Mustafa Kadıoğlu

Kapak resmi: Romadaki Titus Kemeri üzerinde, aralarında yedi kollu şamdan da bulunduğu halde Kudüs mabedinden ele geçirilen hazinelerin zafer alayı ile taşınmasını gösteren kabartma.
Herbert G. May ed., *Oxford Bible Atlas,* 3rd ed., Hong Kong 1990, s. 44.

Will Durant & Roger Lambelin

YAHUDİ TARİHİ VE SİYONİST LİDERLERİN PROTOKOLLERİ

Çeviren: Sami Sabit Karaman

inkılab

YAYINLARI
Fevzipaşa Cad. 11/7 Fatih, İstanbul
Tel: 524 44 99 - 521 57 76

İÇİNDEKİLER

Takdim 7
Önsöz 13

Birinci bölüm
YAHUDİ TARİHİ 19
Vadedilmiş topraklar (Arz-ı Mev'ûd) 21
Bütün ihtişamıyla Süleyman 25
Orduların İlâhı 33
Sınıf çekişmeleri 40
Kudüs'ün yıkılışı ve yeniden imarı 47
Kitap Ehli Kavim 56
Eski Ahit 70
Birinci bölümün notları 81

İkinci bölüm
SİYONİST LİDERLERİN PROTOKOLLERİ 87
Giriş 89
Siyonist liderlerin protokolleri 105
I. Protokol 105
II. Protokol 111
III. Protokol 113
IV. Protokol 118
V. Protokol 120
VI. Protokol 124
VII. Protokol 126
VIII. Protokol 128
IX. Protokol 130
X. Protokol 133

XI. Protokol 139
XII. Protokol 142
XIII. Protokol 147
XIV. Protokol 150
XV. Protokol 152
XVI. Protokol 160
XVII. Protokol 163
XVIII. Protokol 166
XIX. Protokol 169
XX. Protokol 170
XXI. Protokol 177
XXII. Protokol 180
XXIII. Protokol 182
XXIV. Protokol 184
İkinci bölümün notları 186

Takdim

Elinizdeki kitap, Will Durant'ın *Histoire de La Civilisation* adlı eserinin Yahudilere ait kısmı ile Roger Lambelin'in Rusça'dan Fransızca'ya aktardığı *Les Protocoles des Sages de Sion* kitabının tercümelerinden meydana gelmektedir. İlk baskısı tercümelerin sahibi Sami Sabit Karaman Bey tarafından *Yahudi Tarihi ve Siyon Önderlerinin Protokolları* adıyla neşredilmiştir.[1]

Bu ikinci baskının yeni bir düzenleme ve ilgili yerlere eklediğimiz dipnotlarla ilgi göreceğini ümit ediyoruz.

*

Okuyucularımıza, bilhassa "Siyonist Liderlerin Protokolleri" adlı ikinci bölümü okurken sık sık karşılaşacakları "Hıristiyanlar" ifadesinin bütün "Yahudi olmayanlar"ı kapsadığını belirtmek isteriz. "Protokolleri" Fransızca'ya aktaran R. Lambelin Yahudilerin *goiim [goyim]* tâbirini "Hıristiyanlar" olarak, Türkçe'ye çeviren S. S. Karaman'ın da Fransızca nüshasındaki gibi tercüme etmesi yanıltmamalıdır. Hatırlanmalıdır ki, *goyim*, "Musevî olmayanlar, milletler" gibi anlamlarla birlikte *"kâfir"* mânasında da kullanılmakta[2] ve bütün Yahudi olmayanları kapsamaktadır.

Eski Ahit'in muhtelif bölümlerinde sözkonusu ifadeler yer alır. Meselâ, İşaya, 49: 22-23'de "Rab Yehova şöyle diyor: İşte, milletler [goyim (Yahudi olmayanlar)]a elimi kaldıracağım ve kavmlara bay-

rağımı yükselteceğim; ve senin oğullarını kucaklarında getirecekler, ve senin kızlarını sırtlarında taşıyacaklar. Ve krallar sana lala ve kraliçeleri sana dadı olacaklar; yere kapanıp ayaklarının tozunu yalayacaklar." 2:2'de "... ve bütün milletler ona akacaklar." 42:1'de "... canımın kendisinden râzı olduğu seçme kulum; Ruhumu onun üzerine koydum; milletler için hakkı meydana çıkaracaktır."

*

Dörtbin yıllık bir geçmişe sahip Yahudi kavmi[3] "dünyanın dört bucağı"nın tek hükümet tarafından yönetilmesi fikrini ta kral Hammurabi zamanından beri taşımaktadır. Sahip oldukları, İlâhî kanun altında bütün insanların eşitliğini temel alan tek tanrı inançları zaman içerisinde işledikleri şirk ile bozulmuştu. İbrahim aleyhisselâm'ın getirdiği saf tevhid inancı, kendilerini diğer kavimlerden farklı ve üstün görmeleriyle, dejenere olarak "başkalarına ait tanrıların varlığını kabulle birlikte, yalnızca kendi ırklarına has tanrı olduğu fikrine" dönüştü. İki nesil sonra bu abartılı ayrılıkçılık, sebebi olduğu hakikati tanınmaz hâle getirerek İbranileri ırkçı bir döneme soktu. Dinî uygulamaları Hz. İbrahim'in "tek ve üstün" olan Allah'ından, patriklerin "millî din" tanrısına dönmüştü.[4] Bu üstün ırk ve millî din anlayışı ile yüzyıllar boyu aralarında yaşadıkları kabile ve boylarla kaynaşmayı reddettiler.

İbranilerin ve ataları Yahudilerin dinî uygulamalarının mahiyeti patriklik çağlarından beri aynı kaldı. Hem Allah'ın üstünlüğünü ve evrensel ahlâkla birlikte Hz. İbrahim'in görüşünü, hem de ırkçılık ve ayrılıkçılığın her ikisini de bünyesinde barındırdı. Her iki görüş de her devirde sabit durumdaydı; birisi diğerinin üzerinde çağlar boyu baskın kaldı, fakat asla onu ortadan kaldıracak kadar başarılı olamadı. Tarih bize, zamanın çoğunda bu baskın gelenin "ırkçılık" olduğunu ve bunu yaparken aynı zamanda da ilâhî üstünlüğü ters yönde etkilediğini söyler.[5]

*

Eski Ahit metinleri Yahudi tarihi hakkında geniş malzemeler sunar. Bu malzemelerden onların boyları, yaşadıkları yerler, pey-

gamberleri, sürgünleri ve ilâh anlayışlarını çıkarmak mümkündür. Allah'tan; "babalarımızın Allah'ı, atalarımızın Allah'ı, İbrahim'in Allah'ı, Yakub'un Allah'ı..." gibi tâbirlerle bahsedilirken kendilerinden de "Allah'ın oğulları" olarak bahsedilmektedir. Bir olan tanrıyı oğul sahibi olmak, insanlarla güreşmek gibi, insanî vasıflar yüklemeleri ve Tevrat boyunca Allah için (çoğul olarak) "Elohim" kelimesinin kullanımı Yahudi dinî düşüncesinin büyük çıkmazlarıdır.

Kitabın birinci bölümünü teşkil eden 'Yahudi Tarihi'ni yazarken Will Durant'ın başvurduğu ilk kaynak da *Eski Ahit*'tir.

Bu bölümde yer almayan, fakat bahsetmemiz gereken bir dönem de Yahudilerin Arabistan Yarımadası serüvenidir:[6] Filistin'de diğer İbranîlerden, dışarıda ise İbrani olmayanlardan gördükleri zulümler, Yahuda'nın ve İsrail'in yok edilmesi birçok İbrani'yi kuzeybatı Arabistan'da yerleşmeye zorladı. Madenî işleme ve ticaretle uğraşmaları onlara burada bir yer ve hayat tarzı kazandırdı. Hiçbir zaman kendi başına buyruk kabileler olmadılar; her zaman bölgedeki bir ya da birden fazla güçlü Arap kabilesinin himayesi altında yaşadılar. İşte bu durumdayken, Allah'ın Son Peygamberi ve Elçisi Hz. Muhammed @ onlara ulaştı.

Bir kısmı Yemen'e gittiler. Orada kralı dininden döndürdüler ve devletin kontrolünü ele geçirdiler. Daha önce 570 yıllarında Ebrehe komutasındaki Bizans askerî birlikleriyle beraber gelen Habeş misyonerlerince Hıristiyan yapılan kimselere karşı korkunç bir zulme başladılar. Bu hareket Hıristiyan ve putperest Araplar gibi gelecekteki Müslümanlar tarafından da lânetlendi.[7] Arabistan Yahudileri Arapların saygısını hiçbir zaman kazanamadılar. Bu, kısmî olarak cesaretlerine itibar etmemekten daha çok, bu hayatı kalıcı görmeye dayalı ahlâk sistemlerine; ve kısmî olarak sık sık gizledikleri, başkalarına öğretmedikleri ve kendi usûlleriyle kutsallığını tahrif ettikleri Tevrat'a olan ilgilerine bağlıydı.[8]

*

Yahudilik bugün, hemen beraberinde Siyonizmi çağrıştırmaktadır. Günümüzden yaklaşık yüzyıl önce Filistin'de yeni bir Yahudi

devleti kurmak için ortaya atılan *Siyonizm*, "Yahudicilik" ve onun ideolojik eylemine verilen addır.[9] Siyonizm'in başlıca siması Theodore Herzl (1860-1904)'dir.[10] Herzl bu hareketi siyasî hedef ve faaliyet olarak 1897'de toplamış olduğu "Dünya Siyonist Kongresi"nde başlatmıştır.

"Yahudi Devleti" fikri hemen tutmuş, ilk önceleri böyle bir devlet için Latin Amerika düşünülürken Chaim Weizmann (1874-1952) bunun mutlaka Filistin'de gerçekleştirilmesi gerektiğini savunmuştur. Bu bakımdan Siyonizm'in isim babası Herzl ise, eylem babası da Chaim Weizmann'dır.

Filistin'de "Yahudi Devleti" kurma eylemi Batılı politikacılar ve aydınlar tarafından da desteklenince bu hareketin bütün taraftarlarına, ister Yahudi olsun, ister olmasın *"Siyonist"*; hareketin bizzat kendisine de *"Siyonizm"* denmiştir.[11]

*

1912-13 yılı Siyonist Kongresi konuşma zabıtlarında dikkat çekici ifadeler yer almaktadır: "Yegane ümidimiz Türkiye'dir. Birgün olup da durumumuzda bir kurtuluş görülecek olursa, bunun Türkiye sayesinde olacağında şüphe yoktur... Musevilere, Türkiye'de verilen hukuk ve eşitliğin ciddiyetinden emin olmak gerekir. Zaten Türkler öteden beri Yahudilere iyi davranmışlardır. Her yerde bize tahkîr edilerek bakıldığı ve hakkımızda her türlü mezalimin reva görüldüğü geçmişte, Türkiye, İspanya'dan çıkarılan Museviler için kurtuluş yeri olmuştur... Siyonizm hareketinin gerek Museviler, gerekse Osmanlı Devleti için büyük bir nîmet olduğu anlaşılacaktır..."[12] Bugüne gelindiğinde, Siyonizm'in sadece ve sadece, gasbettiği Filistin'i hergün akıttığı kan, gözyaşı ve terör ile elinde tutmaya çalışan İsrail için bir nimet olduğu söylenebilir. Çünkü "Yahudicilik" fikri onları birleştirmişken, "Turancılık" fikri Osmanlı ülkesinin parçalanmasında baş âmillerden biri olmuştur.

Dünün *İttihat Terakki*'sinin zihnen ve fiilen izinden gidenler elbetteki bu gerçeği göremeyeceklerdir. Hatta onlar büyük bir gaflet içindedirler. [Birkaç cümlesini aldığımız bu konuşma zabıtları biz-

zat İttihatçılara gönderilmişti].[13]

*

Bu kısa notlar ile birinci bölümde yer alan Yahudi Tarihi ile ilgili bilgileri, kitabın ikinci bölümünü teşkil eden "Protokoller"in daha iyi değerlendirilmesine ve istifadesine yardımcı olacağı inancıyla yayınlıyoruz.

İNKILÂB YAYINLARI

NOTLAR

(1) Sami Sabit Karaman, *Yahudi Tarihi ve Siyon Önderlerinin Protokalları*, Yeni Cezaevi Matbaası, Ankara 1943.
(2) James Hastings, *Dictionary of The Bible,* "Goiim" mad., 2nd ed., T. & T. Clark and Charles Scribner's Sons, Edinburgh 1963, sh. 339.
(3) Moshe Sevilla-Sharon,s *Israil Ulusu'nun Tarihi* , Kudüs 1981, sh. ix.
(4) I. Râci el-Farukî - L. Lâmia el-Farukî, *İslâm Kültür Atlası,* İstanbul 1991, sh. 65.
(5) A. g. e., sh. 66.
(6) A. g. e., sh. 70.
(7) Bürûc süresi (85): 1-10.
(8) Bakara süresi (2): 101, 187; Mâide süresi (5): 71; Cum'a süresi (62): 5
(9) İhsan Sezal, *Sosyal Bilimlerde Temel Kavramlar* , Ankara 1981, sh. 113.
(10) Moshe Sevilla-Sharon, a. g. e., sh. 248.
(11) İhsan Sezal, a. g. e., sh. 113.
(12) Mehmed Selâhaddin Bey, *İttihad ve Terakki'nin Kuruluşu ve Osmanlı Devleti'nin Yıkılışı Hakkında Bildiklerim,* İnkılâb yay. 1990, sh. 112-113.
(13) Mehmed Selâhaddin Bey, a. g. e., sh. 112.

Açıklama: Kitapta geçen Eski Ahit'e ait çoğu alıntı *Kitabı Mukaddes,* Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul 1988 tarihli Türkçe nüshadan alınmıştır.

Önsöz

Roger Lambelin, *Les Protocoles des Sages de Sion* adıyla Rusça'dan tercüme ettiği, benim de Türkçe'ye çevirdiğim bu kitaba yazdığı girişte: "Uzak ufukların muhtelif noktalarında Yahudi düşmanı dalgaların kabardığı seziliyor" diyor.

O vakit sezilen şey artık üzerinde durulmayan sıradan bir konu olmuştur. Sahile çarpan ilk dalganın gürültüsünde Hitler'in sesi duyulmuştu. Bu ses sıra ile, şimdilik belki geçici olarak sahneden çekilmiş olan, Lehistan'da, Macaristan'da, Romanya'da yankı bulmakta gecikmemişti. Demokrasinin, başta İtalya olmak üzere, gözden düştüğü memleketlerde aynı sesin derinden gelen uğultuları da işitilmişti.

Dünya hazinelerinin anahtarağaları bu durum karşısında acaba ne kumpaslar kurmuşlardır... 1937'de, Bâle'de akdettikleri Yahudi Kongresi'nde Almanlara boykot ilân etmiş olduklarını gazetelerde okumuştuk. Bu kararın Alman ekonomisinde ne gibi değişiklikler ortaya çıkarabileceği görülmeden, hatta kestirilmeden savaş patlamış ve şimdi bütün Avrupa Alman tahakkümüne girmiş bulunuyor.(*) Bugün artık Avrupa'da Yahudi fırıldağı dönmesine imkân kalmamış gibidir.

(*) Bu satırların 1941 yılında, yani II. Dünya Savaşı'nın başlangıcında kaleme alındığı hatırlanmalıdır. [Yayıncı].

Bütün dünya tarihinde eşi görülmemiş ve hatta Avrupa'nın en büyük kara kuvveti olan Fransa, o pek mağrur olduğu azâmetli ordusu ile beraber, bir aydan daha az bir zaman içinde yere serilmeden önce kimsenin hatır ve hayaline gelmemiş bir şekil almış bulunan bu harbin ne vakit, nasıl neticeleneceğini kestirebilmek elbette çok müşküldür. Olayları önlemek şöyle dursun arkasından koşarak yetişmek bile mümkün olmayan bu durumda şu veya bu sonucu görmek boş bir kehanet olmaktan öte geçemez. Bugün için hatıra gelebilecek mülâhaza şu olabilir: Dünkerk hezimetinden sonra Britanya Adalarını istilâya, her ne sebeple olursa olsun teşebbüs edemeyen Cermen âleminin bu gün artık bu emelin peşinden koşabileceği pek güç tasavvur edilebilir. İngiltere'nin de, Amerika ile müştereken olsa dahi Avrupa'da Almanları yenebilecekleri şimdilik pek de düşünülemez. Bununla beraber Akdeniz'in iki ağzı kapansa da, İngiliz donanmasına bu deniz haram edilebilse de hatta Mısır'ın Almanlar tarafından istilâsı mümkün olsa da İngiltere büsbütün yenilmiş sayılamaz. Eninde sonunda bu makina harbinin yüklenilmesi hiç de kolay olmayan bir ekonomi harbine varacağı pek alâ düşünülebilir. İş bu yola girdikten sonra ise mesele bütün Avrupa kaynaklarıyle Anglo-Sakson kaynaklarının ölçülmesi gibi matematiksel bir mahiyet alır.

Eger harp şu veya bu şekilde bir sonuca ermeden ihtilâl kopmaz ve bütün Avrupa Bolşevikliğe doğru gitmezse, sade Avrupa'dan kovulan veya Avrupa'da boğulan Yahudilik, İngiltere ve Amerika'da yine yaşayacak ve belki o vakit Bâle'de verilen boykot kararının tesiri beklenebilecektir.

Sırlarına nüfûz hiç de kolay olmayan ve bağrında çok yüksek ve sırasına göre çok kaygusuz zekâlar yetiştiren bu kavmin bütün bu bâdirelerden sonra sahneden silineceğini ve artık oynayacak rolünün kalmayacağını kabul etmenin dar görüşlülük olacağı kanaatindeyim.

Tarihle beraber sahneye giren ve dünya teoloji ve sosyolojisinde çok derin izler bırakan bu ırkın, tarihin henüz emeklemeğe başladığı devirlerdeki başıboşluk, sürgünlük ve esirlik hayatlarını bir

tarafa bırakarak orta çağa gelirsek görürüz ki Yahudilerin yalnız Almanya'dan değil bütün Avrupa'dan sürülmeleri, kaderlerinin sıkca tazelenen cilveleriydi; programlar kendi başına bir fasıldı. Ne oldu? Evet, Musâ'nın çocukları, İsrâil'in torunları çok ezildi ve çok kurban verdi; fakat bütün bunlara rağmen dünyada vukubulan olaylar acaba bugün de gene bu hükümetsiz kavmin az çok gizli tesirleri altında değil midir?..

Romalı Titus'un 70 tarihinde Kudüs'ü yakıp yıkmak ve Yahudileri "kutsal topraklar"dan sürüp çıkarmak suretiyle Yahudi âlemine indirdiği o yıkıcı darbeden sonra İsrâil oğulları dünyanın dört köşesine dağıldılar; ve işte o günden beri kendilerini *Arz-ı mev'ûd* 'a kavuşturacak peygamberi beklediler, durdular.

Gerçek, I. Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere, saf kan bir Yahudi ve *Fondement de La Croyance* adlı eserin müellifi olan Lord Balfour'u, o diplomat filozofu Filistin'e göndererek Yahudilerin eski yurtlarına dönmelerine müsaade etti ve işe de başlandı ise de bundan üç beş yıl önce o diyarda akan ve bir hayli aktıktan sonra şimdi pıhtılaşan Arap ve Yahudi kanının, son zamanlarda biraz daha Yahudi kalabalığına uğrayan bu "Vadedilmiş" diyarda ileride ne çeşit karışıklıklar çıkabileceği şimdiden kestirilemez.

Bugün Yahudi dediğimiz bu kavmin ilk adı *İbranî* idi. Bu isimlendirme hakkında doğunun rivayeti ikidir: Birincisi, Mezopotamya'da Sümer medeniyetinin merkezi Ur'da doğan ilk Yahudi peygamberi İbrahim'in batıya hicret ederken Fırat veya Erdünü geçmesi sebebiyle,* İkinci rivayette büyük babasının adı (Abir) olması dolayısıyle bu kavme (Abiranî=İbranî) denmiştir. Yâkub'un bir adı da (Abdullah) veya (Muinullah) mânasına gelen (İsrâil) olduğu için bu kavme (Benî İsrâil) de denilmektedir.

İsrâil'in büyük oğlunun adı *Yahuda* idi; işte yahudilik de buradan geliyor. Türkçe'de yer alan *Çıfıt* kelimesinin çıkışı da şöyle gösteriliyor: İslâm'ın zuhurunda İslâm Peygamberini inkâr ettikleri

(*) Geçmek anlamına gelen *ubûr* mastarından *âbir, âbiran* geçen ve geçenler.

için *Yahud* a *Cehûd* denmiş, bu kelime de Çıfıt şeklinde Türkçeleşmiştir. Şemseddin Sâmi, *Kâmus-u Türkî* sinde bu izaha "büyük bir eser-i cehâlettir" diyor. Merhuma göre Yahud'un Farsça'sı Cehûd'dur, Çıfıt da bundan galattır. Bir Yahudiye çıfıt demekte biraz da tezyif kasdedildiğine göre Çıfıt'ın Cehûd'dan galat olması daha doğru olmaz mı?

Çıfıt'ın aslı ister Cahûd olsun ister Cehûd olsun, *Philon, Spinosa, Nietzsche, Darvin, Einstein, Bergson, Freud* ve daha bir çokları gibi dünün ve bugünün ünlü filozof ve bilginlerini çıkaran ve Will Durant'ın dediği gibi şu son senelerde dramın dördüncü perdesini oynamağa başlayan bu kavmin tarihine bir göz atış zahmete değmez mi?

Aslında Fransız olan *Will Durant*'ın İngilizce yazmış ve *Charles Mourey*'nin Fransızcaya nakletmiş olduğu *Histoire de La Civilisation* adlı beş ciltlik eserinden Yahudilere ait kısmını aynen alarak (Protokoller)in başına geçirmeyi boş bir emek saymadım.

"Protokoller"deki ifşaatın tarihte müeyyideleri var mıdır? Yeryüzünün iki milyarı aşan nüfusu içinde bir avuç denilebilecek bu kavmi, dörtbin yıldan beri uğraya geldiği her türlü sıkıntı ve musibetlere rağmen hâlâ dimdik ayakta tutan sırrı aramak cidden meraklı bir iş değil midir?

Paul Mayer adlı bir Yahudinin, 1913'de, *Periodical Action* mecmuasında yazdığı ve Hitler'in Yahudi aleyhtarlığını haklı göstermek için, propaganda mahiyetinde, İngilizce yayınlanan *Germany's Fight for Western Civilisation* (Almanya'nın Batı Medeniyeti Uğruna Kavgası) adlı risalede okuduğum manzume, Yahudi düşüncesini belirtmesi dolayısiyle dikkati çektiği için tercüme etmeyi uygun buldum:

Toprakta köklerim yok / Vatan bağı ne bilmem;
Dâ'-ül-vatan hülyası / Kalbimi sızlatamaz;
Istırapla yoğruldum / Kapıdan koğsanız da;
Beni hep ararsınız / Çatlasanız hasedden
Kuyunuzdan su içer / Size kıymet biçerim.

Ruhumun sert örtüsü / Gizler ızdırabımı.
Her an artar servetim / Kızlarınız unutturur
Çöllerin elemini
Tüttürün piponuzu
Her geviş getirirken / Ben işimi bileyim;
Ayıbınıza göz yumar / İçin için gülerim.
Oyunumu oynarım / Çok tecrübelerim var;
Asiyâî ırkımın / O müthiş son hedefi
Sır olarak kalacak.

Bu manzume, şimdi hangi kitapta ne vakit okuduğumu hatırlamadığım bir makaleyi aklıma getirdi: Yazar, ortaçağ Yahudilerinin Avrupa hayatından bahsederken aşağı yukarı şöyle diyor: "Bunlar bir memlekete ilk gittikleri zaman kuru bir süngere benzerler; bir müddet sonra bakarsınız ki bu kuru sünger, içine girdiği memleketin (gerçekten kuyusunu kurutmuş) ve kendi şişmiştir. Nihayet ev sahibinin sabrı tükenir, ruhu isyan eder; ve işte o vakit bir Yahudi aleyhtarlığıdır alır yürür ve tazyik gittikçe şiddetini arttırır. Bu sefer Yahudiler dayanamaz ve bir muhacerettir başlar; başlar amma uzun sürmez; onlar bir yolunu bulurlar ve içtikleri suyun mühim bir kısmını hükümdarların sarnıçlarına boşaltmak suretiyle dönerler ve eski yerlerini alarak yeniden emmeye başlarlar..."

Çağdaş Yahudiler şimdi artık bulundukları memleketlerin yalnız ekonomisini ele almakla kalmayarak fikir alanında da ön safları tutmuşlar ve bu sefer bildiklerini daha iyi okumaya başlamışlardır. Her bulundukları yerde azdan az olan bu kavmin; teknik sahada hemen bütün milletlerin öncüsü sayılacak derecede ilerlemiş bir Almanya'da, tuttuğu yüksek yerler nisbeti gerçekten dikkat çekicidir.

Yukarıda bahsettiğim *Germany's Fight for Western Civilisation* adlı risaleden anlaşıldığına göre, 1926 tarihinde bütün Prusya'da 403.969 Yahudi bulunduğu ve bu miktarın 172.672'sinin Berlin'de ikamet ettiği tesbit edilmiştir. Bu rakamları öğrendikten sonra Yahudilerin, Berlin'in fikir alanında tuttukları yüzdelere bakalım:

Meslekler	%
Hekim	48

Profesör	43
Birinci sınıf doktor	68
Hastahane yöneticisi	46
Dişçi	38
Kimyager	32
Avukat	56
Oyun yönetmeni	80
Ordinaryus profesör	44
Tıb fakültelerinde öğretim görevlisi	50
Felsefe fakültelerinde	25

Berlin'in 3,5 milyon nüfusu içinde ancak 172 bin küsur Yahudinin bu nisbeti elde etmesi neyle tevil, nasıl tefsir edilebilir?

Sözkonusu risalede cidden dikkati çeken bir çok grafik vardır.

Hitler Almanya'sını en ziyade sinirlendiren şey, Yahudilerin komünizmi kurmaya, güçlendirmeye ve Alman ahlâkıyatını ifsat etmeğe çalışmalarıdır. Yahudiler tarafından bu maksatla kurulmuş müesseseler, yazılmış eserler sayılıp dökülmektedir.

Benim maksadım Yahudi leh veya aleyhinde yayında bulunmak veya bu yoldaki yayınlara nakil ve tâmim vasıtalığı etmek olmadığı için bütün bu tafsilâtı bu kitaba geçirmeğe lüzum görmedim. Gayem, Yahudi aleyhtarlığının yeniden uyanmasına sebep olduğunu zannettiğim o esrarengiz "Protokoller"i bu ülkenin aydınlarına da tanıtmaktan ibarettir. Dünü bugüne bağlamakta ayrıca fayda mülâhaza ettiğim için de Yahudi tarihinin, cidden çok derin bir inceleme neticesinde vücuda getirilmiş bir özetini aynen tercüme ile "Protokoller"in başına geçirdim.

Sâmi Sabit Karaman

1941

BİRİNCİ BÖLÜM

Yahudi Tarihi

Vâdedilmiş Topraklar (Arz-ı Mev'ûd)

1

FİLİSTİN - İKLİM - TARİH ÖNCESİ - İBRANİ KAVMİ - MISIR'DA YAHUDİLER - HURÛÇ - KENÂN İLİNİN FETHİ.

Tarihi coğrafya ile izaha kaçan bir Bucla, bir Montesquieu Filistin'e dair çok parlak sayfalar yazabilirlerdi. Kuzeyde, Dan,[1] Güneyde Birşebâ olmak üzere aşağı yukarı 240 kilometre hesap edilir. Batıda Filistinlilerle; doğuda Suriyeliler, Armeenler, Amonitler, Moabitler ve Edomitler arasındaki mesafeler 40 ile 130 km. arasında değişir. Bu mini mini alanın tarihte bu kadar önemli bir rol oynayabileceği ve insanlığın gidişi üzerinde Bâbil'in, Asur ve İran'ın yapamadığı bir tesir, Mısır ve hatta Yunanistan'ınkinden daha kuvvetli bir etki husûle getirebileceği nasıl düşünülebilirdi? Ancak iyi veya kötü bir tesadüf Filistin'i Nil ile Dicle ve Fırat başkentlerinin hemen ortasına düşürmüştür. Ticaret gibi savaşı da Filistin'e sokan işte bu durum olmuştur. Bahtsız Yahudiler bu hükümetlerin düellolarına katılmaya, vergiye veya ezilmeye mahkûm olmuşlardır. Tevrat'ın satırları arasından, kasidelerin acı iniltilerinden ve Peygamberlerin durmadan Allahın yardımını dilemelerinden; Mezopotamya ve Mısır denilen bu çekiçle örs arasında sıkışıp kalan Yahudilerin nasıl bir tehlikeye açık bulundukları kolayca anlaşılır.

Bu diyarın acıklı tarihi bize bir kere daha gösteriyor ki, medeniyet; vahşet ve kuraklık gibi, her an onu yıkmayı fırsat kollayan iki büyük düşmana göğüs veren nâzik bir şeydir. Filistin vaktiyle "süt

ve bal akan" [2] bir topraktı. Tevrat bu tavsifi bize tekrar eder durur. Milâdın ilk asrı içinde bile Josehpe, bu memleketin güzelliğinden, ziraata elverişliliğinden bahseder; çok ağaçlı, aşılı aşısız bol sonbahar meyveli olduğunu söyler. "Dereleri çok olmamakla beraber gereken rutubeti, hiç eksik olmayan yağmurlardan alır" der.

Vaktiyle ilkbahar yağmurları sarnıçlarda toplanır veya birkaç kuyu ile yeryüzüne ulaştırılarak sulama kanallarıyla dağıtılırmış. Şimdi artık: İşte Yahudi medeniyetinin maddî temeli buydu, denilebilir. Bu suretle sulanan toprak arpa, buğday ve türlü taneler yetiştiriyor, bağcıların yüzü gülüyor; yaylalar zeytin, incir, hurma ve daha başka yemişli ağaçlarla bezeniyordu. Ne vakit ki savaş, ne de olsa suni olarak bereketlendirilmiş olan bu toprakları viraneye çevirir veya her hangi bir fatih, bu işi başaran âileleri uzak sürgün yerlerine gönderirdi, işte o vakit çöl, gene o kaba rolünü ele alır ve bir kaç sene içinde bir kaç neslin emeklerini berhava ederdi.

Yahudilerin onsekiz asır süren göç, dağılma ve acıdan sonra nihayet birkaç sene evvel kavuştukları vatanları, eski Filistin'in çıplak ıssızlıklarına, seyrek vâhalarına bakarak onun ekim serveti hakkında fikir edinmek mümkün değildir.

Filistin tarihi, yakın zamanlara kadar zannedildiğinden çok daha önce başlar. Taberiye gölü çevresinde Neandertâl çağının izleri bulunduğu gibi şu son zamanlarda, Hayfa yakınlarında bir mağarada, gene aynı devre mensup beş iskelet meydana çıkarılmıştır.

Buna bakarak Milattan 40.000 sene evvel Avrupa'da gelişen Musteriyen medeniyetinin Filistin'e kadar uzadığı zannolunabilir.

Eriha'da, bu diyarın tarihini tunç devrinin (M.Ö. 1600-2000) ortalarına götüren Cilâlıtaş ocakları meydana çıkarılmıştır. Bu devrede, Filistin ve Suriye şehirleri hayli servet toplamış ve hırs gözlerini Mısır'a çevirmiş bulunuyorlardı.

Eriha, M. Ö. 1500 yıllarında, kuvvetli surlarla kuşatılmış bulunuyor ve Mısır'a tâbi krallar tarafından idare ediliyordu.

Garstang misyonu tarafından keşfedilen kral mezarlarında yüz-

lerce kaplar, cenaze takdimeleri ve Eriha'nın, Hiksosların hâkimiyeti zamanında, mükemmel bir teşkilâta sahip olduğunu ve kraliçe Hatşepsut ve üçüncü Tutmes zamanlarında şehrin oldukça ileri gitmiş bir medeniyete erdiğini gösteren bir çok eşya bulunmuştur.

Gittikçe daha açık olarak anlaşılıyor ki bizim başka başka kavimlere başlangıç olarak gösterdiğimiz tarihler sadece bizim cehlimizin eserleridir. Tell el-Amarna mektupları, Yahudilerin hemen hemen Nil vâdisine sindikleri zamana rastlayan, Filistin ve Suriye hayatının bir tablosunu çizer gibidir. Gerçek olmasa da pek muhtemeldir ki bu yazılarda adı geçen: Habiru; Hebreu (İbranî) olsun [3] Yahudiler, İbrahim kavminin; Sümer'deki Ur şehrinden gelmiş ve milâttan 2200, Musa'dan da 1000 sene kadar önce Filistin'de yerleşmiş olduğuna ve Kenân ilini zabdetmelerinin, Yahudi ilâhının [4] Yahudilere adadığı toprağı [5] ele geçirmelerinden başka bir şey olmadığına inanırlar.

Tekvin'de (14: 1), Şinar kıralı diye anılan Amrafel, hiç şüphesiz ki Hamurabi'nin babası ve Bâbil tahtında selefi Amarpal'dır. Çağdaş kaynaklarda ne hurûca ne de Kenân ilinin zabtına dair hiç bir kayıt yoktur: Yalnız Firavun Mernepta tarafından dikilen bir sütunda (M. Ö. 1225) şu sözler vardır:

"Krallar tepe aşağı gelir ve (selâm) derler.
Şenu viraneye dönmüştür.
Hitit ülkesi bastırılmıştır.
[Kenanlılar zulümlerin her türlüsüyle)... hasara uğratılmıştır.
İsrâil yurdu perişan, torunları yok edilmiştir.
Filistin Mısır için bir dul haline getirilmiştir.
Bütün memleketler birleştirilmiş ve yatıştırılmıştır.
Şamatacıların hepsi Kral tarafından zincire vurulmuştur."

Bu sözler, Mernepta'nın hurûc esnasındaki Firavun olduğunu isbat etmez; belki Mısır ordularının Filistin'i bir kere daha çiğnemiş olduklarını gösterir. Yahdilerin hangi tarihte Mısır'a girdiklerini ve hür veya esir olarak mı girmiş olduklarını bilmiyoruz.[6] Doğruya benzer bir şey varsa, o da Yahudi göçmenlerinin ilkin az olduklarını ve Musa zamanında Mısır'da bir kaç bine varmış olmalarının doğur-

gan olduklarından ileri geldiğidir. Bunlar her devirde (zulüm gördükleri nisbette çoğalmışlardır). Mısır esaret tarihi, Yahudilerin büyük yapıların inşalarında kullanılmaları, isyan ve Asya'ya firar veya göçleri keyfiyetleri, hiç değilse esas itibarîyle, bir çok doğru delililer ihtiva eder. Eğer bütün bunlara tabiat dışı olaylar karışmışsa bu kadim doğuya ait düzme hikâyelerde daima görüleceği gibi, tabiî kabul edilmelidir. Hattâ Musa tarihi bile birden bire atılıverilmemelidir. Gerçek ne Amos'da, ne Vaiz'de, ne de Tevrat'ın telifine asır takaddüm etmiş görünen İsa'da zikredilmemiş olması hayreti mucib olabilir.[7]

Musa, Yahudileri Tûr-ı Sînâ'ya götürürken, bin seneden beri Mısır türkuvazları aramaya gidenlerin izinde yürümekten başka birşey yapmıyordu.

Çölde kırk sene süren ve inanılmaz sanılan bu başıboş göçebe bir halk için olağanüstü bir şey görünüyor ve Kenân ilinin istilâsı da bize aç bir gürûhun yerli topluluk üzerine atılması kabilinden âdi bir iş gibi geliyor.

Fâtihler, öldürebildikleri kadar öldürdüler ve arta kalanlarıyla da evlendiler. Savaş, sınır tanımıyordu. Hatta, metne sâdık kalarak diyebiliriz ki, bundan haz duyan ulûhiyetin emri de buydu.

Gedeon 120.000 adam boğazlamıştı. Bu derece gönül hoşluğu ile ve bu kadar cömertçe tahminlerle boğazlaşmalara ancak ve ancak Asur tarihinde rastlanabilir.

Musa sabırlı bir devlet adamıydı. Yeşu, yavan, biraz da kaba bir savaşçıdan başka bir şey değildi... Yahudiler kendilerine adanmış olan toprağı [8] işte böyle her türlü hislerden uzak realist bir tarzda istilâ ettiler.

Bütün İhtişâmıyla Süleyman

2

IRK - DIŞ GÖRÜNÜŞ - DİL - YÖNETİM - HÂKİM VE KRAL TÂLUT-SÜLEYMAN - MÂBET - İSRAİLOĞULLARI - SOSYAL DÂVANIN DOĞUŞU

İbranî ırkından olanlara, -büsbütün gerçekleşmiş olmasa da-ancak Samî'dir ve Asya'nın diğer Samî ırklarından göze çarpan hiç bir farkları yoktur, diyebiliriz. Ne idiyseler onu tarihleri yaptı; kendi tarihlerini kendileri yaptılar. Daha ilk bakışta bir kaç ırkın karışımı oldukları göze çarpar. Bir mucize olmadıkça yakın doğuda bu kadar sayısız çatışmalardan sonra, saf bir ırkın varlığı kabul edilemez. Bununla beraber Yahudiler, başka kavimlere, evlenme yoluyla karışmaktan çekinir oldukları için bütün diğer kavimlere nisbetle en saf ırk yine onlardı. İşte bu nefret sebebiyledir ki Yahudiler şaşılacak bir ısrarla sosyal tiplerini muhafaza etmişlerdir. Mısır ve Asur kabartmalarındaki İbranî esirler, sanatkârın mizacından doğan ayrılıklara rağmen her noktadan bugünkü Yahudilere benzemektedirler.

Hititlerin aynı o uzun gaga burun, aynı çıkık elmacıklar, aynı sakal ve hep o kıvırcık saçlar! Bununla beraber biz, Mısır'lı karikatüristin kalem rötuşları altında, ne o canlı inceliği ne o fikir çevikliğini, ne de Musa'nın yenilmez yoldaşlarından olan esrarlı bedevilere ve zamanımızın nüfûz edilmez tâcirlerine kadar bütün Samî'leri başkalarından ayıran o inadı bulabiliyoruz.

Fetihten sonraki ilk senelerde Yahudiler sâde bir gömlek giyer, başlarına bir takke geçirir, ayaklarına da, giyip çıkarması kolay bir sandalet çekerlerdi. Servete kavuştuktan sonra deri ayakkabı giymeğe başladılar. Ve gömleklerinin üstüne yakalı kaftanlar ilâve ettiler. Eski zamanın en güzelleri arasında yer alan kadınları, yüz ve gözlerini boyar, güçleri yettiği kadar mücevherat takar ve mümkün olduğu derecede Bâbil, Ninova, Şam ve Sur'un son modalarını izlemeye çalışırlardı.

İbranî dili dünyanın en sesli dillerinden biridir. Genizden söylenmesine rağmen çok müzikal ve erkeksi bir dildir. Bu dil hakkında Renan böyle demişti: Bir çelik ok kılıfı, gerilme kabiliyeti yüksek bir tel, keskin iki veya üç notayla havayı yırtan pirinç bir boru; İşte İbranî dili.

Fenikelilerin veya Moabitlerin konuştukları dilden hemen hemen farksız bir dil. Yahudi elifbası, Fenike elifbasına çok yakındı. Bazı bilginlere göre bu elifba şimdiye kadar malûm olabilen elifbaların en eskisidir. Sadâlı harflere kulak asan yoktu. Herkes kelimeleri dilediği gibi gevelerdi. Bugün bile İbranî dilinin sadâlı harfleri bir takım harekelerden ibarettir.

İstilâ edenler hiç bir zaman birleşik bir devlet olmadılar. Uzun zamanlar az çok serbest oniki sıbt (kabile) hâlinde yaşadılar ve bir devlet esasına göre değil, pederşahî (patriarkal) âile sistemine göre idare olundular. Daima her ailenin en yaşlılarından seçilen reisler, ihtiyarlar meclisi halinde toplanırlardı. Bu meclisler, aynı zamanda, her kabilenin teşrî (yasama) meclisini ve mahkemesini temsil eder ve öbür kabile reisleriyle güç hallerde iş birliğine girerlerdi. Aile, toprağı işlemeye ve davar yetiştirmeye en uygun olan sosyal bir birlikti. Kavmin kuvvet, salâhiyet ve siyasî kudretinin kaynağı da buydu. Baba disiplininin kızını kesen bu bir çeşit komünizma öyle hâtıralar bıraktı ki, tekcilik yol aldığı zaman, teselli kabul etmeyen peygamberler durmadan bu hâtıraları andılar. Gerçekte, Süleyman zamanında, endüstri şehirlere girip de ferdî üretimin yeni bir iktisadî birliği hâline gelince, aile yetkisi, günümüzde olduğu gibi, zayıfladı ve ilkel Yahudi hayatının temeli sarsıldı.

Bütün kabilelerin bazen itaat yüzü gösterdikleri hâkimler, hâkim değil askerî reisler veya sadece savaşçılardı. Hattâ bunlar, aynı zamanda rakip sınıflardan da olabilirdi. (Bu dönemde İsrailoğulları içinde krallar yoktu. Herkes kendince uygun bulduğunu yapardı). Bu hal sonraları savaş zorlukları dolayısıyle değişti. Filistinlilerin esaretine düşme korkusu, hiç değilse bir müddet için, kabileler arasında birleşmeyi gerçekleştirdi. Ve hepsine hâkim bir kral seçtirdi. Bununla beraber Peygamber Samuel, Bir tek adamın hüküm sürmesinden doğacak mahzurlardan, Yahudileri şu aşağıdaki sözlerle sakındırmıştı:

"Ve (Samuel) dedi: Üzerinize krallık edecek kralın hükmü şu olacak: Oğullarınızı kendisine alıp cenk arabaları üzerine ve atlıları arasına koyacak ve arabaları önünde koşacaklar ve onları kendisine binbaşılar ve ellibaşılar kılacak, ve bazılarını toprağı sürmek için ve ekinini biçmek için ve cenk âletleriyle arabalarının âletlerini yapmak için koyacak. Ve attar ve aşçı ve ekmekçi olmak üzere kızlarınızı alacak; ve tarlalarınızı, bağlarınızı, zeytinliklerinizi, onların en iyisini alıp kullarına verecek. Ve tohumunuzun ve bağlarınızın ondalığını alıp hadımlarına ve kullarına verecek ve köle ve cariyelerinizi ve en seçme gençlerinizi ve eşeklerinizi alıp onları işine koşacak. Sürülerinizin ondalığını alacak ve siz onun kulları olacaksınız. Ve kendiniz için seçmiş olacağınız krallarınızın yüzünden o gün feryat edeceksiniz ve Rab o gün size cevap vermeyecek." (I. Samuel, 8: 11-18).

Buna rağmen halk Samuel'in bu sözlerine kulak asmadı ve: "Hayır; fakat üzerimize bir kıral olacak ve biz de bütün milletler gibi olacağız ve kırallarımız bize hükmedecek ve önümüze düşecek ve cenklerimizi idare edecek" (I. Samuel, 8: 19-21) karşılığını verdiler.

İlk Yahudi kralı Tâlut (Saul) iyi ve kötüyü eşit dağıtarak onları hoş idare etti, kahramanca döğüşmesini bildi. "Gileah" mâlikanesinde sâde bir hayat geçirdi; gene Davud'u dikkatle gözden kaçırmadı ve Filistin'lilerin karşısında kaçarken kafası koparıldı.

Yahudiler, tarihin daha ilk devresinde, veraset harplerinin, monarşinin imtiyazlarından biri olduğunu öğrendiler. Eğer Tâlut'un,

Yonatan ve Davud'un destanları sadece edebiyat alanının şaheseri değilseler -çünkü Tevrat dışında [9] bu şahıslardan bahseden bir tek vesika yoktur- bu ilk krala Davud halef olmuştur.

Golyat'ın kahraman kaatili, Yonatan'ın [10] ve daha bir çok genç kızın sevimli âşıkı; vahşi dansların yarı çıplak oyuncusu, en mükemmel harp çalgıcısı, insanda hayranlık uyandıran bir çok neşidelerin sahibi işte bu Davud kırk sene saltanat sürmüştür.

Şimdi edebiyat seinasının tanyeri ağarırken, bütün hatları çizilmiş öyle bir şahsiyetle karşı karşıyayız ki, güçlü bir insan ruhunu sarabilecek bütün zıt ihtirâsları özünde toplamıştır. [Eski Ahit'te yer alan rivayetlere göre] zamanı, kabilesi ve ilâhı gibi sert; fakat bir Sezar, bir İsa kadar düşmanlarını affetmeye hazır, yavan bir Asur hükümdarı gibi esirleri toptan yok etmede tereddütsüzdür. Oğlu Süleyman'ı, ihtiyar Şimel'i aksaçlı kafasını kanı akarak mezara götürmeğe memur edebilir; Uryah'ın karısını hiç çekinmeksizin haremine katar, kendisi de, canını cehenneme göndermek üzere, harbe yollar.

Natan'ın kızgınlıklarına miskince baş eğer, fakat dilber Betşaba'yı hariminde alıkoymaktan da vazgeçmez. Tâlut'u yedi kere, yetmiş bin defa affeder ve canını alabilecek yerde kalkanını elinden düşürmekle yetinir. Tahtına göz koyan Mefiboşet'i hoş görür ve hayatını esirger; eli silahlı olarak tutulan oğlu Abşalom'ı affeder, hıyanet ve babası aleyhine entrika yapmakla suçlu bu çocuğun ölümüne acı acı ağlar: "Oğlum Abşalom, oğlum, oğlum Abşalom! Keşke senin yerine ben ölse idim, ey Abşalom, oğlum, oğlum!" (II. Samuel, 18: 33).

Ayrı ayrı unsurlardan varolmuş et ve kemikten ibaret bir adam karşısındayız ki, onda vahşetin bütün izleriyle medeniyetin bütün nîmetleri biraradadır.

Süleyman tahta çıkarken, barışı sürdürmek maksadıyla, bütün rakiplerini ortadan kaldırdı. Bu hareket, genç kralı sevgiyle karşılayan Yahve'yi zerre kadar incitmiyor ve onu o zamana kadar hiç kimsenin eremediği ve kendisinden sonra da hiç kimsenin erişemeyeceği bir hikmetle bezeyeceğini vâdediyor.

Süleyman ihtimal ki şöhretine lâyıktır. Gerçekte o, kendi özel hayatındaki Epikür zevk ve alâyişini, bir krala düşen vazifeleri Zenon'lara yakışır bir suretle yapmakla uzlaştırabilmişti[11]

Bundan başka kavmine kanunun, hukukun değerini öğretmiş, onu bir birine düşmekten ve savaştan kurtarmış, endüstri ve barışın nîmetlerine kavuşturarak ismine sâdık kalmıştı,[12] çünkü uzun süren saltanatından Davud'un hükümet merkezi edindiği Kudüs; servetini arttırmak hususunda bu umulmayan barış ve huzurdan faydalanmıştı.

Şehir önceleri bir kuyunun çevresinde kurulmuştu,[13] sonraları ovaya nisbetle yüksek olduğu için bir kale şeklini aldı.

Daha sonraları başlıca ticaret yollarına ters düşüşüne rağmen, yakın doğunun en büyük pazarı haline geldi. Süleyman, Davud'un Sur kralı Huram ile kurduğu iyi münasebetlerde devam ederek Fenikeli tâcirlerin kervanlarını Filistin'den geçirmeye teşvik etti. Ve Filistin'in ziraî mahsulleriyle Sayda ve Sur'un mâmullerinin mübadelesine inkişaf verdi. Kızıl denizde seyreden bir ticaret filosu vücuda getirdi. O vakte kadar Mısır'dan geçmekte olan Arabistan ve Afrika ticaret yolunu tercihan bu yola çevirmeye Huram'ı râzı etti. Süleyman'ın altı tâcının ve "Ofir"in kıymetli taşlarının Arabistan'da işlenmiş olduğu şüphesizdir ve çok muhtemel ki Saba Melikesi, onun dostluğunu ve belki yardımını dilemek için, gene Arabistan'dan gelmiştir. [Rivayete göre, bir yılda] Süleyman'ın aldığı altının ağırlığı "altı yüz altmış altı talant"tır. Bu rakamlar Babil, Ninova ve Sur'un gelirleriyle ölçülemezse de Süleyman'a zamanın en zengin hükümdarları arasında yer vermeye yeterler.[14]

Bu servetin bir kısmı hükümdarın zevk ve safâsına tahsis edilmişti. Odalık koleksiyonu yapmak Süleyman'ın merakı idi. Dekor zevkinden mahrum tarihçiler onun "700 hanım ve 300 odalığını" 60 ve 80'ne indirirler.

İhtimal ki o bu izdivaçların bazılarını Mısır ve Fenike ile dostluklarını kuvvetlendirmek için akdetmiştir. Belki de II. Ramses gibi, bilmeyerek nesli güzelleştirmek ve müstesna hünerlerini mümkün

olduğu kadar çok intikâl ettirmek hevesine düşmüştür.

Bununla beraber servetinin büyük kısmını yönetimini pekiştirmeğe ve başşehri güzelleştirmeye hasretti. Şehir gruplarının ortasına düşen iç kaleyi tâmir etti. Yeni kaleler ve ülkesinin stratejik noktalarında garnizonlar vücuda getirdi.

Böylelikle de dış istilâ ve iç isyanlara set çekti. Krallığı idarî maksatlarla ve hele kabile sınırlarıyle ilgili olmamak üzere, on iki bölgeye ayırdı. O, bu suretle kabile hiziplerinin özelliklerini kaldırarak onları bir tek kavim hâline getirmeyi umuyordu; bunda başarılı olamadı. Yahudi hükümeti de kendisiyle beraber göçtü.

Hükümetine gereken kaynakları bulmak için gerek kıymetli madenler gerekse fildişi, maymun, tavus tüyleri gibi nadir ziynet eşyası elde etmek maksadiyle, ciddî seferler tertip ettiriyordu. Çünkü artık burjuva sınıfı yavaş yavaş beliriyor ve bu eşyayı onlara daha yüksek fiyatlarla satmak imkânları beliriyordu.

Filistin'den geçen bütün kervanlardan gümrük vergisi alıyor, bütün tebâsına baş vergisi tarhediyor; kendi bulunduğu bölge hâriç, bütün diğerlerinden ianeler topluyor; iplik, at ve araba ticaretini devlete hasrediyordu. Josephe'in ifadesine göre, Süleyman'ın sayesinde Kudüs'te para sokaklardaki taş kadar boldu.

Nihayet Yahve adına bir mâbet ve bizzat kendisine bir yeni saray inşası suretiyle şehri süslemeye karar vermiştir.

Bütün Yahudiye'de, hâttâ Kudüs'te bile görünüşe göre, o vakte kadar bir mâbet bulunmayışından da, Yahudi hayatındaki istikrarsızlık hakkında bir fikir edinmek mümkündür. Halk gerek mahallî mihraplarda gerekse tepelerdeki kayalıklar üzerinde daima Yahve'ye kurbanlar takdim ediyordu. Süleyman halkın ileri gelenlerini topladı, bir mâbet inşası hakkındaki fikrini açtı; bunun için kendi hazinelerinden çok miktarda altın, gümüş, bakır, demir, ağaç ve kıymetli taşlar vereceğini vâdetti.

Mâbed için her türlü yardımı seve seve kabul edeceğini nezaketle anlattı. Hâdiseleri kaydedenlere inanmak gerekirse, bu ayân

5.000 altın talant, 10.000 gümüş talant ve yeteri kadar da bakır ve demir vermeyi üstlerine almışlardır. Ve ellerinde kıymetli taş bulunanlar bunları "Tanrıevi" hazinesine hediye ettiler.

Tepelerden biri üzerinde bir yer seçildi. Mâbedin duvarları Partenon'da olduğu gibi, bizzat kayanın üstünde yükseldi.[15] Mimarî tarzı Fenikelilerin, Bâbil ve Asur'dan mülhem ziynet motifleriyle beraber, Mısır'dan almış oldukları tarzdı.

Mâbet tam mânasıyla bir kilise değil, bir kaç bölmesi olan dört köşe bir çevre idi, esas bina da küçerekti. Aşağı yukarı 38 m. uzunluğunda, 17 m. eninde ve 16 m. yüksekliğinde idi. Memleketin her köşesinden bu mâbedin inşasına yardım için gelen ve sonradan gelip burada ibadet eden Yahudiler Tep, Bâbil ve Ninova tapınaklarının görülmemiş genişlik ve ululuğunu görüp bilmedikleri için bunu pek tabii olarak "dünyanın hârikalarından" biri sanmışlardı.

Ana binanın ilerisinde 54 m. kadar yüksekliğinde, baştan aşağı altın kaplama bir kemer yükseliyordu. Biricik bilgi kaynağımıza inanmak caizse, altınla sıvanmayan yer yok gibi idi; ana tavan kirişleri, sütunlar, kapılar, duvarlar, avizeler, lâmbalar, şamdanlar, kaşıklar, buhurdanlar hep altın kaplama idi; yüz altın kap da cabası. Her tarafında kıymetli taşlar kakılı som altından gömlekli iki melek de *tâbût-ül-ahd*' e[16] muhafızlık ediyordu. Duvarlar büyük dört köşe taşlardan, sütunlarla kapılar yontulmuş servi veya zeytin ağacından yapılmıştı. Malzemenin büyük bir kısmı Fenikeden getirtilmiş, bütün ince işleri Sur ve Sayda'dan getirtilen sanatkârlar başarmıştı. Amele, zamanın modasına uygun olarak, insafsızca bakılan 150.000 angaryacı idi. 400 sene müddetle Yahve'ye muhteşem bir ikametgâh olan bu tapınak 7 senede meydana gelmişti. Fakat bütün bu işçi ve sanatkârlar, Süleyman'ın ve haremlerinin dileklerine uygun ve çok daha ihtişamlı sarayı inşa için 13 sene daha çalışmışlardır. Bu sarayın bir tek kanadı Mâbedin dört misli idi. Ana binanın duvarları dört buçuk metre uzunluğunda som taşlardan yapılmıştı. Bu duvarlar, statüler, kabartmalar ve Asur tarzında tasvirlerle süslenmişti. Saray, büyüklerin kabulüne mahsus salonları, krala ve haremlerine has daireleri ve her hükümetin temeli olan bir silah fabrikasını ihti-

va ediyordu. Bu yüksek saraydan bugün bir taş parçası bile kalmadığı gibi nerede inşa edilmiş olduğu da meçhûlümüzdür. Ülkesini bu sûretle yoluna koyan Süleyman; keyfini de sürmeye karar verdi. Hükümdarlığı uzadıkça dine daha az önem vermeye ve Mâbed'den ziyade harem dairelerini ziyarete başladığını görüyoruz. Tevrat yazarları onun, zendostluk yüzünden, yabancı karılarının ilâhları adına tapınaklar yaptırmış olmasını çekemezler; ve genel olarak mâbudlar hakkında bir filozof -belki bir siyasî- tarafsızlığı göstermiş olmasını hiç affedemezler. Kavmi onun hikmetinin hayranı idi; fakat, onu bir az da nefsine düşkünlük töhmeti altında tutarlardı. Mâbet de, saray da çok mal ve çok cana mal olmuş ve fakat Mısır işçilerine ehramlar kadar hoş görünmemişti. Bu inşaat ağır vergiler koymayı gerçekleştirmişti; oysa ki hiç bir hükümet vergiyi halka sevdirememiştir. Süleyman öldüğü zaman Yahudiler bitkin bir hâle gelmiş, bir sürü işsiz, küskün, işçi kalmıştı...

Orduların İlâhı

3

POLİTEİZM - YAHVE - HENOTEİZM - İBRANİ DİNİNİN FARKLILIĞI - GÜNAH KAVRAMI - KURBAN - SÜNNET - HAVRA - GARİP İLÂHLAR.

Yasalar kitabı *Kitâbü'l-kavanîn* 'in yayımından sonra Kudüs Tapınağı'nın inşası Yahudi kavmi destanının en başlıca olaylarından biri olmuştu. Tapınak Yahve'ye sadece bir ev olmakla kalmamış Yahudiliğin ruhanî merkezi ve başşehri olmuştu. Artık o geleneklerin yatağı ve yeryüzünün bu serseri kavmine asırlarca kılavuzluk edecek nûru olmuştu. Ve gene bu tapınaktır ki Yahudilerin o ilkel politeizmden sıyrılarak kuvvetli, her halde müsamahasız ve fakat tarihin en yapıcı dinlerinden biri katına yükselten bir inanca kavuşmalarına çok yardım etmişti.

Yahudiler sahneye ilk çıktıkları zaman boşluğu dolduran cinlerden korkan, taşlara, öküzlere, koyunlara, mağaraların tekinsiz ruhlarına ve dağlara tapan göçebe bedevilerden başka bir şey değillerdi. Boğalara, koyun ve kuzulara tapmak hiç de ihmal edilmiş değildi. Malûmdur ki Musa da kavmini hiç bir zaman altın buzağıya tapmaktan büsbütün kurtaramamıştı. Çünkü Mısırlıların boğalara tapması henüz bütün hâfızalarda olanca canlılığı ile yaşıyordu. İşte bu vahşi otobur *(âkil-ün-nebât)* uzun zamanlar Yahve'yi temsilde devam etti.

[Eski Ahit'in ikinci kitabı] Çıkış'ta (32: 25-28) Yahudilerin al-

tın buzağı önünde raksetmekten hoşlandıklarını ve Musa'nın rahipler sınıfını teşkil eden Levilerin yardımıyle, 3000 putperest Yahudiyi öldürmüş olduğunu hikâye eder.[17]

İlk çağların Yahudi tarihinde arkeoloji kazılarında keşfedilen yılan resimlerinden tutun da Musa tarafından yapılan ve İşaya zamanına (M.Ö. 720) kadar Mâbet'te yapılan pirinç yılana varınca her çeşit sürüngene ibadetin muhtelif şekilleri görülür.

Bir çok kavimlerde olduğu gibi Yahudilerde de yılanın kutsal bir karakteri vardı. Bu biraz ekrekliğin timsali olması biraz da hikmeti, inceliği ve iki ucunu birleştirebildiği için de sonsuzluğu belirtmesinden ileri geliyordu.

Hinduların "Lenga"sının benzeri olarak dikilen taşlarla temsil edilen Baâl bazı İbranilerce tenasülün erkek rüknü ve bereketlendirildiği toprağın kocası sayılarak hürmet görürdü. İlkel çoktanrıcılık nasıl meleklere, azizlere, trafimlere (ev ilâhları vazifesini gören taşınır putlar) tapmak şekillerinde devam edegeldiyse, o dinlerdeki büyü inancı da, peygamber ve rahibelerin karşı koymalarına rağmen, uzun zamanlar gizlice sürmüştür.

Halk gâliba Musa ve Harun'u sihirbaz sanmış ve bundan ötürü de kâhinliği, sihirbazlığı iş edinenleri tutmuştu. Bazı "Efod" denilen bir kutunun içinden zar (Urim ve Tumim) atmak süretiyle geleceği keşfe çalışırlardı ki bu, ilâhların dileklerini anlamak maksadıyla, bu gün de yapılmaktadır. Biricik sihrin ilâhlara kurban sunmaktan ibaret olduğunu vâzederek halkı bu kötü alışkanlıktan vazgeçirmeye çalışan rahipleri bu vesile ile anmak kadirbilirlik olur.

Millî bir ilâh olarak Yahve kavramı yavaş yavaş yer tutmağa başladı. İşte Yahudi inancına, Mezopotamya hükümdarlarına üstün birlik ve sadelik veren budur. Kenan ilini açan Yahudilerin, Kenanlıların Yahu [18] adlı bir ilâhına, kendi hayallerine göre yeni bir vücut vererek, onu biraz da sevimli gösteren bazı uysallıkları içinde karanlık, kavgacı ve inatçı bir ilâh edinmiş olmaları hiç de uzak bir ihtimal değildir; çünkü bu ilâh her şeyi bilir olmak iddiasında değildi. Yahudilerden, evlerini kurban kuzusu kanıyla sıvayarak ünlendiril-

melerini istiyor; yoksa, Mısırlıların ilk doğanlarıyla birlikte, çocuklarını merhametsizce yok edeceğini söylüyor. Kendisi de suçsuz değildir, en büyük suçu da insanı yaratmış olmasıdır. Âdem'i yaratmış olduğuna ve Talût'un kral olmasına müsaade ettiğine pişmandır.

O, zaman zaman oburdur, doymak bilmez; kana susamıştır. Kabına sığmaz, renksizdir. "İyilere karşı iyi, merhametlilere karşı merhametli olacağım" diyor. Yâkub'un Lâban'dan öç almak için kurduğu tuzağı hoş bulur. Vicdanı, bir politikacı kadar elâstikîdir. Gevezelikten hoşlanır, uzun nutuklardan keyiflenir, fakat çekingendir; insanlara yalnız arkasını gösterir. Bu kadar beşer tabiatlı ilâh hiçbir zaman, hiç bir yerde görülmemiştir.

Anlaşılan önceleri gürleme (Râd) ilâhiydi, dağlarda yaşardı ve galiba, Gorkiyi, çocukken, fırtınalı günlerde imanlı eden sebepten dolayı da tanrı oluyordu.

Tevrat yazarları, bu Râd ilâhından bir savaş ilâhı çıkardılar. Bunların kuvvetli ellerinde Yahve, milleti için, İlyad ilâhları kadar cesurca döğüşen emperyalist ve müstevli bir ordular ilâhı kesildi.

Musa: "Tanrı bir savaş adamıdır" demişti; Davud da; "Bana dövüşmeyi tanrı öğretiyor" dedi. Yahve, Yahudilerin karşısına çıkacak bütün kavimlerin yokolmasına, Heviyenlerin, Kenanlıların, Hititlerin azar azar kovulmalarına müsaade ediyor. Yahudilerin elegeçirdikleri yerleri kendi adına geri alıyor.

O, barış sayıklamalarıyla birşey kazanılamayacağını bilir; o bilir ki toprak, hatta adanmış toprak *(arz-ı mev'ûd)* bile kılıç kuvvetiyle alınır ve korunur. O savaş ilâhıdır, ve öyle olmak zorundadır. Onun, Hillel ve İsa'nın tasarladıkları gibi, yumuşak ve müşfik bir baba olması için asırlarca askerî bozgunluklar, siyasî esâretler geçirilmesi, ahlâkta da ilerleme husûle gelmesi lâzımdır. O bir asker gibi çalımı sever, övgülere bayılır. Mısırlıları boğarak kudretini göstermekle de kıvanç duyar: "Firavunlar diyarında şeref kazandığım gün onlar benim zevalsiz olduğumu öğreneceklerdir." Kavmini muzaffer etmek için öyle katılıklar emrediyor, veya bizzat kendi yapıyor ki zamanımızda sadece tiksinti ve iğrenti uyandırır. Fakat o tarihlerde

bu gibi olaylar tabiî görülürdü.

Lilliput için döğüşen Güliver'in bönce hoşnutluğuyla milletler mahveder. Yahudiler Moab kızlarıyla fuhşa saptıkları için Musa'ya emrediyor: "Bütün kavmin başlarını kes, güneşin altında ve lâyezâl'in önünde as!" Asur'un ve Asurbanipal'in ahlâkı da aşağı yukarı buydu. Kendini sevenleri ve emrine uyanları affeder; fakat çocukları, inatçı bir mikrop gibi, babalarının, dedelerinin, hatta cedlerinin günahları yüzünden cezalandırır...

Yahvenin emirlerine itaat etmedikleri zaman, o seçkin kullara savrulan sonsuz lânetler öyle bir takbih hârikasıdır ki, sonraları, aykırı inanç sahiplerini diri diri yakan engizisyonculara, Spinosa'yı afaroz edenlere bir ilhâm kaynağı oldu.

Yahve, Yahudilerce, hattâ bizzat kendince biricik tanınan varlık değildi.

Yahudilerin, İsa'ya gelinceye kadar, Yahve'yi bütün kabilelerin, hattâ bütün İbranilerin ilâhı gibi düşündükleri nâdirdir.

Moabitlerin ilâhı Gemoş'tu; Raos'un ona sâdık kalmasını, Nahon tabiî bulurdu. Baalzebuk, Ekron ilâhı; Milton, Ammon ilâhıydı.

Bu başka başka kavimler arasında, siyasî ve iktisadî bakımdan hâkim olan ayrılık, "ilâhî hükümrânlık" diyebileceğimiz durumu meydana getiriyordu. Musa meşhur ilahilerinde: "Ey Lâ-yezâl! Bütün ilâhlar arasında benzerin var mı?" güftesini terennüm ediyor, Süleyman da: "Bizim ilâhımız bütün öbür ilâhların yücesidir" diyor. Tammuz, bütün Yahudilerce, en aydınlar bir tarafa, gerçek bir ilâh telâkki edilmekle kalmıyor, Yahudiler arasında ona tapanlar bir aralık o kadar çoğalıyor ki Hezekiel, âyine uyarak, Tammuz'un ölümünde teessür ifade eden ulumaların Mâbed'te çınlamasından şikâyet ediyordu.

Yahudi kabileleri birbirinden o kadar ayrı yaşıyor, öyle bir serbestliğe ermiş buluyorlardı ki Yeremiya zamanında bile bunların çoğunun birer ayrı ilâhları vardı. "Ey Yahudiye! Şehirler sayısınca ilâhların var!" diyen endişeli peygamber, kavminin Baal ve Moloş'a

tapmalarına karşı protestolar yağdırıyordu.

Davut ve Süleyman zamanlarında siyasî birliğe doğru gidişle beraber ibadetin de Kudüs mâbedine hasredilmesi üzerine, ilâhiyat, tarih ve siyasetin rehberi Yahve de nihayet Yahudilerin biricik İlâhı oldu. Bu henoteizm [19] bir tarafa, Yahudiler, Peygamberlere kadar, tevhide doğru hiç bir gelişme göstermemişlerdir. Yahvecilik devresinde bile, İknaton'un vâzettiği o kısa ömürlü Güneş-İlâh istisna edilirse, Peygamberlerden önce hiç bir inanç İbrani dini kadar tevhide yaklaşmamıştır.[20] Yahudilik, şâirâne ilhâmlar bakımından Bâbil ve Yunan politeizmine eşit olmamakla beraber, felsefesinin üstünlüğü ve gücü, vahdet ve marifeti, ahlâkiyatının hararet ve tesiri bakımından o zamanki bütün dinlere göre çok üstündür.

Bu koyu ve kuvvetli din, Mısır ve Bâbil dinlerindeki o debdebeli âyinlere, o zevkperest merasimler aslâ iltifat etmemiştir. İnsanın, sonsuz bir ulûhiyet önündeki mânasızlığı, önemsizliği, eski Yahudi düşüncesini karartıyordu.

Süleyman'ın, bu dini renk ve sesle cazibelendirmek yolundaki cehdine rağmen, Yahve'nin, o korkunç ilâhın dini asırlarca bir sevgi dini olmaktan ziyade korku dini olarak kaldı...

Kanun tomarlarının bulunduğu *tâbût-ül-ahd'* e hiç kimsenin el sürememesi, Yahudi itikadının tam bir timsalidir. Bir gün sofu Huza'nın, toprağa düşmesin diye, eli bir an için değince "İlâh gazaba geldi ve, bu hatayı işlediği için, hemen canını aldı."

Günah kavramı Yahudi ilâhiyatında ana fikirdir. Belki -asırlarca süren katoliklik devresi hiçbir şey ilâve etmemiş de doğrudan doğruya Eski Ahit'ten çıkmışa benzeyen-püritenler hâriç başka hiçbir kavim fazilete bu kadar düşkünlük göstermedi.

İnsan zayıf, kanun çok karışık olduğu için günah hemen de sakınılabilir bir şey değildi. Bundan ötürü de Yahudi ruhu, yağmursuzluktan tutun da bütün İsrail ilinin yıkılışına kadar, günahın hatıra gelen bütün akıbetlerini düşünerek temelli bir üzüntü içinde idi.

Yahudi dini, cehennemi, kötüleri cezalandırmaya mahsus bir

yer gibi tanımaz; fakat hemen de o derece korkunç olan (Şeol) yani karanlıklar yatağı vardı ki Musa, Enoş ve İlyas gibi Allah'ın elçileri hâriç, iyi-kötü bütün ölüleri toprağın altına alırdı. Yahudilerde âhiret hayatına pek az telmih vardır.

Onların inançları ferdin ölmezliğinden bahsetmemiştir. Onlara göre mükâfat gibi ceza da dünyevî idi. Yahudiler dünyevî bir zaferden ümidlerini kesmek zorunda kaldıktan sonradır ki *ba's-ü ba'd-el-mevt* (yeniden dirilme) kavramını; şüphesiz İran'dan ve belki de Mısır'dan almışlardır. Hıristiyanlık da bu ruhanî inkişaftan doğmuştur.

Günahın korku ve sonuçlarından duâ ve kurban adaklarıyla kurtulmak mümkündür. Arilerde olduğu gibi Sâmilerde de önce beşerî kurbanlar adağıyle işe başlandı; sonraları hayvan, tarlaların seçkin ürünleri, (sürülerin ilk verimleri) adanır oldu, ve nihayet iş hamdetmekle yetinmeye döküldü. Aslında hiçbir hayvan bir rahip tarafından kesilip kutsanmadıkça ve önce İlâha sunulmadıkça yenemezdi. Sünnet olmak da belki kurban yerini tutuyordu. İlâh kül yerine cüz ile iktifa ediyordu. Âdet görmek ve doğurmak her günah gibi kirletir ve rahip tarafından temizlenme törenlerini, kurban adamayı ve duâyı gerektirirdi. Mü'min bir sürü tabulara boğulmuştu. Günah hemen her arzuya musallat ve her günah, yahut hemen her günah bağışlarla kefarete muhtaçtı.

Yalnız rahipler, kuralına uygun kurbanlar takdim veya imanın şartlarını ve gizliliklerini doğru olarak yorumlayabilirlerdi. Bu rahipler, Yakub oğullarında Levi sıbtından olanlara has bir "kast" teşkil ederlerdi. Bunlar hiçbir mala mirasçı olamazlar, fakat vergi ve resim nâmına da hiçbir şey vermezlerdi. Sürülerin ondalıklarını alırlar, mü'minlerin adaklarından, ilâhların müstağni oldukları kısmı kendilerine hasrederlerdi. Esâretten dönüşte, kilisenin serveti, yeni doğan toplumun servetine oranla artmıştı. Bu servet gereği gibi idare edilmiş ve daima arttırılmış olduğu için bir gün geldi ki Kudüs'ün ikinci Mâbedi'nin rahipleri, daha önce Tep ve Bâbil'de olduğu gibi, kraldan daha kuvvetli oldular.

Bununla beraber kilise gücünün ve dinî terbiyenin gelişmesi İbranileri bâtıl itikatlardan ve putperestlikten kurtarmaya yetmedi.

Tepeler ve küçük ormanlar yabancı ilâhlar yatağı ve gizli âyinler sahnesi olmakta devam etti. Halk içinde kuvvetli bir azınlık, kutsal taşlar önünde, Baal ve Astarte önünde hâla eğiliyor; Bâbillilerde olduğu gibi kâhinlere başvuruyor, heykelcikler dikerek önlerinde buhur yakıyor, tunç yılan ve altın buzağı önünde secde ediyor; putperest âyinlerinin gürültüleriyle Mâbedi inletiyor; kurban niyetiyle çocukları ateşten geçiriyor ve hattâ Süleyman ve Ahab gibi bazı krallar, yabancı İlâhelerle fuhşa sapıyordu.

İlyas ve Elyesâ gibi aziz şahsiyetler, rahipleri vasıta etmeksizin, bütün bu amellere karşı vaızlarda bulundular ve yaratılışlarındaki necabet saikasiyle dindaşlarını iyi yola sokmaya çalıştılar. İşte bu ilk çağlara özel şartların tamamından, biraz da halkın sefilliğinden, Yahudi dininin en parlak simaları, yani Yahudi itikatlarını süzerek, bütün batı âlemini vasıtasız fethedecek bir hâle getiren, peygamberler doğdu.

Sınıf Çekişmeleri

4

IŞÇI SINIFI - KARDEŞ KAVGALARI - PEYGAMBERLERİN ASLI - AMOS KUDÜS'TE - İSA VE ZENGİNLERE HÜCUM - MESİH İNANCI- PEYGAMBERLERİN ETKİSİ

Bir bakıma fakirliği zenginlik doğurmuştur; çünkü fakirler, yoksulluklarını ancak varlığın önünde duyarlar. İsrail ilinde sınıf çekişmesi de Süleyman'ın o göz kamaştıran serveti karşısında başladı. Süleyman, büyük Petro ve Lenin gibi, baştan aşağı çiftçi bir memleketten sanatkâr bir memleket yaratmak sevdasına düştü. Teşebbüslerini iyi bir sonuca eriştirmek için de ağır vergiler koymak zorunda kaldı. Yirmi sene süren bir çalışmadan sonra büyük yapı işleri sona erince, Kudüs'te bir işçi sınıfı türemiş, iş kalmayınca da, sonraları Roma'da olduğu gibi, siyasî karışıklık ve yolsuzluklar meydan almıştı. Özel servetler yavaş yavaş büyüdükçe ve sarayın şaşası arttıkça yoksul kulübeler de çoğalmaya başladı. Mâbedin çevresinde kaynaşan büyük yurtluklar sahibi tâcirler ve sarraflar için halkı alabildiğine soymak işten bile değildi. Yahudi kibarları, Amos'nun anlatışına göre "doğru adamı parayla, sefihi de bir çift sandalete sattılar."

Fakirle zengin arasında açılan ve gittikçe genişleyen bu uçurum sanat medeniyetinin gerektirdiği şehir ve köy çekişmelerinin hızlanmasına, Süleyman'ın ölümünden sonra da, Filistin'in ikiye ayrılmasına az çok yardım etmiş ve bu suretle kuzeyde -merkezi Sami-

riye olmak üzere- İsrailiye; güneyde de- başşehri Kudüs olmak üzere- Yahudiye krallıkları kurulmuştu. İşte bundan sonradır ki Yahudiler, o bitmez tükenmez boğuşmalar ve bazen çetin bir savaşa varan kardeş kavgalarıyla zayıf düştüler. Süleyman'ın ölümünden biraz sonra Kudüs, Mısır Firavunu Şeşonk'ın eline geçti. Bu adamın hırsını yatıştırmak için, Süleyman'ın uzun vergi seneleri içinde topladığı bütün altınlar ona peşkeş çekildi.

İşte bu siyasî çözülme, iktisadî mücadele ve dinî düşüklük havası içinde idi ki peygamberler türemeye başladı. Önceleri İbranice *nebi* [21] adı verilen adamlar, meselâ Amos ve İsâ gibi, karakterleriyle muhterem kimseler değildi.

Bunların bazıları, ücret karşılığı, kalbin içini ve geçmişi okumaya, geleceği keşfetmeye çalışan sıradan kâhinlerdi; bazıları da yaban bir çalgı, sert içkiler ve mevlevî raksını andırır danslarla coşarak halkın, ilham yani kendi âlemleri dışında bir ruhun üfürüğü sandığı bir takım sözler söylerlerdi. Yermiya, bu "peygamber olmak için delirmeleri yeter olan" adamlardan hakaretle bahseder. Bir takımı da İlyas gibi endişe içinde köşelerine çekilmiş adamlardı. Bunların okullarda, manastırlarda, tapınaklar çevresinde yaşayanları da az değildi; fakat bir çoğunun evleri ve kazanç getiren işleri vardı.

Biraz da Hind fakirlerini andıran bu güruh arasından çıkan peygamberler yavaş yavaş zamanlarının ve hemşerilerinin tenkitçileri kesildiler. Bunlar mesuliyetlerini kavramış, düşüncelerine hâkim, hepsi kilise düşmanı, hepsi alabildiğine Sami düşmanı olan hem kâhin, hem sosyalist ve bundan ötürü de bütün mânasiyle halkça beğenilen (avâm-pesend) adamlardı. Eğer biz bu peygamber adını meselâ geleceği keşif anlamındaymış gibi kabul edersek çok yanılırız. Onların kerametleri korku ve umid ifadesinden, sofuca tefsirlerden veya geçmiş olayları anmaktan ibaretti. Kendileri bile geleceği bilmek dâvasında değillerdi. Bunlar muhalefet partisinin hiç çekinmeksizin konuşan hatipleridirler. Bu peygamberler, henüz yazı yokken bir aralık, sınaî istismar ve kilise hayasızlıkları yüzünden kaynaşmaya başlayan Tolstoyculardı. Bunlar şehirlerin sefahat ve servetleri karşısında "Lânet!" diye haykıran kaba köylülerdiler.

Amos bile kendine peygamber değil bayağı bir çoban gözüyle bakıyordu. Kudüs'ü ziyaret maksadıyla sürüsünü bırakarak şehre geldiği zaman, hayatın o sunî çapraşıklığı, servetin eşitsizliği, rekabetin insafsızlığı, istismarın anlamsız karakteri karşısında çileden çıkmıştı. İşte o vakit "kapının önüne postunu serdi" ve vicdansız zengini ve onun çalımını lânetlemeye koyuldu:

"Fakiri ezdiğiniz ve elinden ekmeğini aldığınız için siz o yontulmuş taşlardan yaptırdığınız evlerde oturamıyacaksınız. Güzel bağlar yetiştirdiniz, fakat şarabını içemiyeceksiniz...

Rab: 'Bayramlarınızdan nefret ediyorum, onları hor görüyorum; bana sunduğunuz kurbanları, yiyecekleri istemiyorum; ilahilerinin gürültüsünü benden uzaklaştır, santurlarının ahengini de dinlemeyeceğim; bil ki iradem sular gibi, adâlet kuvvetli ırmak gibi aksın' diyor.

Kudüs'te serile serpile yaşıyanlara veyl, veyl o fil dişi yataklar üzerinde yatanlara, sürüden kuzular ve ahırın içinden buzağılar alıp yiyenlere, santur sesi ile boş türküler söyleyenlere ve Davud imiş gibi kendileri için musikî âletleri icad edenlere, taslarla şarab içip güzel kokular sürünenlere veyl..." (Amos, 5: 11, 21-24; 6: 4-6).

Hiç şüphesiz ki bütün çağların ve bütün dünyanın edebiyatında bu ses yeni, yepyeni bir sesti. Gerçekte Amos, İlâhın ağzından bir tehdit tufanı savurarak ülküsünün kılıcını körletiyordu; çünkü bu öyle bir tehdit sağanağı idi ki, keskinliği ve sertliğiyle şarap içenleri ve çalgıcıları hoş gösteriyordu. Fakat bu da bir gerçektir ki Asya'da mâşerî vicdanının ve, o zamana kadar tören ve övgüden ibaret olan dinin, tamamiyle, kendi açık çerçevesi içinde ahlâk ile bezendiğini ve ruhun asaletine hitap ettiğini ilk defa olarak burada görüyoruz.

İsa'nın İncili, gerçekten Amos ile başlar.

Verdiği haberlerin en acısı galiba onun hayatında gerçekleşiyor: "Rab şöyle diyor: Çoban aslanın ağzından nasıl iki bacak yahut bir kulak parçası çekip kurtarırsa, İsrail oğulları, Samiriye'de sedir köşesinde ve yatağın ipekli yastıkları üzerinde oturanlar da böyle kurtulacaklar... Fil dişinden evler [22] yok olacak, ve büyük evler ha-

rap olacaklar." (Amos, 3: 12, 15).

Hemen aynı devrede bir başka peygamber, mütercimlerin dilimizde geçer akçe hâline getirmek için Tevrat altını ile dövdükleri binlerce canlı cümlelerden biriyle, Samiriye şehrinin yıkılacağını haber veriyor: "Hakikat Samiriye'nin buzağısı parçalanacak; çünkü yel ekiyorlar, kasırga biçecekler" diyor. (Hoşea, 8: 6-7).

733 yılında, Yahudiye krallığı, Suriye ile bir ittifak akdetmiş olan lsrâiliye devletinin tehdidine uğrayınca Asur'u imdadına çağırdı. Asurlular geldiler, Şam'ı zaptettiler ve Suriye'yi tâbiiyetlerine aldılar; Sur ve Filistini haraca bağladılar; fakat Yahudilerin, Mısır'ın yardımını sağlamak için sarfettikleri gayreti de unutmadılar ve bundan dolayı bu sefer dönüp Samiriye'yi de zaptettiler. Yahudiye kralı ile, metni neşredilmeyecek diplomatik mübadelelere muvafakat ettiler ve Kudüs'ü zabta muvaffak olamıyarak Ninova'ya döndüler. Bu dönüşte birçok ganimetler ve Asur'da esarette yaşamaya mahkûm 200.000 Yahudi esir götürdüler. İşte bu Kudüs kuşatması sırasında idi ki Peygamber İsa, İbranî kavmi tarihinin büyük simalarından biri oldu.[23] Amos gibi dar fikirli olmayan İsâ, derin görüşlü, tam bir devlet adamının vasıflarını taşıyordu. Küçük Yahudiye krallığının, hiç de yakın olmayan Mısır'ın -o tutanın eline batacak kırık bastonun- yardımıyla bile, Asurlulara karşı duramıyacağına kanmış olan İsâ önce kral Ahab'dan, sonra da kral Eşiya'dan İsrâiliye arasında açılacak savaşta tarafsız kalmalarını rica etti.

İsâ da, Amos ve Hoşea gibi, Samiriye'nin düşeceğini ve kuzey devletinin batacağını seziyordu. Asurlular Kudüs'ü kuşattıkları zaman, kral Eşiya'ya direnmesini tavsiye etti. Senahrip ordularının ansızın çekilişi onu haklı gösterdi ve bir müddet gerek kral ve gerek halk gözünde mevkiini yüksek tuttu. Daima adâletle hareket ve, Âsurluları bir müddet kendi silâhı gibi kullandıktan sonra onları ergeç yokedecek olan Yahve'ye havale etti. Gerçek İsâ'nın tanıyabileceği bütün milletler ister inan ister inanma, "Yahve'nin kılıcına uğrayacaklardı." Birkaç fasıl içinde (XVI-XXIII) Moab, Suriye, Habeşistan, Mısır, Babil ve Sur memleketleri mahvolmakla müjdeleniyordu: "Hepsi ayrı ayrı uluyacaklardır."

Bu yıkıcı savaşlar, o çok uzun lânetlemelerin yanısıra Tevrat, iktisadî istismar ve tama'dan bahsederken can alacak noktalara şiddetli yumruklar indiriyor. Burada onun belâgatı, Eski Ahit'in erebildiği derecenin en başındadır; öyle bendler var ki gerçekten cihan nesrinin şâhikalarıdır:

"Rab, kavminin ileri gelenlerinden ve prenslerinden hesap soracaktır. Bağları yediniz, fukaranın varı yoğu hâlâ evlerinizdedir. Kavmimi paramparça etmek, fakirlerin yüzlerini kemirmekle nereye varmak istiyorsunuz? Hiç kimseye yer, yurt kalmayıncaya ve dünyanın ortasında yapayalnız kalıncaya kadar, ev üstüne ev, tarla üstüne tarla katanlara veyl... Veyl onlara ki muhtaçları adâletten mahrum, fakirlerin hukukunu ayak altı etmek, dulları pençelerine geçirip yetimleri soymak için emirler verdirirler. Hesap ve ceza gününde ne yapacak, kimden medet umacak ve bu debdebeyi kimlere bırakacaksınız?"

Fakirlerin derisini yüzüp dururken birer sofu tavrı takınanlara ne acı hakaretlerle köpürür:

"Rab: Bana sunduğunuz bu kurbanlarla ne demek istiyorsunuz diyor; bütün o koyun kızartmalarından, o besili hayvan yağlarından bıktım... Sayılı bayramlarınızdan iğreniyorum, üzülüyorum. Artık onları dinlemekten usandım. Ellerinizi bana uzattığınız vakit ben sizden yüz çevireceğim, dualarınızı hiç dinlemiyeceğim. Elleriniz kan içinde; yıkanınız, temizleneniz, insafsız hareketlerinizi gözlerim görmesin; fenalık etmekten vazgeçin, iyilik etmeye alışın.

Adaleti arayınız, darda kalanlara yardım ediniz. Yetimin hakkını verin, dulu kayırın."

O, böyle coşmakla beraber kavminden ümitsiz değildir. O da Amos gibi, Yahudilerin siyasî çekişmelerine, sefalet ve yoksulluklarına son verecek, genel bir kardeşlik ve barış devri açacak bir kurtarıcıya karşı besledikleri güvene tercüman olarak, sözlerini bir mesih ümidiyle bitiriyor:

"Bir kız gebe kalacak, ve bir oğul doğuracak, ve onun adını Immanuel koyacak... reislik onun omuzu üzerinde olacak ve onun adı

Acîp Öğütçü, Kadir Tanrı, Ebediyet Babası, Selâmet Reisi çağırılacaktır... Yessenin kütüğünden filiz çıkaracak, ve kökünden bir fidan meyva verecek. Ve Rabbin ruhu, hikmet ve anlayış, öğüt ve kuvvet, bilgi ve Rab korkusu ruhu onun üzerinde kalacak... Fakirlere adâletle hükmedecek ve memleketin hakirleri için doğrulukla karar verecek; ve dünyayı ağzının değneği ile vuracak; ve kötüyü dudaklarının soluğu ile öldürecek. Ve belinin kuşağı adâlet ve kalçalarının kuşağı sadakat olacak. Ve kurt kuzuyla bir arada yaşayacak; ve kaplan oğlak ile beraber yatacak; ve buzağı ve genç aslan ve besili sığır bir arada olacak; ve onları küçük bir çocuk güdecek... Onlar kılıçlarından sapan demiri, kargılarından orak yapacaklar. Uluslar artık birbirlerine karşı şahlanmıyacaklar ve harp usulünü öğrenmekten vazgeçecekler." (İşaya, 7:14; 9:6; 11:1-6).

Bütün bunlar hoş dileklerdir; fakat üzerinden nice nesiller gelip geçtiği halde, Yahudi kavminin samimî hislerini ifade etmekten çok uzak kaldılar.

Tapınağın rahipleri, din bakımından faydalı olan bu sözleri ihtiyatlı bir sempati ile dinliyorlardı. Bir takımı peygamberlere gidiyor ve ilhamlarından az çok faydalanmaya çalışıyorlardı. Sansualizme [24] vurulan bu neşter, Yahudilerin çölden getirdikleri püritanizmi [25] pekiştirmeye belki yaramıştır. Bununla beraber sarayda ve çadır altında geçen hayat gibi pazar yerlerinde ve köylerdeki âdetler de hiç değişmemişti.

Savaş yeniden her neslin kaymağını sömürmeye başladı; esirlik de yabancı kavimlerin kısmeti olmakta devam etti. Tâcir gene tartıda hile yapıyor ve bu günahı kurban ve dualarla hafifletmeye yelteniyordu.

Peygamberler en derin damgayı esirlikten sonraki Yahudiliğe ve Yahudilik ve Hıristiyanlık vasıtasile de bütün dünyaya vurdular.

Hıristiyanlığın ve sosyalistliğin esasını Amos ve İsâ'nın kurmuş oldukları hiç şüphe götürmez.

İşte fakirlik ve yoksulluk nedir bilmeyecek, savaş ve döğüş görmeyecek ve daima evrensel bir kardeşlik içinde yaşayacak bir top-

lum hayali kuran iyimserlik seli, kaynağını buradan almıştır. Yahudilerin, idareyi ele alarak cismanî bir hükümet ve bir işçi diktatörlüğü kuracak olan bir Mesih tasavvuru burada başlamıştır.

Savaşçı ruhu taşıyan bir çağda İsâ ile Amos, İsâ inancının temeli olan sâdelik ve iyilik faziletlerini, karşılıklı yardım ve dostluk fikirlerini ilk ileri süren insanlar olmuşlardır. "Ordular Tanrısı"ndan bir sevgi Tanrısı çıkarmak gibi ağır bir yükü sırtlarına ilk alan işte bu iki adam olmuştur.

XIX. asır solcuları, "İsâ"yı nasıl sosyalistlik çerçevesi içine aldılarsa, bunlar da Yahve'yi hümaniterizm kadrosuna soktular.

Avrupa'da Tevrat basılmaya başladığı zaman, Cermenlere reform ışığını yakan ve beyinlerini yeni bir Hıristiyanlık fikriyle kavuran da bu aynı iki adamdır.

Püritanizme şekil veren de gene onların vahşi ve müsamahasız faziletleridir. Bunların ahlâk felsefesi, uygulamalarıyla daha iyi isbat edilmeye muhtaç bir teoriye, yani iyilerin mutlu, kötülerin mutsuz olacağı teorisine dayanıyordu...

Peygamberler adâleti severlerdi. Kabilelerinin ahlâk hakkındaki dar fikirlerinin kıyasıya hasmıydılar.

Bu âlemin yoksullarına, bir çok nesiller için değerli ve hiç bir zaman gözden uzaklaştırılmayan bir miras hükmünde kalan, kardeşlik yüzü gösterdiler.

Kudüs'ün Yıkılışı ve Yeniden İmarı

5

TEVRAT'IN YAZILMASI - KUDÜS'ÜN YIKILIŞI - BÂBİL ESÂRETİ - HEZEKİEL, İKİNCİ İSA - YAHUDİLERİN KURTULUŞU- İKİNCİ MÂBET

Peygamberlerin etkisi daha ziyade Tevrat'ın yazılışından sonra başlamıştır. Halk yavaş yavaş Yahve'yi bırakıp da yabancı ilâhlara tapmaya başlayınca rahipler millî inancın bu çözülüşüne karşı set çekme zamanının gelip gelmediğini sormaya başladılar.

Kendi ateşli inançlarını Yahve'ye maleden peygamberlerin bazı beyanlarından ilham alan rahipler, halka, bizzat Tanrının gönderdiği bir emir, milletin ahlâkî hayatına yeni bir hız verecek ve peygamberlerin daha az taşkın fikirlerini soktukları takdirde, şüphesiz yardımlarını sağlayacak bir yasalar mecmuası sunmaya karar verdiler. Düşüncelerini kral Yoşiya'ya kabul ettirmekte gecikmediler. Bu kralın saltanatının onsekizinci senesine doğru başkâhin Hilkiya, Mâbed'in mahzeninde, Yahve'nin Musa'ya verdiği, tarihî meseleleri ve peygamberlerle rahipler arasında hararetle münakaşa edilmiş olan meseleleri ve kuralları kökünden hâl ve tanzim eden bir tomar bulunduğunu kendisine haber verdi. Bu keşf'in tesiri çok büyük oldu. Yoşiya, Yahudiye krallığının ileri gelenlerini Mâbed'e çağırdı ve, denildiğine göre, binlerce insan önünde "Ahit Kitabı"nı okudu; sonra da, bu kitapta yazılı yasaları yerine getireceğine dair yemin ederek bütün orada bulunanları sadakate çağırdı.

"Ahit Kitabı"nın ne olduğunu doğru olarak bilmiyoruz.

Bu kitap, belki "Çıkış" (XX-XXIII), belki de "Tesniye" idi. Bu kitabın sıkıya gelerek uydurulmuş birşey olduğu söylenemez. Kitap, peygamberlerin ve Mâbed'in asırlardan beri bildiregeldiği kuralları ve önemli hitabeleri yazıyla formülleştirmekle kalmıyordu.

Her halde bu kıraeti dinleyenler ve hatta bahsini işitenler derin bir teessür içinde kalmışlardı.

Yoşiya, açtığı bu fikir cereyanından faydalanarak bütün Yahudiye krallığında Yahve'ye karşı olan bütün ilâhların mihraplarını yıktırdı.

Mâbed'den "Baâl, Aşera ve bütün gökler ordusu adına yapılmış olan kapların hepsini kaldırttı." "Baâl, güneş, ay, burçlar ve gökler ordusu adına buhur yakan" put kâhinlerini azletti. "Molek için kimse oğlunu yahut kızını ateşten geçirmesin diye Tofet'i murdar etti." Süleyman'ın Kemoş, Milkom ve Astarti adlarına yaptırdığı mâbetleri de ortadan kaldırttı.

Bu düzenlemeler Yahve'nin gazabını yatıştırmışa ve kavminin imdadına koşturmuşa benzemiyordu. Gerçekte Ninova, peygamberlerin haber vermiş oldukları gibi, düşmüştü; fakat bu düşüş küçük Yahudiye krallığını önce Mısır ve sonra Bâbil esaretine düşmekten kurtaramamıştı. Suriye'ye giden Firavun Nehao, Filistin'den geçmek istediği zaman, Yahve'nin imdadına güvenen Yoşiya, eski Megiddo savaş alanında direnmek istediyse de harbi de hayatını da kaybetmekten kurtulamadı.

Birkaç sene sonra Buhtı-Nasr da Firavun Nehao'yu, Kargamış'da tepeledi ve Yahudiye krallığını Bâbil vilâyetlerinden biri derecesine indirdi.

Yoşiya'nın halefleri, gizli görüşmeler ve Mısır'ın yardımı ile, Bâbil esâretinden kurtuluş çaresini aradılar; fakat Buhtı-Nasr [veya Nebukadnetzar], bu pazarlığı sezince ordusuyla Filistin'e saldırdı, Kudüs'ü zabt ve kral Yehoyakim'i esir etti; Yahudiye tahtına Sedekiya'yı oturttu ve 10.000 Yahudiyi esir olarak götürdü. Fakat Sedekiya

da hürriyeti -belki sadece hükümeti- severdi; Bâbil aleyhine o da isyan etti. Bunun üzerine Buhtı-Nasr tekrar göründü ve Yahudi davasını kökünden çözmek maksadıyla, veya hiç değilse hayaliyle, Kudüs'ü bir kere daha zabtetti; son ocağına kadar yaktı yıktı, Süleyman Mâbed'ini yerle bir etti. Sedekiya'nın oğullarını, babalarının gözü önünde öldürttükten sonra kendisinin de gözlerini oydu ve bu sefer şehrin hemen bütün halkını Bâbil'e esir olarak götürdü.

Bu sonuçtan sonra bir Yahudi şairin bu hazin sefer hakkında söylediği manzûme cidden o zamana kadar eşi olmayan bir şiirdi:

"Bâbil nehirlerinin kıyılarındayız / Kudüs'ü düşünerek gözyaşı döküyoruz / Bizi esir olarak götürenler bize türkü söylemeyi teklif ediyorlar / Bizi soyup soğana çevirenler / bir Kudüs şarkısı söylememizi istiyor ve bizden güler yüz bekliyorlar / İlâhî ezgileri yad illerde nasıl terennüm edebilirdik / Ey Kudüs! / Seni unutursam sağ elim de kendini unutsun / Eğer seni bir daha hatırlamazsam dilim damağıma yapışsın / Eğer Kudüs'ü bütün zevklere üstün tutmazsam..."

Bu buhran sırasında, Yahudi peygamberlerinin en çetin ve en hatibi, Bâbil'i, Tanrının intikam kılıcı gibi tanıtıyor, Yahudiye hükümetlerine "inatçı deliler" diyor ve vatandaşlarına, Buhtı-Nasr'a tam bir itaat tavsiye ediyordu. Bir kertedeki insan, acaba Yeremya Bâbile satılmış mıdır, vehminden kendini kurtaramıyor.

Yeremya'nın Rabbi: "Yeryüzünde yaşayan insan ve hayvanları yarattım, diyor, ve bir çok yerleri Babil kralı kulum Buhtı-Nasr'ın eline verdim; Bu milletler ona itaat edeceklerdir. Şayet herhangi bir kavim veya bir krallık, Babil kralı Buhtı-Nasr'a itaat etmez ve boynunu Bâbil kralının boyunduruğuna uzatmazsa o kavmi, onun eliyle yokedinceye kadar, kılıçla, kıtlıkla, veba ile cezalandıracağım."

Yeremya'nın bir millet hâini olup olmadığını bilmiyoruz; fakat, onun çömezi Baruh tarafından kaleme alındığı zannedilen mev'izalarını hâvi kitap ihtiras bakımından edebiyatın en beliğ eserlerinden biridir. İnsafsızca yermeler kadar zengin ve kuvvetli hayallerle doludur. Bu kitap samimi olmakla da mümtazdır. Çünkü âdeta şüpheci

bir hasbihâl ile söze başlayan müellif, bizzat kendini ve insanlığın kaderine ait şüpheleri açıkça ifade ediyor: "Ben ne bedbahtım ki anne! Beni bir kavga adamı, bütün âlemin tenkit ettiği bir adam olarak dünyaya getirdin. Ne hiç kimseden fâizle para aldım, ne hiç kimseye fâizle para verdim. Öyle iken bütün âlem bana lânet ediyor... Lânet, doğduğum güne lânet!.."

Vatandaşlarında ve onların önderlerindeki ahlâk düşüklüğü önünde duyduğu nefretle içinin yandığını hissediyor. İçten gelen bir kuvvet onu, İsrail oğullarının pişmanlığa çağırmak için kapının önünde dikilmeye dürtüyor. Halkın düşüklüğü, yönetimin zayıflığı, Yahudiyenin Bâbil boyunduruğunda kalması, ona göre, hep Yahudilerin işledikleri günahların Yahve eliyle verilen cezasından başka birşey değildi:

"Koşunuz, bütün Kudüs sokaklarını dönüp dolaşınız, umûmi yerlere bakınız, sorunuz, soruşturunuz, eğer adâlete saygı gösteren, doğruyu arayan bir adam, tek bir adam bulursanız ben bütün şehir halkını affedeceğim. Her yerde adâletsizlik akıyor, şehvet galebe çalmış; erkekler besili aygırlara benziyorlar; sabah olur-olmaz her biri kendi komşusunun peşinde kişnemeye başlıyor."

Bâbilliler Kudüs'ü kuşattıkları sırada zenginler, Yahve'yi yatıştırmak için kendi Yahudi esirlerini azat ediyor, ve fakat bir müddet sonra, düşman muhasarayı kaldırıp da tehlike uzaklaşmış görününce, eski kölelerini buluyor ve tekrar esirliği altına alıyordu. Bütün insanlık tarihi böyle bir devreyi idrâk ve hazmetmiştir. Fakat Yeremya bu görüntüye katlanamadı; diğer peygamberler gibi o da, fakirleri ezerek kazandıklarının bir kısmını, sofuca tavırlarla Mâbed'e götüren o iki yüzlüleri ortaya atmıştır. Rabb'in kurban değil, adâlet istediğini -hak dinlerin verdikleri ders de budur- hatırlatıyor, ve "rahipler de peygamberler de hemen tâcirler kadar yapmacıklı ve fesatçıdırlar" diyor. Onlar da avam gibi yeniden doğmaya, -Yeremya'nın kullandığı tâbirle - ruhen ve cismen sünnet olmaya muhtaçtırlar:

"Kendi kendinizi sünnet etmeli ve kalbinizin sünnet kabuğunu koparıp atmalısınız."

Peygamber bu yolsuzluklara karşı, Cenova, İskoçya ve İngiltere'nin insafsız azizlerine gelinceye kadar, eşi görülmemiş bir kin ile köpürüyor. Yeremya, Yahudilere ağır küfürler savuruyor ve nasihatlarına kulak asmayacakların nasıl helâk olacaklarını tasvir etmekten keyifleniyor gibi görünüyordu. Kudüs'ün yıkılışını, Bâbil esirliğini bıkıp usanmak bilmeyen bir tekrar ile anıyor -"Siyonun kızı" adını verdiği mağlûp şehir için, İsâ'yı hatırlatan ifadelerle ağlıyor: "Keşke başım bir su sarnıcı, gözlerim birer musluk olsaydı da kavmimin kızının ölesiye yaralıları için gece gündüz ağlayabilseydim."

Bütün bunlar, Sedekiya sarayının prenslerince, ihanetten başka birşey değildi; Yeremya'yı, savaşın arefesinde ayrılık tohumu ekmekle itham ediyorlardı. Yeremya, boynunda ağaçtan bir boyundurukla dolaşarak halkı endişeye düşürüyor, bütün Yahudiyenin Bâbil boyunduruğuna katlanmaya mecbur olacaklarını ve bundan ötürü bu işin kavgasızca olmasının daha münasip geleceğini anlatıyordu.

Amanyas, boyunduruğu çekip aldığı zaman, Yeremya: "Yahve, Yahudiler için demirden boyunduruk yaptırtacaktır" diye haykırmıştı.

Rahipler bu propagandayı durdurmak için, onu teşhir sırığına bağladılar; fakat o, bu durumda da, aynı çığlığı kesmedi. Rahipler, vücudunu kaldırmak maksadıyla onu Mâbed'e çağırdılarsa da, onların arasındaki bir dostu tarafından uyandırılmış olduğu için yakasını sıyırabilmişti. Bunun üzerine, onu prens vasıtasiyle tevkif ettirerek çamur dolu bir kuyuya sarkıttılarsa da, Sedekiya, onu kuyudan çıkarttırarak sarayında daha yumuşak bir tarzda hapsetti. Kudüs düştüğü zaman, Bâbilliler Yeremya'yı orada bulmuşlardı. Buhtı-Nasr'ın emri üzerine iyi muamele gördü ve sürgünden kurtuldu.

Ortodoks geleneklerine göre, Yeremya, ihtiyarlığında, Eski Ahit kitaplarının en beliği olan *"Figannâme"* yi [Yeremya'nin Mersiyeleri] yazdı. Bu yazılarında, geleceği fazla bir isabetle haber vermiş olduğuna ağlar; Kudüs'ün yıkılışına içi sızlar ve semaya, tıpkı Eyub gibi, sonuna kadar cevapsız kalacak sorular yönetir:

"O şehir ki, halkla dolu idi şimdi niye böyle ıssız bir çöle dön-

müş!

Nasıl oldu da âdeta dul kalmış bir kadına benzedi?
O ki milletler arasında ulu, ülkeler içinde bir prenses gibiydi.
Ne oldu da haraç veren oldu!
Ey yolcular, bu görüntü sizi hiç mi incitmiyor?
Söyleyin, var mı acaba, benim acıma benzer bir başka acı?
Rab âdildir; çünkü emrine karşı âsi oldum.
Ya Rab! Başımıza geleni an; bak da utancımızı gör.
Niçin bizi ebediyen unutuyorsun?.."

Bu sıralarda Bâbil'de de bir diğer vâız, peygamberlik kurgusuna düşmüştür. Hezekiel, daha ilk sürgünde Bâbil'e götürülmüş bir rahip obasına mensuptu, bu da birinci İsâ ve Yeremya gibi, Kudüs'te almış yürümüş olan putperestliğe ve ahlâksızlığa karşı bayrak açmakla işe başladı. Şehri tuhaf bir benzetişle dininin iltifatlarını, yabancı ilâhlara peşkeş çeken bir fahişeye benzetti ve Kudüs'ü "çifte orospular" diye andı ve bu deyimi çok sık kullandı. Kudüs'ün günahlarını sayıp tüketemedi ve onu düşman eline geçmeye ve yıkılmaya mahkûm etti. O da İsâ gibi, hiçbir millete iltifat etmeksizin günahlara hücum ve Moab, Sur, Mısır, Asur ve hattâ esrarengiz Magog'un da yıkılacağını müjdeledi. Fakat ne de olsa Yeremya kadar sertlik göstermedi. Nihayet yumuşadı ve Tanrının, er geç, Yahudilerin arta kalanlarını kurtarmaya rıza göstereceğini ve şehrin *"ba's-ü ba'd-el-mevt"* e ereceğini haber verdi. Bir murakabe sırasında, inşa edilecek yeni tapınağı canlandırdı ve orada rahiplerin yüksek iktidar mevkiini tutacaklarını, Yahve'nin de kendi kavmi arasında kalacağına dair iyimser planının taslağını yaptı.

Bu gerçekleşmesi mümkün olmayan notlarını bitirirken sürgünlerin maneviyatını yükseltmeyi umuyordu. O vakit de, tıpkı bugün olduğu gibi, temessül keyfiyeti Yahudi birlik ve benzerliğini ortadan kaldıracak gibi görünüyordu. Yahudi ırkı, Mezopotamya'nın zengin topraklarında tam bir inkişaf hâlinde idi. Sürgün edilenler âdetlerini muhafaza hususunda büyük kolaylık görüyorlar, âyinlerini de serbestçe yapıyorlardı. Hızla çoğalıyor ve zenginleşiyorlardı. Gerçekte bulundukları tâbilik dairesinde, hiç de alışmış olmadıkları rahat ve birlik içinde yaşıyorlardı. Nüfusları artan Yahudi-

ler Bâbil ilâhlarını ve aynı zamanda, bu eski beldenin kolay ve hoşa giden âdetlerini benimsediler. Daha ikinci nesilde Kudüs unutulmuş gibiydi.

İsâ'nın kitabını tamamlamaya girişen meçhul müellifin vazifesi, bu zayıflamış nesilde Yahudi dinini kuvvetlendirmekti; buna da büyük bir liyaketle muvaffak olmuştu; bir derecede ki dini, bütün yakın doğu dinleri arasında hiçbir dinin, o zamana kadar ulaşamadığı seviyeye yükselmişti.

Bu da, Hind'e, nefsi öldürmeyi vâzeder; Çin'de Konfüçyüs, hikmet kurallarını formulleştirirken, bu (İkinci İsâ) parlak ve göz kamaştıran bir nesir içinde, sürgündeki Yahudilere, tevhide dair ilk defa olarak kesin beyanlarda bulunuyor, birinci İsâ'nın kaba (Yahve)sine nisbetle çok büyük sevgi ve şefkat göstermeye elverişli yeni bir ilâh çıkarıyor, ve ileride genç İsâ'nın ağızından çıkacak İncil'e yakışır bir ifade ile memuriyetini ilân ediyordu. Artık, günahlarından dolayı halkı lânetleme değil, göğüs verdiği sefâlet içinde ona ümit verme lâzımdı: "Tanrının ruhu bendedir; çünkü o beni mağdur beşeri müjdelemeye memur etti. Kalpleri kırık olanları teselli, esirlerin hürriyetini ilân etmek, mahpuslara, zindanın kapılarını açmak için gönderdi." Çünkü o artık anlamıştı ki Yahve bir savaş ve intikam İlâhı değil, şefkatli bir babadır.

Bu buluş onu sevindirmiş ve ona çok gözel neşideler ilham etmişti. Kavminin imdadına koşan bu yeni İlâhı, bakınız nasıl bir ifade ile tasvir ediyor: "Çölde haykıran sesi şunu ilân ediyor: Tanrının yolunu hazırlayın! Patikaların ıssızlığı içinde Rabbinize yol açın. Vâdiler yükselecek, bütün dağlar, tepeler alçalacak; eğri büğrü yollar, yamuk yumuk yerler düzelecek.[26] Dikkat; Tanrı kuvvetli bir elle gelecek ve kuvvetli pazısı onun adına iş görecektir. Koyunlarını bir çoban gibi besileyecek, kuzuları kolları arasında koruyacak, emziklileri mülayemetle güdecek."

Peygamberler şimdi, mesih fikrini kavminin baş ülküsü haline koyacak kadar coşuyor ve Yahudileri, kendi hayatı pahasına kurtaracak kulu tasvir ediyor: "O, insanlar tarafından hakaretle terkedilmiştir. O da ızdırap çekmiş bir adam, keder görmüş bir insandır. O

hor görülmüştür, ve biz onu takdir etmiyorduk. O, bizim elemlerimizden ciddî bir surette acı duyuyordu. O bizim kederimizi taşıyor ve biz onu Tanrının gazabına uğramış, bitkin ve ölgün sanıyorduk; fakat o, bizim kusurlarımız yüzünden yaralanmış, bizim adâletsizliğimizin kurbanı olmuştu. Biz barışa kavuştuk, cezasını o çekti. Ve biz onun yaralarıyla şifa bulduk. Lâyezâl bizim hepimizin adâletsizliğini ona yükledi."

İkinci İsâ haber veriyor: "Yahudileri kurtaracak kılıç İran kılıcı olacaktır. Keyhüsrev yenilmez bir adamdır. Bâbil'i istilâ edecek ve Yahudileri esirlikten kurtaracaktır. Yahudiler Kudüs'e dönecek, yeni bir şehir ve yeni bir mâbet inşa edeceklerdir. Bu gerçekten bir cennet olacaktır. Lâyezâl buyuruyor ki: Kurtla kuzu bir arada yiyip içecekler, aslan bir manda gibi saman yiyecek, yılan toz toprakla gıdalanacak; bunlar artık zararsız mahlûklar olacaklar, ve benim bütün kutsal dağımda hiçbir zarar vermeyeceklerdir."

Evrensel bir Tanrı kavramını bu peygambere ilham eden şey, ihtimal ki bütün doğu memleketlerini itaatı altına almak ve geçen bütün devletlerden daha iyi idare edilir, geniş bir tek imparatorluk hâline getirmek üzere olan İran'ın ulaştığı gelişme olmuştur. Bu İlâh, artık Musa'nın Yahvesi gibi: "Ben senin Lâyezâl İlâhınım... Artık bana üstün olacak yabancı İlâhların olmayacak!" demiyor. Yeni İlâh: "Ben Lâyezâlim ve başka hiçbir İlâh yoktur. Benden başka İlah mevcut değildir" diyor.

Tevrat bendlerinin en güzellerinden birinde şair Peygamber bu evrensel ulûhiyeti şöyle tasvir ediyor: "Suları avucunun içinde, dağları parmaklarının arasında ölçen, dünyanın bütün tozunu toprağını hesaplayan, dağları tepeleri teraziyle tartan kim? Bak şu milletlere ki terazinin kefesinde, bir kova içinde bir damla su kadar ağır basmazlar. Onca, adalar minimini birşeydir. Bütün milletler onun nazarında bir hiçtir, hiç bile değildir; sadece abestir. Artık Lâyezâli siz kime benzetebilir, yahut kimi onunla ölçebilirsiniz? O, kürenin üstünde bağdaş kuran, halkı önünde çekirge kadar görendir. O, semâları bir perde gibi çeken, bir çadır gibi dikip içinde oturandır. Gözlerinizi yukarı kaldırın ve bakın: Bütün bu şeyleri kim yarattı?"

Nihayet, Keyhüsrev'in bir fâtih gibi Bâbil'e girerek Yahudilerin Kudüs'e dönmesine müsaade etmesi, İsrâil tarihinde dramatik bir an olmuştur. Bu olay bazı peygamberlere şaşkınlık verdi. Şehrin ve ahalisinin kılına dokunulmaması ve mahallî İlâhlara saygı gösterilmesi, yüksek bir medeniyete delâlet ediyordu.

Keyhüsrev, Buhtı-Nasr'ın Mâbet'ten getirmiş olduğu altın ve gümüşten Bâbil hazinesinde kalabilen kısmını Yahudilere geri verdi ve aralarında yaşadıkları cemaatlere, uzun dönüş seyahatlerine gereken her şeyi bulup vermelerini emretti.

Doğrusunu söylemek lâzımsa, çok genç olanlar bu kurtuluştan pek de hoşnut olmamışlardı. Birçokları, Bâbil topraklarına kök salmışlardı. Verimli tarlalarını, refah getiren ticarî işlerini, kutsal şehrin terkedilmiş viraneleriyle değişmek kararsızlığı içinde kaldılar.

Keyhüsrev'in varışından iki sene geçtikten sonradır ki ilk sürgün kafilesi, üç ay sürecek olan uzun seferine başladı. Bâbil esâreti yarım asır sürmüştü.

Yahudiler, bugün olduğu gibi, o vakit de eski yurtlarında sevgi ile karşılanmadılar; çünkü zaman geçmiş, daha başka Sâmiler oralara yerleşmiş ve çalışarak toprağı kendilerine mâletmişlerdi. Şimdi nasıl olur da, kendi öz vatanları saydıkları topraklara bir müstevli gibi giren bu adamlara kinlenmezlerdi.

Eğer himayesini gördükleri o kuvvetli imparatorluğun yardımı olmasaydı, menfaatlarine dönen Yahudiler hiçbir zaman Filistin'de yerleşemiyeceklerdi. Prens Zerubabil İran kralı birinci Dâra'dan, Mâbedi yeniden inşa müsaadesini aldı. Göçmenlerin pek az olmalarına, pek az kaynakları bulunmasına ve inşaatın, hasım bir halkın hücum ve fesatçılığıyla aksatılmasına rağmen, sürgün dönüşünden yirmi iki sene sonra Mâbedi tamamladılar. Kudüs yavaş yavaş yeniden bir Yahudi beldesi oldu; Mâbet de tekrar kuvvetli bir Yahudiye kurmak azminde olan bir avuç felâket artığının kurtuluş şarkılariyle çınladı. Bu olay, şimdi bizim bizzat şâhit olduğumuz muvaffakiyete gelinceye kadar, bir eşi daha geçmemiş bir zafer teşkil etmişti.

Kitap Ehli Kavim

6

KANUNLAR KİTABI - TEVRAT'IN TERTİBİ - TEKVİN'İN MENKIBELERİ - MUSA KANUNU - ON EMİR - İLÂH TASAVVURU - YAHUDİ AİLESİ - MUSA ŞERİATİNİ TAKDİR

Askerî bir devlet kurmaya imkân yoktu; Yahudi memleketi ne nüfus ne de böyle bir teşebbüse gereken vasıta bakımından buna elverişli değildi. Fakat ne de olsa, genel nizamı temellendirmek ve, İran hâkimiyeti altında, Yahudilere has bir disiplin ve böylece millî bir birlik sağlayacak bir düzen kurmak zorluğu karşısında rahipler, kilise geleneklerine ve, Tanrının emriyle neşredilen kanunların hepsine uygun teokrat bir rejim kurmayı düşündüler.

M. Ö. 466 yıllarına doğru, Esdras adlı bir rahip, Yahudileri açık bir toplantıya çağırdı ve fecirden öğlene kadar sürmek üzere "Musa Kanunu" kitabını okudu. İş arkadaşları olan Levilerin yardımıyle yedi gün içinde bütün tomarları açtı. Okuma işi biter bitmez, halk bu kanunu kavmin anayasası ve vicdanının klavuzu olarak benimseyeceğine ve dünya durdukça ondan ayrılmayacağına dair yemin etti.

Yahudiler, ta o karışık devreden bugüne, zamanımıza kadar, işte bu kanunu şahdamar saymakta devam ettiler ve gerçekten, ırkın geçirdiği bütün evrim ve devrimler arasında bu yeminlerine sadakatten ayrılmadılar ki bu, tarihin cidden uyandırıcı olaylarından biridir.

Musa'nın bu kanun kitabının mahiyeti neydi? Bu kitap Ye-

şu'nun okuduğu "Ahit Kitabı" olmayacaktı; çünkü bu beriki aynı gün içinde iki defa okunabilecek bir hacimdeydi. Oysa ki ötekinin okunması bir hafta sürmüştü, ancak en uzun kitabın, Eski Ahid'in o ilk beş kitabının büyük bir kısmını kucakladığını farzedebiliriz. Bu beş kitaba, Yahudiler *Tora*[27] veya *Kanun* derler. Bu kitaplar nasıl ve nerede yazıldılar?

İşte pek önemsiz görülen bu soru üzerine 50.000 cilt kitap yazılmıştır; buna tek bir cümleyle cevap verilemez. Bilginler, Tevrat'ın en eski kısmını, Tekvinin iki hikâye veya menkıbesinin oluşturduğunu kabulde müttefiktirler.

Birbirine benzeyen bu iki menkıbe (J) ve (E) harfleriyle ayırdedilirler; çünkü bunlardan biri (Jehova-Yahve), öbürü (Elohim) diye hitab ettiği bir Hâlıktan bahseder.

Yahve hikâyesinin Yahudiye'de, Elohim hikâyesinin de İsrâiliye'de yazıldığı ve bu iki tarihin, Samari'nin sükutundan sonra birleştirilmiş olduğu sanılıyor. (D) harfiyle ayrılan ve (Tesniye kitabı-Deuteronomium) denilen üçüncü bir unsur vardır ki bunun başka bir veya bir kaç müellif tarafından yazılmış olması muhtemeldir. (P) işaretli bir dördüncü unsur da, sonraları rahipler tarafından ilâve edilmiş olan parçalardır. Bu "kilise kanunu" hiç şüphesiz Esdras tarafından neşredilen Kanunlar Kitabı'nn özüdür. Bu dört telif, bu günkü şeklini Milattan 300 sene evvel almış gibi görünüyor.

Yaratılış, Tufan ve İğvâ kıssaları, Milâttan 3.000 sene önceye dayanan Mezapotamya menkıbelerinden alınmıştır. Yahudilerin, bu menkıbelerin bir kısmını esirlikleri sırasında, Bâbil edebiyatından almış olmaları sanılabilmesiyle beraber, çok daha önce, bütün yakın doğuda müşterek olan Sâmî ve Sümer kaynaklarından almış olmaları çok daha muhtemeldir. Yaratılış menkıbesinin İran ve Talmud şekilleri, Tanrının, önceleri, her iki cinsiyeti haiz bir mahluk -Siyamlı kardeşler gibi, sırt sırta yapışık bir kadın ve bir erkek- yarattığını ve sonradan bunları ayırdığını söyler.

Bu münasebetle Tekvin kitabının şu cümlesini hatırlıyoruz: "Erkek ve kadını yarattı, takdis etti ve Adem adını taktı." Bu o de-

mektir ki ilk ceddimiz aslında erkek ve dişiden mürekkepti.

Cennet Menkıbesi; Mısır, Hind, Tibet, Babil, İran, Yunan, Polinezya, Meksika gibi hemen bütün memleketlerin folklorunda vardır.

Bu cennetlerin çoğunda memnu ağaçlar vardı ki bunlar; insanları sonsuz olmaktan mahrum ediyor ve cenneti kirleten yılan, çiyan yatağı oluyordu.

Galiba, yılan ve incir ayırıcı sembollerdi; bu efsane derinleştirilirse şu fikir meydana çıkar: Kadın ve yaklaşma, masumiyeti ve saadeti yok eder. Ve bunlar fenalığın başıdır. Bu telâkkiyi, Eski Ahid'in sonunda, Süleyman'ın Meselleri'nde de buluruz.

Bu hikâyelerin çoğunda Havva denilen kadın, yılan veya şeytanın çelici ajanıdır. Çin menkıbesinde buna Pandor veya Pu-Si (Poo See) denir. Şişing (Shi-Ching): "Herşey" diyor, "aslında insana tâbiydi; fakat bir kadın bizi esirliğe düşürdü. Bizim sefaletimiz semadan değil kadından geldi. Ah sefil Pu-Si, bizi yakan ve gittikçe tutuşan ateşi sen körükledin. Dünya mahvoldu, kötülük her tarafı sardı."

Tûfan tarihi daha yaygındır. Eski zamanın hiçbir kavmi yoktur ki bunu bilmesin. Asya'da hemen hiçbir dağ yoktur ki tepesinde, gemicilikten dermansız düşüp oraya kakılakalmış bir Nuh veya bir Şamaş -Napiştim bulunmasın. Bu menkıbeler sadece birer vasıtaydı; bunlarla, felsefî karakterin kıymeti hakkındaki bir hükmü, istiâre yoluyla, halka kadar indirmek veya beşeriyetin uzun tecrübeleriyle pekişmiş ahlâk kavramlarını yaymak istenirdi. Meselâ kadın ve yaklaşma, sefâdan ziyade keder getirir.

Beşerin hayatı, zaman zaman, Tûfan tehlikelerine -diğer bir tâbirle, tanıdığımız ilk medeniyetleri mümkün kılan büyük nehirlerin felâketli taşkınlıklarına- mâruzdur.

Yuşa ve Esdras'ın İsrail oğullarına okuttukları kitaplar, bundan sonra da Yahudi âleminin dayanacağı Musa kanunuydu. Basiretli Sarton, bu şeriat hakkında şöyle diyor: "Müesseseler ve hukuk tari-

hi bakımından bu şeriatın ehemmiyetini takdirde mübalağaya düşmek hiç kolay değildir." Hükümet maksadıyla dinden istifade ve hayatın bütün teferruâtını tanzim etmek için bundan daha mükemmel birşey tasavvur edilemezdi. Renan: "Kanun", diyor, "bir eşi daha görülmemiş işkencelere âlet oldu." Gıdâ, tababet, ferdî saadet kuralları, âdet görme ve doğurma hijyenleri, genel kurtuluş, livâta ve hayvaniyet, hep ulûhiyet tarafından verilen emir ve nasihatlara konu olmuştur. Bu münasebetle, hekimin rahipten ne kadar yavaş yavaş ayrılmış ve nihayet rahibin en büyük düşmanı olması için ne kadar zaman geçmiş olduğunu şuracıkta bir kere daha kaydedelim. Levililer kitabı (XII-XV), zührevî hastalıklara dair hükümleri bildirir; ayırma, temizleme, yağlama ve gerekli sayılan hâllerde, hasta yatan evlerin yıktırılması hakkında çok kesin maddeler koyar.[28]

Eski Yahudiler gerçekten profilaksinin mucididirler. Fakat cerrahlık bakımından, sünnetten başkasını bilmezlerdi. Eski Mısırlılar ve bugünkü Sâmîlerce yürürlükte olan bu usûl, sadece İlâh'a kurban vermek ve ırkın sağlığını [29] sağlamak için değildi; bu aynı zamanda bir huzuru koruma tedbiriydi. Yahudilerin uzun süren dağınık ve acı günlerinde hiç karışmaksızın arılıklarını korumaya yardım eden de belki bu temizlik kanunudur.

Bundan başka kanun, âlemin hiç değilse yarısının dudaklarından dökülmesi mukaddes olan On Emir *"Evâmir-i aşere"*, (Çıkış, 20: 1-17) çevresinde dönüyor.[30]

Bu On Emir'den birincisi, medenî kanuna değil de İlâh tasavvuruna dayanan yeni bir teokratik toplumun temelini kuruyor. İlâh, bütün kanunları çıkaran, cezaları dağıtan, görülmez bir kral oluyor. Kavme artık Beni İsrâil denecekti; yani Tanrının yardımcıları. Yahudi devleti yok olabilirdi, fakat Mâbed yaşayacaktı. Yahudiye rahipleri, Roma papaları gibi, kralların kurtaramadığını telâfiye çalışıyorlardı. İşte bundan dolayıdır ki birinci emir çok açık ve ihtiyatlıdır. İtizâl ve küfür suçlusu, akraba da olsa, ölümle cezalandırılır. Kanunu kaleme alan rahip, tıpkı engizisyoncular gibi, akide birliğini, iyi bir organizasyonun ve sosyal dayanışlanın en önemli bir şartı telâkki ediyordu. İşte bu müsamahasızlık, ırkın kibri ile birleşerek,

Yahudileri kuvvetli bir külçe halinde tuttu ve onları her türlü karışmalardan korudu.

İkinci emir, İlâhın millî hüvviyetini yükselttiyse de buna karşılık sanatı geriletti; çünkü Yahve'nin kabartma tasvirlerinin yapılmasını men etti. Bu suretle Yahudileri, fikir bakımından yüksek bir seviyeye çıkardı; çünkü bâtıl itikadları, müşebbiheciliği menediyor ve -Tevrat İlâhının beşerî karakterine rağmen- mü'mini, Tanrıyı her şekil ve suretin üstünde düşünmeye sevkediyordu. Yahudilerin kendilerini büsbütün dine vakfetmelerini istiyor ve, o devrede olabileceği kadar olsun, ilim ve sanata hiç yer vermiyordu. Müfsid müneccimlerin çoğalıp yıldızlara tapmanın meydan alması korkusuyla, astronomi bile ihmal edilmişti.

Süleyman'ın mâbedinde statü ve tasvirler pek boldu; yeni tapınak bunlardan büsbütün temizlenmişti. Eski tasvirler Bâbil sürgününe götürülmüş ve galiba, Keyhüsrev'in geri verdiği altın ve gümüş kaplarla beraber geri getirilmemişti. Esaretten sonra ne heykel, ne tasvir, ne de kabartma kaldı. Hemen de bir yabancı olan Süleyman zamanı bir tarafa bırakılırsa, daha öndeki devirlerde de bunlar pek azdı. Rahipler yalnız mimari ve musikiye göz yumarlardı. Günün yeknesaklığından kurtulmak için halka verilen fırsat, ezgi ve mâbetteki âyinlerden ibaretti.

Birkaç âletten oluşan ve tek seda çıkaracak tarzda çalan orkestra Tanrıyı ve mâbedini tebcil mahiyetindeki kasideleri terennüm eden sesleri takviye ederdi. Davut ve bütün İsrâil ev halkı, Lâyezâlin huzurunda, harp, darbuka, davul ve def çalarlardı.

Üçüncü emir, Yahudilerin mutaassıb dindarlığını belirtir.

Yahudi yalnız "Tanrının ismini boş yere ağıza almamak"la değil, dua ederken, her Yahve kelimesine rastladıkça, yerine sahib mânasına gelen "Adomai" kelimesini koymakla da mükellefti; çünkü o bu kelimeyi ağzına almaya mezun değildir. Bu derece dindarlık ancak Hindularda vardır.

Dördüncü emir, hafta istirahat günü olmak üzere, Sebt (Cumartesi) gününü tahsis ediyor ki bu beşerî müesseselerin en kuvvet-

lilerinden biri olmuştur. Bu isim de, belki kullanılması da, Bâbil'den geliyor. Bâbilliler, *Şabbatu* kelimesiyle perhiz ve orucun kutsal günlerini murad ederler. Bu haftalık bayram gününden başka büyük genel bayramlar da vardı ki bu günlerde -Kenanlıların eski nebat âyinlerinin devamı mahiyetinde olmak üzere- ekin ve hasat gibi ay ve güneşin safhaları kutlanırdı.

Mazzot, arpa hasadının başlangıcını hatırlatır. *Şabbuot* -ki sonraları "Pentecôte" oldu- buğday hasadının sonunu; *Sukkot*, üzüm devşirme mevsimini; *Pezah*, yani "Pâques" sürülerin ilk yavruladıkları mevsimin bayramını gösterirdi. *Roş-ha-şanah* yeni seneye işaretti. Bu bayramların, Yahudi tarihinin büyük günlerini hatırlatmaya başlaması çok sonraları ortaya çıkmıştı. Pezah'ın birinci günü, bir kuzu veya keçi yavrusu yenir ve kanları evlerin kapılarına sürülürdü. Bu Tanrının payıydı. Fakat sonraları sahipler bu âdeti, Mısırlıların ilk çocuklarının, Yahve tarafından emredilen, itlâfı tarihiyle birleştirdiler. Kuzu, Kenanlı bir hizbin totemi idi; Pezah da, Kenanlıların mahallî ilâha bir takdimesiydi.[31]

Çıkış XI'de, Pezah âyininin kurulması tarihi okunduktan ve bugünkü Yahudilerin bu âyine halâ dört elle sarılmış bulundukları görüldükten sonradır ki, dinlerinin hürmete şayan eskiliği ve ırklarının kuvvet ve sebatı daha iyi takdir olunur.

Beşinci emir, mâbedden sonra ilk mevkiî alan ve Yahudi cemaatinin bünyesinde esas unsur olan âileyi takdis eder. Bu emir, aile denen müesseseye bütün orta çağ süresince ve hattâ bizim sanayi devrimimize kadar, Avrupa tarihinin muasır devresinde bile silinmeyen bir damga vurmuştur. En yaşlı evli erkekten, karılarından, bekâr çocuklarından, karılarıyla birlikte evli oğullarından, onların çocuklarından ve belki birkaç da esirden mürekkep, pederşahî (patriarcal) Yahudi âilesi, iktisadi ve siyasî geniş bir uzviyet teşkil ediyordu. Bu müessese, iktisad bakımından toprağı işlemek zaruretlerine mükemmel surette vefa ediyordu. Siyaset bakımından da, sosyal nizamı sağlamaya o kadar elverişliydi ki -savaş hâli müstesna- devlet âdeta fazla sayılabilirdi. Babanın selâhiyeti sınırsızdı; toprak onundu, çocukları ona itaat etmeksizin yaşayamazlardı. O kendi başına

bir devletti. Darda kalırsa kızını, erginlik çağına gelmeden önce, esir gibi satabilirdi. Bazen onun da reyini almaya muvafakat etmekle beraber, prensip olarak, onu dilediği adama vermek hakkıydı. Oğulların sağ husyeden; kızların, daha küçük ve daha zayıf saydıkları, sol husyeden vücûde geldikleri fikrinde idiler. Aslında evlilik içgüveyliği demekti. Erkek "Karısıyla birleşmek üzere ana ve babasını terke" ve karısını, hizbi içinde tâkibe mecburdu. Bu âdet, monarşinin teessüsünden sonra, yavaş yavaş ortadan kalktı. Kadına gelince "kocanın isteği neyse senin de dileğin o olacaktır." Yahve böyle diyor ve ilâve ediyor: "O sana hâkim olacaktır." Kadın sözde tâbi olmakla beraber çok yerde bir çok selâhiyete mâlik yüksek bir şahsiyetti. Yahudi tarihi Sâra, Raşel, Meryem ve Ester isimlerinin güneşi altında parlar.

Detora, Benî İsrâil hâkimlerinden biriydi. Rahiplerin Mâbet'te buldukları kitap hakkında Yeşu'nun istişare ettiği Hulda, bir kadın peygamberdi. Bir hayli çocuk anası olduğu için hürmet göreceğinden emindi.

Çünkü o gün de bu gün olduğu gibi, kendini kuşatan kavimlerin ortasında nüfusça aşağı kalmaktaki tehlikeyi sezen bu küçük millet çoğalmaya çalışıyordu. Analığa hız verdi. Bekârlığı bir günah, bir cinayet saydı.

Yirmi yaşını geçenlere, rahip de olsalar, evlenmeyi mecburi kıldı.

Evlenme çağındaki kızlardan ve çocuksuz evli kadınlardan nefret ederdi. Çocuk düşürmeyi, çocuk katilliği sayar ve doğumu azaltmak üzere başvurulan her vasıtayı, Tanrıyı rahatsız edecek iğrenç bir zındıklık yerine koyardı. Raşel, Yâkub'dan çocuk yapamadığını görünce hemşiresini kıskandı ve Yâkub'a: "Bana çocuk ver yoksa ölürüm." dedi. Mükemmel kadın, durmadan evde ve ev için çalışan, koca ve çocuklarından başka bir şey düşünmeyen kadındı. Mesel-ler'in son bölümü bize ideâl kadının, hiç değilse erkeklerin beğendikleri kadının hatlarını çiziyor: "Faziletli kadını kim bulacak? Onun kıymeti gerçekten üstündür. Kocasının kalbi ondan emindir; ve o bu hâlden daima faydalanacaktır. O bütün hayatında kocasına

yalnız iyilik edecektir. Yün ve keteni sevinçle işleyecektir. Kadın, tâcirin gemisi gibidir; yiyeceğini uzaklardan bulup getirir. Tanyeri ağarmadan uyanır, bütün ev halkına yiyeceklerini dağıtır; bütün hizmetçilerine paylarını verir.

Tarlayı yoklar, satın alır ve bağı eliyle yetiştirir. Belini kuvvet kuşağıyla sarar ve pazılarını kuvvetlendirir. Satın aldığı metaın keyfiyetini anlar. Geceleyin mumu sönmez; tığ ve öreke ellerinden düşmez. Ellerini fakir ve muhtaçlara kadar uzatır. Halı örtüler dokur. İpekler giyinir. Erkeği şehir kapılarında memleketin eskileri arasında otururken onun kocası olduğu tanınır. Kadın güzel bezler dokur ve satar. Tâcirlere kemerler tevdi eder. Kuvvet ve namus onun giyeceğidir. Gelecekle alay eder. Sözleri ölçülüdür. İyilik kanunu dilinden düşmez. Evinin gidişine bakar; emeksiz ekmeği yemez. Çocukları uyanır ve onu mukaddes diye çağırırlar; kocası da aynı şeyi söyler ve onu medheder... Elinin emeklerini kendisine veriniz; onun bu işleri, şehir kapılarında öğülmesine sebep olur." [32]

Altıncı emir, eşsiz bir ülkü bütünlüğü ister; çünkü Eski Ahit'te olduğundan fazla hiçbir yerde bu derece vuruşma görülmemiştir. Oymak şamataları, siyasî komite didişmeleri ve irsî kan gütmeler, nâdir olan sükûn devrelerini bulandırırdı. Sapan ve orak hakkındaki parlak şiire rağmen, peygamberler, genel olarak hiç de barışsever değillerdi. Rahiplerin Yahve'ye atfettikleri hitabelere bakılırsa, onların vaızdan ziyade savaşa teşne oldukları görülür. Ondokuz Benî İsrail kralından sekizi katledilmiştir. Bir şehir zabtedildi mi, zamanın âdetlerine uygun olarak, mutlaka yıkılacak, erkekler kılıçtan geçirilecek, toprağın altı üstüne getirilecekti. Çağdaş vesikaların verdikleri rakamlar belki biraz mübalâğalıdır. Bizim modern kurgularımızdan henüz hiçbiri yokken, İsrâil oğullarının "bir günde 100.000 Suriye piyadesini öldürmüş" olduklarına nasıl inanılabilir. Seçkin kavim olduğuna inanmış, müstesna vasıflara mâlik bulunduğuna kanmış olan bu millete gurur tabiatiyle yetiyordu.

İşte bu inanış ve kabul, Yahudilerin evlenme ve düşünme bakımından diğer kavimler dışında yaşamaya olan meyillerini kamçılıyordu.

Torunlarına bu kadar uygun düşen beynelmilellikten o vakitler çok uzaktılar. Fakat vasıflarının faziletlerine yüksek derecede mâliktiler. Gösterdikleri şiddet, hayatiyetlerindeki coşkunluktan, ayrıca yaşamaya meyilleri de dinî bağlılıklarından ileri geliyordu. Gürültücü ve kavgacı ruhları, bütün yakın şarkın en güzel edebiyatını doğuran fazla hassasiyetlerinden ileri geliyordu.

Asırlarca süren sefaletleri içinde cesaretlerini kırdırmayan da işte bu ırkî gururlarıydı.

Yedinci emir, evliliği aileye temel yapıyor; nasıl ki beşinci emir, aileyi toplumun temeli kılmıştı. Dini, evlilik müessesesine destek etmiştir. Evlilikten önceki cinsî münasebetten bahsetmemişse de diğer bazı kurallar, genç kızın evlilik günü, bekâretinin nişanesini, taşa tutulmak tehdidi altında, göstermeye mecbur kılar. Bununla beraber fuhuş son kertesini bulmuştu. Sodom ve Gomore altüst olduktan sonra da livatacılığın (homoseksüellik) devam ettiği pek aşikârdır. Kanun, yabancı fahişelerle münasebeti yasak etmekte olduğundan bütün büyük yollar boyunca, seyyar satıcılığı ile orospuluğu karıştıran Suriyeliler, Moabitler ve daha başka yabancı kadınlar görülürdü ki eğlence yerleri baraka veya çadırlardan ibaretti.

Bu gibi hususlarda dedikoduya ehemmiyet vermeyen Süleyman, bu kadınların Kudüs'e girmesini yasak eden nizamları yumuşatmıştır. Zamanla bunların sayısı o kadar çoğalmıştı ki, Makkabeler zamanında bir yenileyici, artık Mâbedin bile bir fuhuş ve zina yatağı olduğundan şikâyet etmiştir.

Aşk oyunları şüphesiz nâdir değildi; çünkü her iki cins birbirine çok düşkündü. (Yakub, Raşel için yedi sene hizmetçilik etmişti. Onu o kadar seviyordu ki bu yedi sene ona yedi gün gibi gelmişti.) Şu kadar var ki aşkın, evlenme işlerindeki rolü pek küçüktü.

Esirlikten önce, evlenmelerin dinî bir mahiyeti yoktu. Evlenme işi ana-baba ve hatta delikanlıyla genç kızın ana-babası arasında halledilirdi. Eski Ahit'te, kaçırma suretiyle evlenme izlerine rastlanır. Yahve bunu savaş zamanlarında hoş görüyor ve bu sıralarda kadınlar azaldığından ihtiyarlar gençlere: "Haydi gidiniz, bağlarda gizleni-

niz, Şilo kızlarının raksa çıkışlarını gözleyiniz; gördüğünüz anda her biriniz birer Şilo kızı yakalayarak kendinizi Benyamin topraklarına atınız" yollu emirler verirlerdi. Bu tarzda hareket, istisnayı teşkil ederdi, denebilir.

Evlenme alelâde satın almak suretiyle vukubulurdu. Yakub Liya ile Raşeli çalışarak kazanmıştı.

Dilber Rus'ı, Boos doğrudan doğruya satın aldı. Peygamber Hoşeâ, karısını "elli şekel"e almış olduğuna çok teessüf etmişti. Kadın anlamına gelen "Beulâ" satılmış demektir. Buna karşılık, genç kızın babası çehiz yapardı. İtiraf edilmelidir ki bu tarz, şehir medeniyetlerinde, gençlerin cinsî bakımdan erginlikleriyle iktisadî kabiliyetleri arasındaki çukuru doldurmak hususunda çok elverişlidir.

Erkeğin hâl ve vakti yerindeyse eş sayısını çoğaltabilirdi.

Kadın kısırsa -Sâra gibi- kocasını odalık almaya teşvik ederdi.

Bundan da maksat doğumu artırmaktı. Herkes bilirdi ki Liya ile Raşel, Yâkub'a -doğurabildikleri kadar çocuk verdikten sonra, çocuk yapmaya devam edebilmesi için, ona hizmetçilerini de sunluşlardı. Kadının analık vazifesini yapmaktan vazgeçmek hakkı yoktu. Kocası ölürse, onun kardeşi, kaç evli olursa olsun, dul kalan yengesiyle evlenmeye mecburdu. Eğer ölen kocasının kardeşi yoksa, bu görev onun en yakın akrabasına düşerdi. Erkek bir kaç karı alabilir; fakat kadın yalnız bir erkeğe mal olabilirdi. Bir diğer erkek tarafından satın alınmış ve ödenmiş bir kadınla yapılan zina, mülkiyet hakkına tecavüz sayılır ve suçlusu ölüm cezasına çarpılırdı. Fuhuş kadınlara yasaktı; fakat erkekler için âdi cürüm sayılırdı.

Talmut devrine gelinceye kadar, erkek karısını kolayca boşayabilir; fakat kadın kocasından ayrılmaya çok güç muvaffak olabilirdi. Bununla beraber kocaların bu imtiyazı fena kullandıkları söylenemez. Rivayete göre Yahudiler karılarına ve çocuklarına çok düşkünmüşler. Evlenmeye karar vermek hususunda aşkın rolü olmamakla beraber aşk daha çok evlilikten doğardı; "İsak, Rebeka'yı aldı; Rebeka onun karısı oldu. Ve İsak onu sevdi ve annesini kaybettiği zaman onunla avundu." Aile hayatının, uzak doğu hâriç, dünyanın hiç bir

yerinde Yahudilerde olduğu kadar yüksek bir mertebeye erişmemiş olması çok muhtemeldir.

Sekizinci emir, mülkiyet hakkını koruyor.[33] Onu, din ve aileyle beraber Yahudi toplumunun dayandığı üç temelden biri hâline getiriyordu.

Mülkiyet hakkı toprağa inhisar ediyordu.

Süleyman'a gelinceye kadar sanayi, çömlekçilik ve demircilikten ibaretti.

Ziraat bile pek gelişmiş değildi; çünkü bir çokları öküz ve koyun beslemek, üzüm, zeytin ve incir yetiştirmekle yetiniyorlardı. Otlakları daha kolaylıkla değiştirebilmek için, çadırlarda barınmayı evlere tercih ediyorlardı. Ürün fazlasıyla elde edilen tasarruflar zamanla, ticareti meydana getirdi; sebat ve maharetleri sayesinde de Yahudi tâcirler yavaş yavaş Şam, Sur, Sayda'da, hatta Süleyman Mâbedi'nin içinde yerleştiler.

Esaret devrine veya hemen bu devreye gelinceye kadar sikke yoktu. Fakat her muamelede tartılan altın ve gümüş gittikçe mübadele vasıtası olmaya başladı ve ticarî teşebbüsleri karşılayan bankerler, hem de fazlasıyla, meydana çıktı. Sarrafların, yapacakları muamelelerde Mâbed'in rayicini tâkip etmeleri pek tabiî idi.

Bu keyfiyet, bütün yakın doğuda âdetti. Bazı yerlerde bu âdet bugün de yürürlüktedir.

Yahve, Yahudi maliyecilerinin gittikçe artan bu kudretlerini iyi bir nazarla karşılıyordu: "Bir çok milletlere borç verecek ve fakat hiç borç etmeyeceksin" diyor. Bu, büyük servetler yığmaya elverişli cömertçe bir felsefeydi; fakat zamanımızda, bunu tatbik edenler İlâhî bir ilhama mazhar olmuşa benzemiyorlar.

Yakın doğunun bütün diğer memleketlerinde olduğu gibi, savaş esirleri ve âmme hukukundan mahrum edilenler esir gibi kullanıldıklarından, burada da bunların yüz binlercesi, Süleyman Mâbedi ve diğer bütün inşaat için ağaç kesmekte ve gereken malzemeyi taşımakta kullanılmışlardı. Fakat, efendi, esirlerin ölüm ve dirimine

hükmedemezdi. Esir de mülk sahibi olabilir ve hatta hürriyetini satın alabilirdi. Borçlarını veremiyenler esir gibi satılır veya çocuklarını bedel olarak verebilirlerdi. Bu âdet İsâ zamanına kadar devam etti. Yakın doğu âdetlerine uygun olan bu müesseseler, biraz merhamet biraz da rahip ve peygamberlerin suistimale karşı açtıkları şiddetli mücadeleler neticesinde, Yahudi diyarında az çok itidâle kavuşmuştu. Kanun bir ümit kapısı açıyordu: "Birbirlerinizi sıkıştırmayacaksınız" bu aynı kanun, yahudi esirlerinin her yedi senede bir azat edilmelerini emrediyordu.

Bu keyfiyet, esir sahiplerine fazla cömertçe görünmeye başladı.

Bunun üzerine kanun, elli senede bir, esirleri azad ve borçluları ibra eden jübileyi kutladı. Ve: "Siz ellinci seneyi takdis ve bütün memlekette bütün ahaliye terhis edeceksiniz; bu sizin için bir jübile olacak ve herkesi kendi mülküne sahip ederek ailesi yanına göndereceksiniz."

Bu hayırlı emirlere itaat edilmiş olduğuna dair elimizde hiçbir senet yok. Fakat rahiplerin merhamet telkin etmek hususunda hiçbir fırsat kaybetmediklerini kabul etmek doğru olur: "Aranızda muhtaç bir kardeşiniz varsa, ona açık ellerinizi uzatınız; ihtiyaçlarını karşılıyacak kadar borç veriniz ve ondan faiz istemeyiniz."

Cumartesi istirahati bütün işçilere ve hatta hayvanlara teşmil ediliyor. Fakirler tarafından toplanmak üzere tarlalarda başak, bostanlarda meyve bırakmak herhalde gerekliydi. Bu merhamet, gerçekte yalnız Yahudi kardeşlere hasrediliyor idiyse de "şehir kapılarındaki yabancılara" iyi muamele edilecek, şehirde kalmak isteyenlere barınacak yer gösterilecek ve hoş kabul edilecekti. Yahudilerin de bir vakitler yurtsuz oldukları ve hatta yabancı topraklarda esir hayatı geçirdikleri her zaman hatırlatılıyordu.

Dokuzuncu emir, şâhitlerin çok samimî olmalarını istiyor ve Yahudi hukukuna dini dayanak ediyordu. Bundan sonra andiçmek dinî bir merasim sırasına giriyordu. Şâhit artık, eski âdetleri veçhile, elini, önünde andiçtiği adamın tenasül üzvu üzerine koyarak yemin etmekle yetinmiyordu. Bizzat Tanrıyı şahit gösteriyor ve onu önce-

den hâkim olarak kabul ediyordu. Gerçekte kanun, yalancı şâhidin, yalan yere şâhitliğiyle hasmına tatbik ettirmek istediği cezaya çarpılmasını emrediyordu. Dinî kanun, Benî İsrâil'in tek kanunuydu; mâbedler biricik mahkemeler, rahipler de hâkimlerdi. Rahipler tarafından verilen kararları reddedenler öldürülüyordu: Bazı şüpheli hâllerde, suçluya zehirli bir içki sunmak suretiyle (Ordali) tatbik ediliyordu. Kanunî müeyyideler, fertlerin vicdanı ve umûmun efkârından ibaretti ki bunların her ikisi de dinî hissiyata dayanıyordu. Âdî suçlar, itiraf ve kefaretle geçiştirilebilirdi; ağır suçlar, Yahve'nin emriyle, ölüm cezasına çarptırılırdı. Adam öldürmek, kadın kaçırmak, puta tapmak, zina, ana ve babaya el ve dil uzatmak, esirin hırsızlık etmesi ve "bir hayvanla münasebet" büyük suçlardan sayılırdı. Fakat bir esiri öldürmek ağır suçlar arasında değildi. Bilâkis kitap "bir sihirbazı yaşatmıyacaksın" diyordu. Yahve, bir cinayet vukuunda, ferdin intikamı üzerine aldığını görmekle memnun olurdu: "Öç alan, katili kendi öldürecek, rastladığı yerde yere serecektir." Bununla beraber katil bir çeşit dokunulmazlık hakkı veren bir yere sığınabilirdi ki bu takdirde intikamcı öç almayı sonraya bırakmaya mecbur olurdu. Genel olarak yapılan şey "Talyon kanunu"nun, yâni kısasın tatbikından ibaretti: "Cana can, göze göz, dişe diş, ele el, ayağa ayak, ateşe ateş, yumruğa yumruk." Bana öyle geliyor ki bütün bunlar hiçbir zaman tatbik edilmeyen bir nazariyeden başka bir şey değillerdi.

Musa kanunu, Hammurabi kanunundan 1500 sene sonra kaleme alınmış olmakla beraber, ona nisbetle hiçbir ilerleme göstermez ve hattâ denebilir ki, ilk devrelerdeki rahipler tarafından tatbik edilen, hukuk teşkilâtına dair hususlarda çok daha ileridir.

Onuncu emir, kadının henüz ne kadar eşya değerinde tutulduğunu pek açık ifade eder: "Komşunun evine, karısına, kadın ve erkek hizmetçisine, öküzüne, eşeğine ne de onun olan birşeye göz dikmeyeceksin." Bununla beraber bu takdire değer bir kuraldır. Eğer insanlar kurallara uysalardı, hayatımızın endişe hummaları yarı yarıya azalırdı. Oldukça gariptir ki, bütün emirlerin en güzeli, kanuna girmekle beraber, On Emir'e girmemiştir. Biz bu emri Levililer kitabının bir yerinde (XIX: 18) buluruz. Bu emir şu basit kelimeler-

le ifade ediliyor:

"Ve komşunu kendin gibi seveceksin." Kısaca denilebilir ki Musa kanunu, zamanının hatalarını yansıtmakla beraber, faziletin kendine hâs bir mertebesini vermektedir. Şunu da unutmamalıyız ki bu bir kanundan, bir rahip iyimserliğinden ibarettir. Ve bunda bir Yahudi hayatının tasvirini aramak doğru değildir. Her kanuna mukadder olduğu gibi, buna da tecavüz edilerek hürmet edilir; ve her tecavüz edildikçe daha ziyade methedilirdi ki bu keyfiyet kanunun, hiç değilse teşriî kanunların ve ahlâk kurallarının bir çoğu kadar olsun, Yahudi kavminin iş ve gidişi üzerinde etkili olmuş bulunmasına engel değildir. Musa kanunu Yahudiler için, başlamak üzere olan ve iki bin sene süren bir başıboşluk devresinde, Henri Helme'nin dediği gibi, seyyar bir vatan, elle tutulmaz ruhanî bir devlet olmuştur. Darmadağın olmalarına, uğradıkları bütün hezimetlere rağmen, bu kanun onların gururlarını muhafaza etti ve onları, asırların arkasından zamanımıza kadar kuvvetli ve galiba yokedilmesi kabil olmayan bir kavim hâlinde getirdi.

Eski Ahit

7

TARİH - ROMAN - NESİR - KASİDELER - NEŞİDELER NEŞİDESİ - MESELLER - EYUB - ÖLÜMSÜZLÜĞÜN TASVİRİ - EKLEZİYAST'IN KÖTÜMSERLİĞİ - İSKENDER'İN GELİŞİ.

Eski Ahit sadece bir kanunlar mecmuası değildir; onda tarih, şiir ve en yüksek seviyede felsefe de vardır. Tarih kitaplarının, eskilerin veya dedelerimizin inandıkları kadar doğru olmadığını kabul ederek, menkıbe ve şer'î hileleri bütünüyle attıktan sonra dahi, biz onda, dünyanın yalnız en eski değil en güzel tarihî hikâyelerini buluyoruz. Hâkimler, Samuel ve Krallar kitapları, bazı bilginlerin sandıkları gibi, yerinden oynamış ve dağılmış bir kavmin millî geleneklerini toplayıp korumak maksadıyla, sürgün esnasında veya biraz sonra tezelden yazılmış olabilirler.

Tâlût, Davut ve Süleyman tarihleri, eski yakın doğunun bize bıraktığı bütün diğer tarihleri, metin ve deyim bakımından çok çok geri bırakırlar. Tekvin kitabı bile, efsanenin rolü iyice kavranarak okunduğu zaman, -şecereler hâriç- sâde, kısa, kuvvetli ve canlı görünür.

Biz onda yalnız tarihi değil, tarihin felsefesini de buluruz. Geçmiş olayları, onlarda bir anlam, müşterek bir bağ, bir zincirleme ve sebeplilik prensibi ve hâl ve istikbali aydınlatacak bir ders aramak suretiyle sıralamaya çalışıldığını, ilk defa olarak bu kitapta görüyoruz.

Beş kitab[Tevrat]'ı yazan peygamber ve rahiplerin formülleştirdiği tarih kavramı Yunan ve Roma, nihayet, Boece'den Bossuet'ye kadar, bütün Avrupa düşünürlerine ilhâm kaynağı oluncaya kadar bin sene daha yaşadı.

Tevrat'ta karşılaşılan o ince "romanlar" tarihle şiir arasındadır... Nesir alanında, Raos hikâyesinden daha güzel bir parça bulmak güçtür. Bundan sonra ve bir parmak aşağı olmak üzere İsak ve Rebeka; Yâkup ve Raşel, Yusuf ve Benyamin, Samson ve Dalilâ, Ester, Yudiş ve Danyel hikâyeleri gelir. Tam mânasıyla edebiyata gelince, o Musa'nın ezgisiyle başlar (Çıkış, XV, Debora ilahisi; Hâkimler V) ve kasidelere kadar yükselir.

Bâbilin istiğfar ilâhîleri, kaside yazanlar için bir hazırlık, belki de bir kaynak olmuştur, nasıl ki İknaton'un güneşi için tanzim edilen ilâhî, (C, IV) kasidesine ilham kaynağı olmuştur.

Kasidelerin çoğu, sanıldığı gibi, yalnız Davud'un eseri değildir. Bunların, esirlikten sonra ve belki İsâ'dan önce üçüncü asır içinde, birden ziyade şairler tarafından vücuda getirilmiş oldukları hiç şüphe götürmez. Fakat bütün bu mülâhazalar, Shakespeare'in şahsiyeti ve kaynaklar hakkında ileri sürülen münakaşalardan daha fazla önemli değillerdir. Gerçekten mühim olan bir yön varsa o da kasidelerin, bütün cihanın lirik şiirlerinin üstünde yer tutmuş olmalarıdır. Bunlar bir heyet önünde okunmak veya inceden inceye tetkik edilmek için yazılmış değillerdir. Bunların bütün değeri, coşkun bir dindarlık ve ateşli bir inanç ifade etmelerindendir. Onları bizim gözümüzden düşüren o bitmez, tükenmez beddualar, şikâyetler, sızlanmalar ve, "sonsuz sevgisine, sabrına ve merhametine" rağmen, "burun deliklerine duman, ağızlara ateş sokan, fenaları cehenneme atacağını söyleyen", yaltaklanmadan derin haz duyduğu halde, "yaltaklanmak için kıpırdayacak" dudakları kesmekle tehdit eden Yahve'ye karşı o ardı arkası kesilmeyen bayağı yaltaklanmalardır. Kasideler baştan aşağı erkek seslerle doludur. Bunlarda, Hıristiyanlıktan çok misyonerlik vardır. Bazıları şefkat hârikaları, mahviyet cevherleridir: "Gerçek önünde insan boş bir şeydir... İnsana gelince, onun ömrü ot kadardır; tarla çiçekleri gibi açar, çünkü rüzgâr üfürdü mü,

o artık yok olmuştur; yetiştiği toprak bile onu bir daha tanımaz." Biz bu neşidelerde, eski doğu şiiri gibi, hitabî olmayan bir ahenk buluyor ve sıra ile cevap veren azametli koronun sesini duyar gibi oluyoruz. Hiçbir şiir bunlardaki mecazî ve canlı hayalleri geride bırakamamıştır. Dinî duygular hiç bir zaman bu kadar kuvvet ve şiddetle ifade edilmemiştir. Bu neşideler bizi herhangi bir aşk şarkısından daha ziyade müteessir ediyor; şüphecileri bile heyecana düşürüyor, çünkü aydın fikirlerin o ezelî ihtiyacına ateşli bir şekil veriyor, hamlelerini yöneltebilecekleri daha olgun bir varlığa meyillerini artırıyor. Kral Jacques tercümesinde konuşma diline geçen, şu çok özlü cümleler sezilir: "Küçük çocukların ağzından uzak, gözbebeği, prenslere güvenmeyiniz." Asıl metnin her tarafında eşsiz sözlere rastlanır: "Doğan güneş, gerdek odasından çıkan ve yüzünden, güreşe hazırlanan güçlü bir adamın sevinci taşan, genç bir kocaya benzer." Bu neşidelerin, söylendikleri o gür sesli dilde, ne haşmet ve ne azametli bir edâları olacağı tasavvur edilebilir.

Kasidelerden, "Süleyman neşidesi"ne geçince, onda Yahudi hayatında hiç de eksik olmayan ve fakat, hemen hepsi peygamberler ve rahipler tarafından yazılmış olan Eski Ahit'te farkına varılamayan şehvânî ve dünyevî unsurun o belirgin simâsı birden göze çarpar. Ekleziyast baştan aşağı ayıklanmış olan eski Yahudi edebiyatında boş yere aranacak şüpheciliği ortaya atar.

Bu garip aşk neşidesi, hâla çözülmemiş bir dâvadır. Bu belki aslı İştar ile Tammac'ın aşk şarkılarını terennüm eden Bâbil şiirlerinden toplama, belki de, içinde Grek dilinden kelimeler bulunduğuna göre, İskender ile birlikte Yahudi diyarına giren Helen düşüncelerinin etkisi altında kalan Yahudi Anakreon'un eseridir. Sevgililerin, Mısır usûlünce, birbirlerine kardeş muamelesi yaptıklarına bakılırsa, Aleksandren edebiyatının, kayıtsız bir amatör tarafından Nil kıyılarında bulunmuş bir cevheri olması da ihtimâl dahilindedir. Bu neşidenin Tevrat'a girmesi herhalde gıcıklayıcı bir sırdır: Nasıl bir el çabukluğu veya nasıl bir körükle bu şehvânî aşk kasidesi, ilâhiyatçılara rağmen, İsâ ile Ekleziyast arasında yer almıştır bilinemez.

"Göğsümde yatan, safi mür çıkınıdır bana sevgilim / En-gedi bağlarında bir salkım kına çiçeğidir bana sevğilim / Ah ne güzelsin sevgilim, ah sen ne güzelsin; güvercin gözlü yârimsin / İşte, sen de güzelsin sevgilim, hem ne şirinsin! Ve yeşilliktir yatağımız... / Ben Şaron gülüyüm, derelerin zambağıyım... / Beni şarapla tut, elmalarla canlandır; çünkü ben aşk hastasıyım... / Ey Kudüs kızları! Yalvarırım size, kırın ceylan ve geyikleriyle sevgilimi uyandırmayın; bırakın istediği kadar uyusun... / Sevgilim benim, ben de onunum. O koyunlarını zambakların arasında otlatır / Gün doğup gölgeler silinmeden, gel bana sevgilim gel de Beler dağlarının bir ceylanı, genç bir geyiği ol... / Gel sevgilim, çıkalım kıra; köylerde geceleyelim / Sabah erkenden bağlara gidelim; bakalım asma tomurcuklarını verdi mi, çiçeği açıldı mı, ve narlar çiçeklendi mi; orada sevgimi sana bildireyim..."

Burada gençliğin, mesellerde ise ihtiyarlığın sesi duyulur. Erkekler herşeyi aşktan, hayattan bekliyorlar; biraz eksik nasip alırlarsa, hiç almadıklarını sanıyorlar. İşte kötümserin geçtiği üç menzil. Efsanevî Süleyman'ın; gençleri, netameli kadınlara karşı uyanıklığa çağırması da bundan ileri geliyor: "Kadın birçok yaralıları yere vurmuştur; kuvvetli çok adamlar öldürmüştür... Bir kadınla zina eden akl-ı selîmden mahrumdur... Üç şey vardır ki bana hayret verir, bir şey de vardır ki o benim meçhûlümdür: Kartalın semadaki, yılanın yerdeki, geminin deniz ortalarındaki yolları ve erkeğin kadın peşindeki ayak izleri."

Süleyman da, Aziz Pavlus gibi, evlenmeyi, ateş söndürmeye tercih ediyor: "Gençliğinin kadınıyla keyiflen, o senin sevimli genç geyiğin, dilber ceylan olsun, onun memeleri seni her vakit kandırsın ve sen yalnız onun aşkıyla geçin... Severek yenen ot, sevmeyerek yenen semiz sığır etinden daha lezzetlidir."

Faziletten uzaklaşılınca, tembellik edepsizliğe çok yaklaşır: "Ey tembel! Karıncaya bak! Ne vakte kadar uyuyacaksın ey tembel!"

"Bir adam işi başında çalışkan mıdır, onun yeri kralın yanıdır." Bununla beraber, filazof, bayağı maksatlar peşinde hırsı kamçılamıyor:

"Çabuk zengin olmak isteyene mâsumdur denemez. Deliler kendi saadetleri yüzünden yok olacaklardır. İş, hikmettir; söz sade cinnettir. Her iş fayda getirir, dudaklardan dökülen sözler ancak sefalete götürür. Akılsız adam her isteğine yolverir; akıllı ise onları zaptetmesini bilir. Akılsız, susunca akıllı yerine geçer."

Tekrardan bıkıp usanmadığı, bu derslerinde hâkim; Sokrat gibi, hikmet ve fazileti birleştiriyor. Bunda, Yahudi ilâhiyatıyla Grek felsefesini, gelecek Avrupa fikriyatına vücut vermek üzere, birleştiren İskenderiye okullarının kokusu vardır.

"Zekâ, ona mâlik olan için bir hayat kaynağıdır; fakat akılsızlara ceza biçmek deliliktir... Akıl ve idrak sahibi mutludur; bunlara mâlik olmak hâlis gümüş ve saf altından yeğtir. Akıl, akikten daha değerlidir; hiç bir dileğin onunla ölçülemez. Sağında uzun bir hayat, solunda servet ve şeref, onun götüreceği yollardır, bütün yolları selâmete çıkar."

Eyub'un kitabı mesellerden öncedir; esâret sırasında yazılmış olması muhtemeldir; Bâbil esirlerinin ıstıraplarını, sâde ve istiâreli bir tarzda tasvir eder. Heyecanlı Carlyle, bu kitap için "Bir kalemden çıkabilecek en büyük eserlerden biridir" diyor; "köklü bir kitap; herkesin kitabı demekte tereddüt bile etmem. İnsanın mukadderâtını ve Tanrının yeryüzündeki mahlûkat ile münasebetlerine dair ilk münakaşayı bu kitapta buluyoruz... Bana öyle geliyor ki ne Tevrat'ta, ne Tevrat dışında, edebî değer bakımından, bununla ölçülebilir birşey yoktur." Dâva, Yahudilerin dünyaya verdikleri önemden ileri geliyor. Eski Yahudi ilâhiyatında semâ mevcut olmadığından, fazilet bu dünyada mükâfatlandırılmalıydı, fakat görünüşe bakılırsa, çoğunlukla kötüler muvaffak oluyor, ıstırapların en koyusu da iyilere düşüyor. Kasidecinin haykırdığı gibi, nasıl oluyor ne oluyor da "günah işleyenler bu dünyada mutlu oluyor; Tanrı saklanacağı yerde, neden kötüyü cezalandırıp iyiyi mükâfatlandırmıyor?"

Eyub yazarı, aynı meseleyi daha kökten ele alıyor ve galiba kahraman olarak İsrâilin sembolünü seçiyor. Bütün Yahudiler Yahve'ye taptılar, bizzat Eyub dahi, Bâbil Yahve'yi tanımadığı gibi küfür de etti; öyleyken Bâbil dirlik içinde; Yahudiler toprak yiyor ve zillet

ve esaret altında inliyor; böyle Tanrıya ne demeli!.."

Semâda geçen ve galiba, kepazeliğe meydan vermemek için, şerir bir kopyacı tarafından ilâve edilmiş olan bir konuşmada, şeytan Yahve'yi fitilliyor: Eyub "temiz ve doğru" ise bu onun müreffeh oluşundandır; bakalım husümet hâlinde de aynı dindarlığı muhafaza edecek midir? Bunun üzerine Yahve, şeytanın bütün musibetleri Eyub'un başına yağdırmasına izin verdi. Kahramanımız, bir müddet "Eyub sabrını" muhafaza etmiştir; fakat sonunda sebatı gevşemiş, intihar etmeyi düşünmüş ve kendini terkettiğinden dolayı Rabbine acı acı serzenişlerde bulunmuştur. Dostunun ıstıraplarını görmekle gönlünü eğlendirmeye gelen Safora, Tanrının âdil olduğunu ve temiz kullarını, bu dünyada mükâfatlandırdığını söyler; Eyub hemen sözünü keser: "Gerçek siz bütün bir milletsiniz, bütün bir millet kadar hâkimsiniz, ve hikmet sizinle birlikte ölecektir; fakat benim de sizin kadar zekâm var... Bu şeyleri kim bilmez? Hırsızların çadırları dirlik içinde; İlâhlarından yardım umanlar da emniyet altında; Tanrı, onlara herşeyi bol bol verir. Gözlerim bütün bunları gördü, kulaklarım işitti ve anladı. Fakat sizler, hep yalan fabrikalarısınız, hepiniz tabip taslaklarısınız. Dilinizi tutunuz, bu sizin için aynı hikmet olur."

Ömrün kısaldığını ve ölümün uzunluğunu düşünür:

"Kadından gelen insan, birkaç gün yaşar ve ıstırapla yaşar. Bir çiçek gibi dünyaya gelir ve onu koparırlar; bir gölge gibi uçar ve daha uzaklara gidemez... Çünkü bir ağaç kesilince, onun tekrar süreceği ve yeniden dallanıp budaklanacağı ümid edilebilir; fakat insan ölür ve bir daha görünmez olur. İnsan ruhunu teslim ediyor, nereye gidiyor o?

Suların denize döküldüğü, dalganın küçülüp söndüğü gibi, insan da yatar ve bir daha kalkmaz... İnsan öldükten sonra tekrar yaşayacak mı?"

Münakaşa, gittikçe daha canlanarak sürüp gidiyor ve Eyub, Tanrısından gittikçe şüpheye düşerek, nihayet ona "Hasım" diye hitap ediyor, ve bir kitap -belki Leipnitz tarzında bir teodise- yazmak

suretiyle, bizzat kendini yoketmek temennisine kadar gidiyor.

Bölümü sona erdiren: "Eyub'un sözleri bitti" kelimeleri, ilk metinde Yahudiler arasında, Ekleziyast gibi, kuvvetli bir mutezile azınlığının temsilcisi olan bir adamın sözlerinin burada bitmiş olduğu zannını veriyor. Fakat işte bu sıralarda idi ki sahneye İlyas [Elihu] adlı yeni bir filozof giriyor ve 156 mısrâ ile, Tanrının insanlar üzerinde adâletle hüküm sürdüğünü gösteriyor.

Nihayet Tevrât'ın en âzametli bentlerinden birinde; bulutların arasından bir ses geliyor:

"İşte o vakit Rab, kasırganın içinden, Eyub'a cevap verip dedi: Bilgisizce sözlerle Takdiri karartan bu adam kim? Şimdi kuşağını beline vur, erkek gibi; sana sorayım da, bana anlat. Ben dünyanın temellerini korken, sen nerede idin? Bildir, eğer sende anlayış varsa. Madem ki biliyorsun, onun ölçülerini kim koydu? Yahut ipi onun üzerine kim çekti? Onun temelleri neyin üzerine kakıldı?.. Sabah yıldızları hep birden terennüm eylerken, ve bütün Tanrı oğulları sevinçle çağrışırken. Yahut denizi kapılarla kim kapadı; ana rahminden çıkıp fışkırdığı zaman; ona bulutları esvap, ve koyu karanlığı kundak ettiğim zaman, ve sınırımı ona kestiğim, kapıları ve sürgüleri koyduğum zaman, ve buraya kadar geleceksin ve öte geçmiyeceksin, mağrur dalgaların burada duracak, dediğim zaman (sen nerede idin)? Sen ömründe sabahlara emrettin mi? Fecrin yerini kendisine öğrettin mi?.. Denizin kaynaklarına kadar vardın mı?.. Ölüm kapıları senin gözüne açıldı mı? Ve ölüm gölgesi kapılarını gördün mü? Arzın nefes alışını duydun mu? Söyle, bütün bunları biliyor musun? Karın hazinelerine girdin mi? Dolunun depolarını gördün mü? Süreyya'nın ince etkilerini idare edebilir misin; yahud Cebbar'ın zincirlerini gevşetebilir misin? Göklerin kanunlarını biliyor musun? Onun yer yüzündeki etkilerini düzenleyebilir misin? Cismin özüne hikmeti koyan, kalbe zekâyı veren kimdir? Onlara emir verecek adam şu şimdi herşeye kâdir olanla münakaşaya giren adam mıdır? Rabbi ile dâvalaşan, ona cevap versin."

Dehşetler içinde kalan Eyub bu celâl önünde titriyor; sükûnete gelen Yahve, kendisini af kurbanını kabul ve Eyub'un arkadaşlarını,

getirdikleri delillerin zayıflığından dolayı, muaheze ediyor. Eyub'a, 14.000 koyun, 6.000 deve, 1.000 çift öküz, 1.000 dişi merkep, yedi oğul ile üç kız ve 140 sene ömür ihsan ediyor. Eyub'un, sorularına cevaptan başka ulaşamadığı hiçbir şey kalmıyor.

Dâva olduğu gibi yerinde sayıyor ve fakat bu keyfiyet, sonraları, Yahudi düşüncesinde kötü sonuçlar veriyor. Danyel zamanında; (takriben M. Ö. 167) bu dâvanın, yeryüzüne hasredildiği müddetçe, çözülemeyeceğine hükmedildi. Danyel ve Enoş (Kant da beraber) diğer bir hayata, bütün haksızlıkları ortadan kaldıracak, kötüleri cezalandıracak ve iyileri sonsuz mükâfata erdirecek bir hayata inanmadıkça hiçbir cevap bulunamayacağını ileri sürdüler. Bu o fikir cerayanlarından biridir ki, sonraları Hıristiyanlığı kuvvetlendirmiş ve mevkiini pekiştirmişti.

Dâva, Ekleziyast'da,[34] kötümser bir hal sureti buluyor; mutlulukla mutsuzluğun fazilet veya faziletsizlikle hiçbir ilgisi yoktur:

"Boş günlerimde, ben bunların hepsini inceledim: Doğru bir adam, doğruluk içinde ölüp gidiyor; kötü adam vardır ki, kötülükleri içinde yaşar durur. Yeniden düşünceye vardım ve güneşin altında yapılan bütün zulümlere dikkat ettim. Mazlûmların gözyaşlarını silecek yoktu. Her şeye gücü yeten de zâlimlerin tarafını tutmuştu... Bir diyarda, çâresiz kalmış mazlûm, zulmün altında ezilmiş hak ve adâlet gördüğün zaman şaşma; çünkü daha fenası vardır."

İnsanın kaderini tesbit eden ne fazilet ne faziletsizliktir; kör ve merhametsiz bir tesadüften ibarettir: "Ben güneşin altında gördüm ki yarışı kazanan en hızlı koşan değildir; savaşı kazanan da en kuvvetli taraf değildir. Ekmek daha akıllıya, servet daha zekiye nasip olmuyor. Bu hususta zaman ve şans herşeydir." Servet de, ne emniyet, ne de uzun zaman için saadet verebilir: "Parayı seven, para ile hoşnut olamadığı gibi, bolluğu seven de, malının çoğalmasiyle memnun olamaz; bütün bunlar da boştur. Çalışan bir adam, az da yese, rahat uyur; zenginliğin bol varlığı onu uyutmaz." Akrabasını düşünerek Malthus'u hulâsa eder:

"Servet çoğalınca, yiyicilerin de sayısı artır." Onu, geçmişin al-

tın çağına bağlı bir efsane ile, yahut gelecek için iyimser bir proje ile kandırmaya da imkân yoktur; herşey bugün olduğu gibiydi; yarın da öyle kalacaktır. 'Niçin önceki zaman bugünden iyiydi?' deme; çünkü sen her olan biteni öğrenmişsindir." İnsan müverrihlerini önemle seçmelidir. Ve "evvelce olan şey, yarın da olacak olan şeydir; şimdi yapılan ileride de yapılacaktır. Güneşin altında yeni hiç bir şey yoktur. Birşey var mıdır ki bak şu yenidir, denebilsin? Bu bizden önceki zamanda da vardı." Onca ilerleme-gelişme denilen şey bir hayaldir; unutulmuş nice medeniyetler vardır ki bunlar yeniden doğacaklardır.

Genel olarak hayatı can sıkıcı bir şey olarak telâkki eder ve ondan kurtulmayı cana minnet bilir. Hayat bir didişmedir; hedefsiz, neticesiz sürekli bir tekrarlanmadan ibarettir, ve başladığı gibi bitecektir. Bu öyle bir didinmedir ki sonunda hezimetten başka gerçek bir şey yoktur.

Ekleziyast, "boş, boş; herşey boş" der; "insan, güneşin altında gördüğü işten ne hayır bekleyebilir? Nesiller, birbirini kovalayarak gelir geçer; dünya yerinde ve sonsuzca yerindedir. Gün doğar, rüzgâr, kâh güneye, kâh kuzeye eser, durmadan koşar ve gene kendi çemberine döner.

Bütün nehirler denize doğru koşarlar, bununla beraber deniz dolmak bilmez; nehirler tekrar geldikleri yere dönerler. Ölüleri, şimdi yaşayanlardan daha çok kıskanırım; hattâ ölü veya diri olmaktansa dünyaya hiç gelmemiş olmayı ve güneşin altında akan bu çirkefi görmemeyi tercih ederim. Saygı gösterilen bir isim, güzel bir kokudan; ölüm günü de doğum gününden yeğdir."

Bir müddet zevke dalarak hayat bilmecesini çözmeye çalışır:

"Bir ara, kendimi zevk ve sefaya verdim; çünkü bir insan için, güneşin altında en iyi şey yemek, içmek ve eğlenmektir. Lâkin, heyhât! Bu da boş..." İnsan eğlenceye daldığı zaman, zorluk kadından geliyor; bizim vâız, bu yolda galiba umulmaz bir yara almış: "Binde bir adama rastladım; fakat bütün tanıdığım kadınlar içinde tek bir kadın görmedim... Kalbi bir tuzak ve bir ağ, elleri bir kelepçe

olan kadın ölümden daha acıdır. Tanrının hoşuna giden ona kısmet olmaz."

Felsefenin en karanlık dehlizlerinden birinde yaptığı bu seyahati, Süleyman'ın ve Voltaire'in fikirlerine gelerek sona erdiriyor: "Tanrının güneş altında sana nasip ettiği ömrün bütün boş günlerini sevdiğin kadınla sevinç içinde geçir."

Şunu şuracıkta kaydetmeden geçmeyelim ki ne Süleyman, ne de Voltaire, sözlerinin eri olmuş değillerdi. Bizzat hikmet bile münakaşa götürür; onu sık sık övmekle beraber, fazla bilmenin, pek az bilgiden daha tehlikli olup olmadığını sormaktan da kendini alamıyor. Müthiş bir ferasetle şöyle diyor: "Cilt cilt kitap yazmakla iş bitmez; fazla mütalâa cisme yorgunluk verir." Tanrının zenginlikle birlikte vereceği hikmeti aramak daha akıllıca olacak." "Hikmetle servet elele olursa hoştur." Yoksa hikmet, onu sevenleri bitkinliğe sürükleyecek bir tuzaktan başka birşey değildir. Gerçek, Yahve'nin Musa'ya dediği gibidir: "Sen benim yüzümü göremezsin; çünkü hiç bir kimse beni gördükten sonra yaşamakta devam edemez." Er geç, akıllı da tıpkı deli gibi ölür ve her ikisinin teni eş kokar.

"Kalbimi, güneş altında olan biten herşeyi hikmetle arayıp elemeye hasrettim. Bu iş Tanrının Âdem oğullarına ihsan ettiği zahmetli bir iştir. Güneş altında olan biten herşeyi gördüm. Ne oldu; hepsi boş, hepsi rüzgâr kovalamak... Kalbimle konuşarak, Kudüs'te, dedim, benden önce gelenlerin hepsinden çok bilgi edindim; kalbimin hikmet ve ilim tecrübeleri büyüktür. Kalbimi, hikmeti tanımaya, hata ve delilikleri tanımamaya alıştırdım; baktım, bu da rüzgâr, yalnız rüzgâr kovalamak. Çünkü çok hikmette çok keder var; bilgisini arttıranın kederi de artar."

"Talihsizliğin bütün bu darbelerine katlanılabilirdi, eğer namuslu bir adam, mezarın ötesinde bir saadet umabilseydi. Fakat bu da bir hayal; insan bir hayvandır ve öbür hayvanlar gibi ölecektir. Çünkü Âdem oğullarının başına gelenler, hayvanların da başına geliyor; sonları birdir; aynı sûretle ölürler. Bunların da ötekilerin de sermayeleri bir nefesten ibarettir. Bu bakımdan insanların hayvanlara hiçbir üstünlüğü yoktur; çünkü herşey boştur, nâfiledir, herşey

aynı yere gidiyor; hepsi topraktan yaratılmış ve hepsi toprağa dönecektir... İşte bunun içindir ki insan için hâlinden hoşnut olmaktan daha iyi birşey yoktur; çünkü onun nasibi o kadardır; ve çünkü kendisinden sonra ne olacağını görmesi için onu bir daha buraya kimse getiremiyecektir... Yapmak fırsatını bulduğun şeyi bütün kuvvetinle yap; çünkü er geç gireceğin mezarda, ne yapılması mümkün iş, ne tasarı, ne ilim, ne hikmet vardır."

Mesellerdeki hikmet övgülerine ne taş!

Medeniyet bu mertebeye erişince, bir ân için duraklamaya uğraması mukadderdir. Yahudilerin canlılığı, kendilerini kuşatan hükümetlere karşı temelli çekişmeler içinde tükenmiş gitmişti. Güvendikleri Yahve, imdatlarına gelmemişti. Gençlik, düştüğü bu usanç içinde, darmadağın olduğunu görerek, ellerini semaya kaldırmış ve beşerin ruhuna inebilecek en derin şüpheyi ifade için o vakte kadar işitilmemiş, acı şikâyetlerde bulunmuştur.

Kudüs yeniden dirilmişti, ancak o artık yenilmez bir ilâhın kalesi olmaktan çıkmıştı. O artık, bugün İran, yarın Yunan emrine tâbi haraçgüzar bir şehir kertesine inmişti. M. Ö. 339 yılında, genç İskender, Kudüs kapılarında görünerek, şehrin teslimini istedi. Başrâhip, önceden bu teklifi reddettiyse de ertesi sabah, geceleyin gördüğü rüya üzerine, şehri teslim etti. Kilise heyetine, en kıymetli zînetleriyle süslenmelerini ve halka, tepeden tırnağa lekesiz beyazlar giyinmelerini emretti; sonra da, sulh istemek üzere, peşine taktığı halkla beraber şehirden çıktı. İskender başrahibin önünde eğildi, halk ve Tanrıları hakkındaki hayranlığını ifade ve Kudüs armağanını kabul etti.

Yahudilik sona ermiş değildi. Kırk asır süren bu garip dramın ancak birinci perdesi oynanmıştı; daha İsâ ikinci perdeyi, Aşaverus, üçüncü perdeyi oynayacaklardı. Şimdi biz dördüncü perdeyi seyretmekteyiz. Bu da sonuncu perde olmayacaktır.

Will Durant

BİRİNCİ BÖLÜM İLE İLGİLİ NOTLAR:

(1) Yâkub'un 5. oğlu ve 12 Yahudi sıbtı(boyu)ndan birinin adı.

(2) Yazar tırnak içindeki ifadelerin alındıkları yerlere daima işaret eder. Ben, burada buna lüzum görmemekle beraber bir noktaya işaret etmek isterim: Will Durant *Histoire de La Civilisation (Medeniyet Tarihi)* adlı eserinin Yahudiliği, İran ve Hind'i içine alan ikinci cildi için 187 kaynak kaydetmiştir. [Çev.]

(3) Kısaca bahsettiğimiz keşifler en eski Yahudi geleneklerini nakleden Tekvin'e inanç kazandırıyor. Eski Ahid'in önümüze serdiği Yahudi tarihi tâbiatüstü hikâyeler bir tarafa bırakılırsa ana hatlariyle; Kant'ın krıtizmine de, arkeolojiye de uygundur. Yıl geçmiyor ki, keşfedilen âbidelerden ele geçen belgeler, onu teyit etmesin. 1913'de, Tel-Aviv'de meydana çıkarılan çanak parçalarının, Kırallar'da yazılı hikâyeleri kısmen teyit eden İbranice ibâreler ihtivâ etmesi bu cümledendir. Buna bakarak, aksi sâbit olmadıkça, Tevrat'taki rivayetleri geçici olarak da olsun kabul etmek zorundayız.

(4) Yahudiler, Musa aleyhisselâm'ın getirdiği tevhid inancını, sonradan -İbrâni asabiyeti sebebiyle- yalnızca kendi ırkına has tanrı olduğu düşüncesine çevirmişlerdir. [Yay.]

(5) Yahudilerin, Filistin'i kendilerine "vâdedilen topraklar" olarak görmeleri Tevrat'ın ilk kitabı olan Tekvin'de yer alan şu ifadeye dayandırılmaktadır: "Ve senin (İbrahim) gurbet diyarını, bütün Kenân (Filistin) diyarını, sana ve senden sonra zürriyetine ebedî mülk olarak vereceğim ve onların Allah'ı olacağım." (Tekvin, 17: 8). Dolayısıyla Yahudiler, yalnızca kendilerinin İbrahim aleyhisselâm'ın zürriyeti olduğu iddiasıyla da ortaya çıkarken Eski ve Yeni Ahit'in en az oniki yerinde geçen Arapların atası İsmail aleyhisselâm'ı inkâr etmektedirler. [Bu hususta geniş bilgi için bkz.: Ahmed Deedat, *Araplar ve İsrail-Çatışma mı, Uzlaşma mı?* , İnkılâb yay., İst. 1991].

(6) Samî ırkından olan Hiksoslardan sonra gelmiş oldukları ve böylelikle

onların himayelerine sığındıkları söylenebilir. Peirle, Tevrat'ın kaydettiği tarihi kabul ederek, Yahudilerin M. Ö. 1650 senesinde Mısır'a gelmiş ve ancak 430 sene kalmış olduklarını kaydediyor.

(7) Milâttan üç asır önce yaşamış olan Mısırlı tarihçi Manetho; Josephe'in rivayetine göre; "hurûç, esarette ve çok sefil şartlar altında yaşayan Yahudiler arasında patlak veren vebadan kurtulmak için Mısırlıların zoruyla olmuştur. Musa, cüzzamlı Yahudiler yanında misyoner olan Mısırlı bir rahipti. Onlara Mısır kiliselerinin vazettiği sağlığı koruma kurallarını gösteriyordu."

Yunan ve Romalı tarihçiler de hurûcu böyle anlata gelmişlerdir. Fakat onların Samî ırkına zıd düşüncelerini göz önünde tutmak gerekir.

Tevrat'ın rivayetlerinden olan şu ifade: "Ve Mısır kralı onlara dedi: Ey Musa! Ey Harun! Kavmi niçin işinden alıkoyarsınız? Haydi işinizin başına gidin." (Çıkış, 5: 4) hurucun bir grev neticesi olduğu görûşünde olan Ward'in fikrini kuvvetlendiriyor. *Musa* kelimesi Yahudi olmaktan ziyade Mısırlıdır ve ihtimal ki, *Abmose* kelimesinin kısa bir şeklidir. Liverpool Üniversitesi tarafından tertip edilen Marston misyonuna mensup profesör Garstang, Eriha kral mezarlarında, Musa'nın M. Ö. 1527 sonları büyük kraliçe olan Haçapsut tarafından kurtarılmış ve sarayında büyütülmüş olduğunu ve nihayet hâmisinin düşmanı olan III. Tutmes tahta çıkınca kaçtığını isbat eden vesikalar bulunduğunu iddia ediyor.

Profesöre göre bu mezarlarda bulunan eşya, Eriha'nın sükûtu tarihini (Yeşu, 6) teyid etmektedir. Bu sükût tarihini milattan takriben 1400 sene önce gösteriyor. Hurûcun da 1447 sene önce vukubulmuş olduğunu ileri sürûyor. Bütün bu kronolojiler bir takım Skarabeler çağının şüpheli tahminlerine ve çanak çömlek kırıntılarına dayanacağı için saygılı bir şüpheyle karşılanır.

(8) Yukarıda geçen 5 nolu dipnota bakınız.

(9) Her birinin kuyruğuna bir meşale bağlı 300 tilki salıvererek Filistinlilerin ekinlerini tutuşturan, bir eşek çenesiyle 1000 adam öldüren Samson hikâyesi de hoş değil midir?

(10) Ansiklopediler bu ismi Tâlut (Saul)'un oğluna veriyor. [Çev.]

(11) 3000 darbimesel söylemiş, 1.500 neşide nazmetmişti.

(12) Süleyman, sulh ve selâmet mânasına gelen *şalom=selâm* kelimesiyle ilgilidir.

(13) Tell el-Amarna kitâbelerinde Ursalimu, veya sadece Ursalim diye yazılıdır.

(14) II. Tarihler, 9: 13. Talant'ın kadim doğudaki değerine dair verilen malûmata göre kıymeti zaman zaman değişiyordu. Fakat Süleyman zamanındaki 1 talant 200.000 Frank -bugünkü kıymetiyle- değer biçmekte mübalâğaya düşmüş olacağımızı zannetmiyoruz. İbranî yazarın edebî bir dil konuştuğuna şüphe yoktur. Bundan dolayı verdiği rakamları ciddî telâkki etmemeliyiz. İbranî parasının dalgalanmalarına dair malûmat isteyenler *Jervish Encyclopedia* 'ya müracaat etmelidirler. Asıl sikke, yani altın ve gümüş halka ve külçelerden farklı paranın kullanımına milâddan ancak 650 sene önce başlanmıştır.

(15) Bu mâbedin bugün *Mescid-i Ömer'* in bulunduğu yerde inşa edilmiş olduğu iddia edilmekle beraber yapılan arkeolojik kazılarda hiç bir izine rastlanılmamıştır.

(16) *Tâbût-ül-ahd = tâbût-üs-sekîne:* Hz. Musa'ya gelen ilâhî emirlerin içine konulduğu mukaddes sandık.

(17) I. Krallar (12: 28) ve Hezekiel (8: 10)'de de hayvanlara tapma izleri görülür. Süleyman'dan bir asır sonra İsrâiliye kralı Ahab düveye tapıyordu.

(18) 1931'de, Kenan ilinde meydana çıkarılan yıkıntılarda, tunç devrine ait (M. Ö. 3000) bazı çanak kırıntılarında Kenanlıların ilâhlarından birinin ismi olan *Yah* veya *Yahu* kelimesi okunmuştur.

(19) Max Muller'in uydurduğu bu tuhaf kelime, yüksek bir ilâha tapmakla beraber, ya Hint'te olduğu gibi uluorta, veya Yahudilerde olduğu gibi kapalıca tanınan bir din ifade eder.

(20) M. Ö. 9. asırda, Elyesâ Allahın birliğini ilân ediyordu: "Bütün yeryüzünde, İsrail ilindekinden başka ilâh olmadığını biliyorum" diyordu.

Unutmayalım ki zamanımızın birlikçiliği de izafîdir ve eksiktir. Yahudiler kabile ilâhına taptıkları gibi biz de Avrupa ilâhına, yahud bir Alman, bir İngiliz, bir İtalyan ilâhına tapıyoruz.

Lütfedip de bir an bile düşünmüyoruz ki, milyonlar ve milyonlarca Hintli, Çinli ve Japonyalı -teologları bir tarafa- bizim babalarımızın ilâhını hâlâ tanımazlar.

Mekanizma, bütün yeryüzünü aynı iktisadî şebeke ile döşemedikçe ve bütün kavimleri tek bir boyunduruk altına almadıkça dünyada tek bir İlâh mevcut olmayacaktır. [Will Durant].

(21) Grekler bu kelimeyi *prophetes* (bildirici) kelimesiyle tercüme etmişlerdir.

(22) Samiriye sarayında kral Ahab'ın başka dindeki karısı İzabel ile beraber

yaşadığı, tamamiyle fil dişinden yapılmış odaya bir telmih olacak. (M. Ö. 875-850).

(23) İsâ'nın ismini taşıyan kitab bir vahiy mecmuasıdır ki M. Ö. 710-800 seneleri içinde, iki veya daha ziyade müellif tarafından vücude getirilmiştir. Bu mecmuanın birden otuz dokuza kadar olan fasılları umumiyetle burada ismi geçen birinci İsâ'ya mâtuftur.

(24) *Sansualizm = Sensualisme:* Materyalist ampirizm olan sansualizm, duyulara, fikirlerimizin ve her çeşit bilgimizin yeterli prensibi ve kaynağı olarak bakar; bilginin kökü veya vasıtası olarak duyum'u benimser, aklî prensiplerle, bütün fikirlerimizin duyularla elde edildiğini, zihnin ve düşünce hayatımızın tamamının duyular ve onların değişmeleriyle açıklanabileceğini kabul ve iddia eder. Bilginin biricik kaynağı olarak duyuları gören sansualistler, ruhu da kabul etmeyip, kafadaki bilgilerin hepsinin duyular yoluyla dış dünyadan geldiğini ileri sürerler. [S. Hayri Bolay, *Felsefî Doktrinler Sözlüğü,* Ankara 1990].

(25) *Püritanizm = Puritanisme:* Ahlâkî bakımdan mutaassıp olma, gelenekçilik.

(26) Hiç şüphesiz Babil-Kudüs yoluna işaret ediyor.

(27) *Tora:* Kanun, şeriat, emir, ders, rehber gibi anlamlara gelir. Yahudi kutsal kitabının birinci bölümüne Arapça *Tevrat*, İbranice *Tora* denir. Bu ilk bölüm beş kitaptan oluşur. Beş kitabı ifade etmek üzere İbranice "humaş", Arapça "Esfarihamse" (sifr: kitap, çoğulu esfâr), Yunanca "Pentateukhos" (penta: beş, teukhos: kitap), batı dillerinde "Pentatök" kelimeleri kullanılır.

(28) Levililer kitabında (XIII- XV) cüzzam hakkında tavsiye edilen usûl, Avrupa'da orta çağ sonlarına kadar tatbik edilmişti.

(29) Irkı gizlenemez bir hâle getirmek suretiyle. Bu usûl, "Briffault"ya inanılırsa, bugünkü şeklini ancak M. Ö. 167 yılında almıştır. O zamana kadar bu ameliye, Yahudi olmayan kadınların istihzalarına uğramamak için, hemen güç farkolunur bir kertede idi; fakat sonraları kilise, haşefe derisinin tamamiyle alınmasını istedi.

(30) Eski kanunlar kolaylıkla ilâhî menşe'li olabilirdi. İlâh Tot'un Mısırlılara; Güneş ilâhı Şamos'un Hammurabi'ye kanunlar çıkarttığı gibi, Giridi idare edecek kanunları da Kral Minos'a "Dikta" dağında tevdi eden gene ulûhiyet değil miydi? Grekler, "Şârî" ünvanını verdikleri Dionysos'ı, üzerinde kanunlar kazılmış iki taş levha ile birlikte temsil ederler. Dindar İranîler de bize hikâye ederler ki bir gün Zerdüşt, yüksek bir dağ üstünde tapınırken Ahura-Mazda, ona, yıldırım ve şimşekler arasında görünmüş ve "Kanun Kitabı"nı tevdi etmiştir. Sicilyalı Dide-

ron şöyle yazıyor: "İnsanlığa yarayan bir ihtirasın ancak semavî ve yüce olabileceğine inanırlardı. Gözlerini, bu kanunların yazıcısı bildirdikleri İlâhların ihtişam ve azametine yöneltebildikleri takdirde, halkın kanunlara daha kolaylıkla saygı göstereceklerini düşünmüş olmaları da muhtemeldir. [Will Durant].

(31) Sonraları, bu zarif ve çok eski totem, Hıristiyanlık âleminde İsâ'nın timsâli oldu.

(32) Erkek için ideâl kadın elbette budur. Fakat İsâ'ya inanmak gerekirse, Kudüs kadınları dar fikirli şeylerdi. Güzel giyinmeyi, süslenmeyi severler ve erkeklere hoş bir yuva teşkil ederlerdi. "Siyon kızları kibirlidir, boyunlarını uzatarak yürürler. Bakışları çekicidir. Yürürken kırıtırlar. Ayaklarındaki halkalar da çınlar durur."

(33) Toprak, teorik olarak Yahve'ye aitti.

(34) Bu kitabın yazarı gibi telif zamanı da bilinmiyor. Afron, bunun yazılış tarihini, M. Ö. 250 ve 168 seneleri içinde gösteriyor. Yazar oldukça can sıkıcı edebî bir yapmacıkla, kendine kâh Kuhelet, kâh da "Kudüs kralı Davud oğlu", yani Süleyman'ın adını veriyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Siyonist Liderlerin Protokolleri

Giriş

Uzak ufukların muhtelif noktalarında Yahudi düşmanı dalgaların kabardığı seziliyor. Bu dalgalar henüz pek az kabarıktır; fakat her tarafta başgösteren Yahudi baskısıyla gittikçe derinleşecek, akışını hızlandıracak ve semaya doğru yükselen beyaz köpüklerle, İsrail'in zaptedilmez kaleler kurduğunu sandığı sahillere çarpıp kırıldığı zaman galiba çok korkunç olacak...

Yahudi düşmanlığı temelsiz ve geçici sebeplerle mi husûle gelmiştir, yoksa kökleri derinlerde midir? Büyük harpten sonra başgösteren umûmi ıstıraptan Yahudilerin mesuliyet payı büyük müdür? Bu sorulara ancak gereği gibi müsbet oluşlar, sağlam ölçü ve mantıkla varılan sonuçlar cevap verebilir.

* * *

David Lloyd George'un Başbakanlığında Britanya hükûmeti, Yahudi politikasını toptan benimsemişti. Bu iddiayı çürütmek güçtür. Kabinede altı Yahudi başmüşavir (privy consillor) vardı. "L'honorable" Edwin Montagu ve Sir Alfred Mond iki bakanlık koltuğunu tutuyordu. Kabinenin en çok Yahudileşmişleri de bunlar olmasa gerek. Siyonist hareketinin başları, zaferin nihayet itilâf tarafında kalacağını kestirdikleri vakit, ileride kurulacak Filistin devletinin binasını sağlam temeller üzerine oturtmak istediler. Britanya krallığı adına Lord Rothschild'e "milli bir Yahudi yurdu" ihdâsını bütün kuvvetiyle benimseyeceğini yazan Dışişleri bakanı M. Arthur James

Balfour'dur.

Başkan Wilson'ın Yahudileri; elçi Morgenthau, banker Jacob Shiff, hâkim Brandeis ve profesör Frankfurter ile birlikte, savaşın son ve barışın ilk aylarının meydana getirdiği siyasî ve malî meseleleri düzenlemek için Washington'a gönderilmiş olan Lord Rufus İsacs Reading, İngiltere Adâlet Bakanlığına yükselmiş bir Yahudi olduğu gibi, Filistin'in geçici mandası İngiltere'ye verildiği zaman, "kutsal toprakları" idare etmek ve orada bir Yahudi rejimi kurmak için, âdetâ bir hükümdar yetkisiyle gönderilen Sir Herbert Samuel de bir Yahudidir. Queensland vâliliğinin boşalması üzerine vâliliğe seçilen Sir Mathew Nathan'da bir Yahudidir.

Cemiyet-i Akvâm [Birleşmiş Milletler'in öncesindeki kuruluş], daimi teşkilâtının genel sekreterliğini İngiltere'ye bırakıyor. Bu vazifeye tâyin edilen Sir Eric Drumond'ın, Cenevre'ye varır varmaz, ilk işi şehrin hahambaşını ziyaret ederek kendini takdim ve Yahudilere hayranlığını, onların dâva ve ülkelerine bağlılığını ifade etmek oluyor.

Bu zâtın başlıca iş arkadaşları arasında, binbaşı Abraham ve madam M. Spiller'le kuvvetlendirilmiş olan, siyasî şubenin müdürü sabık yüzbaşı, tercüman Mantoux'yı anmak uygun olur. Yahudi cemiyetleri delegeleri, Kavimler Cemiyeti'ne, yeni devletler kabulü meselesini, azınlıklar maddesinin -ki Yahudilerin devletler içinde devlet teşkili maddesi denebilir- kabulüne kadar geri bırakılmasını teklif ettikleri zaman, avukatlıklarını M. Arthur Balfour'un amcazâdesi Lord Rober Cecil yapmıştır. İngiliz veliahdı; Britanya imparatorluğu dominyon ve kolonilerini ziyaret etmek üzere bir dünya turuna çıkarken Yahudiler de prens döner dönmez "War Memorial Empir Tour" ünvanı altında hemen aynı programla bir seyahat tertip ettiler. Yahudi ve siyonist teşekkülleri adına hahambaşı Hertz de, yanında M. A. M. Wolf olduğu halde, dağınık cemaatlere parolayı vermek, dinî gayretlerini arttırmak ve Londra'da savaş âbidesi olmak üzere, büyük bir haham okulu inşasına gereken parayı toplamak için koloni ve dominyonları ziyarete çıktı. Hükûmetin bu vazifeye verdiği resmî mahiyet, seyyahların şerefine, yola çıka-

cakları günün arefesinde verilen bir ziyafette gösterilmiş oldu. Bakanlar, dominyon ve koloni delegeleri, bu ziyafette bulunmuşlardı. Başkanlık koltuğuna oturan Lord Rothscild, kraliyet yönetimi şerefine kadehini kaldırdı ve Büyük Britanya'da, iktidar mevkiine geçen kabineler arasında hiçbirinin bugünkü kabine derecesinde "Yahudilerin dilek ve ülkülerine karşı teveccüh göstermemiş" olduğunu ilân etti. Hükûmet adına cevap veren Lord Milner başkana bu tarzda ifade edilen iltifattan dolayı teşekkür etti ve Britanya hükûmetinin Yahudi lehindeki politikasının mükâfatının yeter derecede görmüş olduğunu açıkça söylemekten çekinmedi.

[Bugünkü Güney Afrika Cumhuriyeti'nin büyük şehirleri] Capetown, Durban ve Johanesburg'da, Avustralya'nın büyük şehirlerinde ve her yerde Yahudi delegeler prenslere lâyık törenle karşılandılar. Askerî ve mülkî idareciler karşılıyor, "hoşgeldiniz" diyor ve hizmetlerine koyuluyordu. Birkaç ay önce, Lehistan'da programlar tertip edildiğine dair, pek de sağlam olmayan muhbirlerden aldığı haberler üzerine, Lloyd Georges hükûmeti, bizzat kendi insiyatifiyle, Yahudi Sir Stuart Samuel başkanlığında, Varşova'ya bir komisyon göndermişti. Bu, İngiltere'nin Yahudi şampiyonluğunu uluorta ilân etmesi demek değil miydi?

Bundan başka, Lord Chelmsford'ın Hint kraliyet vekilliğinden ayrılması üzerine bu makama, eski Adâlet Bakanı ve Washington yüksek komiseri Rufus Isacs Lord Reading getirilmişti ki bu makam, siyasî ve idarî durumun bozukluğundan dolayı, Hind'in tam bir kaynaşma içinde bulunduğu o sırada daha çok nazikleşmişti. Wilson Amerikasında Yahudi zaferi İngiltere'de olduğu kadar göze çarpıyordu. Unutmamalıdır ki, Wilson'un; tamirata, yukarı Silizyada halkoyuna, Sarre, Fiume ve Dantzik rejimlerine ait o karışık maddeleri barış muamelesine sokması, Alman Yahudisi birkaç bankerin, Lloyd Georges'la anlaşarak gerçekleşen ihtarları üzerinedir.

Amerika Başkanı Wilson, beşerî ülküsünü kabulden ve Avrupa'yı sürüklediği tehlikeli yolda kendini takipten kaçınan hemşerilerinin gözünden düştükten sonra da, Yahudilere güleryüz göstermek yolunu tuttu.

Kavimler Cemiyeti'nin kendisine vermek istediği iki hâkemliğe, kendini temsil etmek üzere iki Yahudi tâyin etti ve dostu haham Weis'in, doğu Avrupa Yahudilerinin mukadderatına dokunan bir şikâyetine açık bir mektupla cevap verirken, Yahudilere hayranlığını şöyle ifade etti: "Yahudilerin tam bir eşitliğe kavuşmuş bulundukları Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bizler onların nasıl bir dürüstlükle hizmet ettiklerini, öz milletlerimizin fayda ve ülkülerini nasıl bir sadakatle müdafaa ettiklerini biliriz."[1]

Yahudiler, vaktiyle Rusya'da zulme uğramış olmakla beraber, uzun zamanlardan beri hazırladıkları ihtilâl şimdi rolleri çok değiştirmiş bulunuyordu.

Çarlığın yıkılması, Almanlarla savaşmaya son veren Brest-Litovsk antlaşması ve Sovyet rejimi Yahudi eseridir. Demokrat Duma ile kanlı komünizm arasında köprü vazifesi gören çenesi kuvvetli Kerenski Yahudidir. Zinowiev, Radek, Frotski ve rivayete göre Lenin'in karısı da [2] Yahudidir.

Kızılordu Lehistan'a girdiği vakit, ele geçirdiği şehirlerin Yahudilerine müttefik muamelesi yaptı: O kadar ki ordu çekilmek zorunda kaldığı zaman, hemen her tarafta, Yahudiler de birlikte çekilmişlerdi. Mütareke ve milletlerarası ilk müzakereler sırasında Yahudiler, Almanya'da, Alman devletine demokrat veya sosyalist süsü vermek suretiyle büyük hizmet ettiler.

İmparator Vilhelm Hollanda'ya kaçtıktan sonra yeni Reich hükûmeti Yahudilerin eline geçti. Dışişleri Bakanı Haase, Maliye Bakanı Schiffer, İçişleri Bakanı Preuss Yahudi idiler. Prusya kabinesi hemen hep Yahudi idi. Kurt Eisner, Bavyera'nın başına geçti.

Macaristan'da Bela Kuhn yahut Cohen hâkimdi; fakat öyle iğrenç zulümler yaptı ki bu hâkimiyeti pek kısa sürdü.

Perişan bir hâlde feda edilen Avusturya bir tarafa, demokratlaştırılan devletler, Yahudilerin ve barış antlaşmasını düzenlemeye memur edilen, Anglo-Sakson tutucularının lûtuflarına uğradılar.

Paris'te Alman delege heyeti hemen hep Yahudi olduğu gibi

Oscar Oppehiemer ve New-York bankeri Jacob Schiff'in dâmadının kardeşi Marx Warbury de bunlar arasında idi.

Başkan Wilson'un; son maddesi Kavimler Cemiyeti fikrini ileri süren, 14 maddesi ve bunların esaslarını tesbit için 1918 Eylül'ünde New-York'ta söylenen nutukta ilâve edilmiş olan tamamlayıcı beş madde, yenilmiş ve yıkılmış Almanya barışa avuç açtığı zaman Reich Başbakanlığı prens Max de Bade tarafından rica edilmişti.

Anglo-Saksonlar bir tarafa, gâlipten ziyade mağlubun lehinde olan bu barış, devamlı bir kontrol isteyen, çarklarından birine bir zerre girse kırılacak olan bu nârin ve karışık mekanizmalı garip barış, Alman Birliği'ni korudu ve kuvvetinin bir parçasını kurtardı.

Böylelikle Yahudilerin de ekmeğine yağ sürülmüş oldu. Bu barış savaşan devletin iktisadî kalkınmasına engel olmak suretiyle, Yahudilerin idare etmekte olduğu büyük bankalara, savaş zenginleri yüzünden şişen milletlerarası tröstlere ve dünyanın ihtiyat paralarını elde tutanlara elverişli oldu.

İsrail Zangwill'in: "Kavimler Cemiyeti Yahudi ilhamının mahsulüdür" demiş olmasında hayret edilecek bir şey yoktur. Yahudi örgütleri delegesi Lucien Wolf da Cenova da, Kavimler Cemiyeti toplantısına iştirak ettikten sonra bu cemiyetin, Yahudiliğin en aziz ve kutsal geleneklerine uygun olduğunu ve bütün Yahudilerin, mümkün olan her vasıta ile, bu cemiyeti korumayı mukaddes bir vazife gibi telâkki etmek zorunda olduklarını tekrarlamaktan hiç de çekinmedi.

* * *

Protokoller gün yüzüne çıkıyor.

Pekâlâ denilebilir ki bu kadar belirtiler ve bunca oluşlarla başgösteren Yahudi tehlikesi, 1906 Ağustos'unda British Museum kütüphanesince tescil edilen ve *Le Grand Dans Le Petit, et L'Antichrist Comme une Possiblite Politique* adını taşıyan Rusça bir kitabın bir forması meydana çıkıncaya kadar gizli kaldı.

"Bir ortodoksun notları-Tashih ve ilâveli ikinci baskı 1905,

Tsarkoie- Selo." Bu tercüme 1919'un Aralık ayında 'Eyre et Spottiswood' matbaasında basılmış ve *Protocole of The Learned Elders of Sion* adı verilmiştir.

Times yazarlarından biri buna bir makale tahsis etmiş ve oldukça geniş malûmat vermiş olmasaydı, kitap daha uzun zamanlar İngiltere'de meçhul kalacaktı. Yazarın bu konuya hasrettiği makale şu çetin soru ile toparlanabilir: "Eğer bu kitap gerçeğin ifadesi ise biz bir Cermen barışından, bir Yahudi barışının şartlarına katlanmak için kaçınmış olmuyor muyuz?"

Protokollerin İngilizce bir tercümesi Londra'da yayılırken Almanca bir tercümesi de 'Gottfried zur Beek' imzası ve *Die Geheimnisse der Weisen Sion* adıyla Berlin'de neşrediliyor ve gerek Reich devletlerinde gerekse Avusturya'da hızla yayılıyordu.

Times'ın bu makalesi gözleri Yahudi tehlikesine çeker çekmez risale bulunmaz oldu; gariptir ki 'Eyre et Spottiswood' [basımevi] bu risalenin tekrar tab edilmeyeceğini de ilân etti. Fakat, millî bir şirket olan The Britons'ın himmetiyle İngilizce yeni bir basımı ortaya çıkıncaya kadar, büyük günlük bir gazete olan *The Morning Post*'da "The Cause of World Unrest" adlı ve sert edalı bir makale serisi neşredildi. Bu makaleler "Protokoller" metinlerine ve büyük savaştan sonra başgösteren siyasî ve malî güçlükleri uzatmak suretiyle dünyanın huzursuzluğuna sebep olanların Yahudiler olduğunu isbat eden vesikalara dayanıyordu.

Amerika'da Bostan'da, 'Mr. Small Maynard ve Ortakları Basımevi'nde *The Protocols and World Revolution* adlı bir tercümesi basıldı. 1920'de de Lehçe bir tercümesi yayınlandı. Fransa'da *Le Correspondant, L'Opinion, L'Action Française, La Vieille France* gazetelerinde, Serge Nilus'ın kitabından çıkarılmış bazı makalelerle beraber bir takım malûmat verilmişti. Bu kitabın ilk tercümesi 'Libre Parole' de neşredildi.

Fakat ancak 1920 Eylül'ünde ve 1921 başlarındadır ki Monsenyör Jouin'in önsözüyle bir baskısı *[Le Péril Judeo-Maçonnique: Les Protocols des Sages de Sion]* ve La Vieille France'ın, başta ve sonda

yorumları yer alan diğer bir baskısı yayınlandı *[Les Protocols]*.

Rusya'da neşrolunan muhtelif basımları tesbit etmek güçtür. İlk basımının profesör Serge Nilus'e ait olduğu sanılıyorsa da bu basımı Yahudiler tarafından ya satın alınmış veya müsadere edilmiştir. Çünkü meydanda hiç bir nüsha yoktur.

1903'de tekrar basıldı mı? Bu mümkündür. Fakat, metni elde bulunan ilk basımı British Museum kataloğunda görülen 1905 tarihlisidir. Rus yazarlarından C. Butmi, 1907'de, kardeşi A. L. Butmi'nin yardımıyle ve *Beşerin Düşmanı* adıyla bir tercümesini neşretti.

Petresburg sağır-dilsiz müessesesinde basılan bu kitap Çarlık Rusya'sında çok yaygın olan gizli Yahudi cemiyetlerine karşı mücadelesiyle tanınmış yurtsever "Rus Kavmi Birliği" cemiyetine ithaf edilmiştir.

Serge Nilus'ın kitabı 1911, 1912 ve 1917'de birkaç kere basıldı. Amerikalıların tercümesi; Sainte Serge Manastırı'nda basılan 1911 tarihli nüshasındandır. 1912 baskısından ne Mgr. Jouin'in önsözünde ne Alman ve ne de Amerikan basımlarından bahsedilmiştir. Fakat biz onu ele geçirdik ve kapağının çıkarılmış bir sûretini, Rusça'dan tercüme edilmiş olan bu kitabın başlangıç sayfasına geçirdik.[3]

Protokoller tercümesi *Le Rayon de Jumiere* adıyle tekrar neşredildi. Basan ve yayan Pierre Schabeleski Bork bu nüshada Rus ihtilaline ait tenkitler eklemiş ve Rusya'nın başına geçerek altı ay içindeki söz ve işleriyle vatanını aldatan ve ona hiyanet eden Kerenski'yi keskin bir dille hırpalamıştır.

* * *

Bu protokollerin esası nedir? Değeri nedir? Evet, onların değeri, imbiklerde kimyevî tortular bırakan bir elektrik şiraresi gibi, muhtelif kavimlerin ıstıraplı bir tasa uyandırarak ve Yahudiliğin ezelî ülküsü olan o muazzam "dünya hâkimiyeti" hülyasını gerçekleştirmek için kurduğu planı meydana koymak Yahudi aleyhtarı bir

cereyan husûle getirmiş olmasındadır.

1897'de Siyonist örgütleri [İsviçre'nin] Bâle [şehrin]de bir Kongre akdettiler ve, ilkin elde edilmiş olan başarılar dolayısıyla genişletilmesi gereken zafer programının temellerini attılar. Bu program sırasıyla varılacak hedefleri göstermekle kalmıyor, takip edilecek yolları, uyulacak kuralları da belirtiyordu. Kongrenin muhtelif şubeleri "protokoller" denilen, toplantıların bazı mahremlere verilecek ve bu gizli toplantıların sonuçlarını muhafaza edecek zabıtlarını tutuyorlardı.

Serge Nilus, 1917 basımlı kitabın girişinde, Yahudilerin çoğu İbranice bilmediği için Fransızca kaleme alınmış olan bu zabıtların özetlerini muhtevi kağıtların, kendisine 1910'da "Chern Marechal de La Noblesse" (Asilzâdeler Heyeti) başkanı Alexis Nicolajewitch Souchotin tarafından verilmiş olduğunu bildiriyor.

Bu aynı kâğıtlar, diğer mütercimi C. Butmi'ye de verilmiştir. Alexis Nicolajewitch bunları nasıl edinmişti? Bu keyfiyet iki türlü izah edilebilirdi. Ya onları yazan gizli kişilerden birinin karısı veya metresi tarafından kopya edilmiş ve bu kadın kopyaları, dindaşlarını bu karanlık ve korkunç tuzağa karşı koruyabilecek bir Hıristiyana vermeyi görev bilmiştir yahut, Siyonistlerin Alsas şehirlerinden birindeki kasalarından aşırılmıştır. Bu iki faraziyeden birinin doğru olması mutlak değildir. Çünkü bu kâğıtları ele geçirenler, bu hırsızlık veya esrar ifşâsı fail veya faillerini her türlü şüphe ve intikamlara mâruz bırakmamaya çalışmak mecburiyetindeydiler.

Rus mütercimlerinin her ikisi haysiyetli ve çok dindar kimselerdi. Her halde Alexis Souchotin, bu kağıtları Serge Nilus'a verdiği zaman, din ve vatan menfaatlerini müdafaa hususunda bunlardan son derecede istifade etmesini rica etmiş ve bu suretle "Protokoller" müellifini tefsir ve tahrir hususunda oldukça serbest bırakmıştır.

Benî İsrâil arşivinden vesikalar çalınmış olması keyfiyetine gelince, bu husus Siyonist Komitesi'nin 1901 tarihli bir tâmimi ile teyid edilmiştir ki bu tâmimlerde Dr. Herzl "Protokoller" esrarının yabancılara açılmasıyla sonuçlanan sızıntılardan şikâyet etmiştir.

Protokollerin sayısı yirmiyi bulur. Bunlar bir tutanak olmaktan ziyade dersler ve düsturlar mahiyetindedirler. Bunların yazarının veya yazarlarının başlıca kaygılarının, kesin mücadeleye başlamak için her şeyin hazırlanmış göründüğü vakit, asırlardan beri takip ettiği hedefleri ve dünya hâkimiyetini elde etmek için açılan seferin son planını yirmidört ders halinde rapor etmek olduğu zannolunabilir.

Yahudiler için kuvvetten başka hak yoktur; hürriyetçilik *Goym*'ların [Musevî olmayanların] dinini de hükümetini de sarstı. Altın, İsrâil oğullarının elindedir, onlar bu altın sayesinde, demokratlaşmış devletler ve hükümetlere kumanda eden basına ve bu yoldan kamuoyuna hâkim olmuşlardır.

Mason locaları, gösteri ve propagandaları tertip eden Yahudiler tarafından idare edilmektedir.

"Hıristiyan kavimler bir gün gelecek öyle sarsılacaklardır ki bizim hâkimiyetimizde evrensel bir hükümet isteyeceklerdir... İsrâil oğullarının yolunu bulup kışkırtacağı hususî harpler ve dünya savaşı bu hâkimiyeti çabuklaştıracaktır. Yahudi otokrasisi Hıristiyan devletler liberalizminin yerini tutacak, ortada Musâ'nın dininden başka din kalmayacaktır... Yahudi âlemi gücünü göstermek için, Avrupa kavimlerinden birini katliâm ve terörle korkutarak esareti altına alacaktır. Sermaye üzerine artık vergi koymak, devlet borçlanmaları yapmak, lâik tedrisatı ahlâksızlaştırmak, Hıristiyanları neticede yıkacak ve bunca zamanlardan beri beklenen saat çalacaktır... Yahudilerin kralı yani ezelî kaderin timsali, bütün âlem üzerinde hükümran olacaktır."

İşte protokollerden çıkan mânanın özü budur. Bunların muhtelif bölümlerini süzmek, metinlerini İbrani olan diğer vesikalarla mukayese ve yirmi sene önce yazılmış olan kâğıtların da adı geçen oluş ve olayların büyük harp içinde ve ondan beri ne raddeye kadar gerçekleşmiş olduğunu incelemek faydalı olur.

İsrâil oğulları bilginlerinin bu derslerinin birinci bölümünde, Yahüdilerin dünya hâkimiyetine doğru yavaş yavaş yürüyüşünü

remzeden yılana bir telmih vardır.

Serge Nilus'ın kitabının, Amerikan ve Alman basımlarında tercüme edilmiş olan sonsözünde, Avrupa devletlerini dolamış olacağı zaman sonsuzca muzaffer olacak Yahudi kudretinin bu sembolüne dair çok meraklı tafsilât vardır. Yahudi geleneklerine göre bu kâhinlik Süleyman zamanına dayanır.

Yılanın başı; kudreti ve İsrâil'in mahremlerini remzeder. Bu baş milletlerin kalplerine girecek ve onları çürütüp yok edecektir.

Siyon'dan yani Kudüs'ten harekete başlayan bu yılan kendi muzafferiyet zincirini tamamladıktan sonra gene oraya dönecektir.

Siyonistler yılanın yol boyunu gösteren haritayı çoktan çizmişler ve bu harita üzerinde varılan ve varılacak olan büyük menzilleri işaretlemişlerdir. İlk menzil, yılanı, M. Ö. 429 yılına, Pericles'in Yunanistan'ına götürür. İsâ'nın doğumundan biraz önce, Auguste zamanındadır ki yılanın başı Roma'ya girmiştir. Madrid onun zuhuruna Charles Quint zamanında; Paris, XIV. Louis'in kötülediği; Londra, Napoleon'un düştüğü; Berlin, 1881 yılına girdiği vakit şâhit olmuşlardır.

Kayda değerdir ki bu yılanın salyalı izlerini bıraktığı devletler siyasî ve sosyal buhranlarla temellerine kadar sarsılmışlardır. Hatta son menzilleri oklarla gösteriyor: Moskova, Kiev, Odesa, İstanbul ve nihayet uğursuz rotanın ilk ve son noktasını teşkil eden Kudüs.

Serge Nilus, protokollerin 1912 tarihli nüshasında, İsrail oğulları bilginlerinin ders ve vaizlarını katılaştıran bir çok belgeler kaydeder. 1910 Kasım'ında *Moskovskia Viedomosti* (Moskova haberleri) 'K.Y. Tour' imzasıyla "Gizli Yahudi Programları" başlıklı bir makale neşrediyor ve bunda Yahudilerin Rusya'da başardıkları gelişmeyi gösteriyor: "Bu son elli sene içinde bir çok musibetler başgösterdi ve bu musibetlerin her biri Yahudi eserini dev adımıyla ileri götürdü."

Rusya'da devrim tamamiyle başarılı olmadı, bununla beraber Yahudiler, 1905 olayları yüzünden çok şey kazandılar. Son Kongre-

leri onların bütün dileklerini ortaya koydu. Duma, birçok parlamenter tarafından imza edilen bir proje ile Yahudilere hukukî tam bir eşitlik veriyordu. Yahudilerin, zaten birçok imtiyazları vardı. Witte kabinesinden beri Yahudilerin, vaktiyle fena incelenmiş olan ikamet sınırları bir sürü genelgelerle mânasız bir hâle sokulmuş ve yerli halkı yıkan ve mâneviyatını bozan karışıklıklar da gene Yahudilerin lehine dönmüştü.

Çağdaş yazarlardan M. Damtschanko, 1911'de yayınlanan bir kitabında şu fikri ileri sürüyordu: "Yahudiler nisbeten azlık oldukları için açık bir mücadelede, aralarında asalakça bir hayat geçirdikleri halkı bir başlarına elbette yenemezlerdi; fakat onlar hünerli bir surette iç ayrılıklar çıkararak ve gene hünerli bir surette bir devrim hazırlayarak Hıristiyanlar için bir intihar tarzı bulmuşlardır.

Altını tekellerine aldıktan ve başlıca basın unsurlarını ele geçirdikten sonra hükümdarlara hücuma başladılar; çünkü hükümdarlar her zayıfı himaye etmek isteyen feragatlı yüksek bir kuvvettir. Ve işte bunun içindir ki Yahudiler her tarafta krallığın cumhuriyete yer vermesine yardım etmişlerdir.

Bolşevikliğe gelince, Rus Yahudileri bunun mes'ul olduklarını inkâr etmiyorlar: Yeddish de yayınlanan *Der Kommunist* adlı bir gazetenin 12 Eylül 1912 tarihli nüshasında Yahudi M. Kohen şöyle yazıyor: "Hiç mübalağaya düşmeksizin denebilir ki Büyük Rus ihtilâli Yahudilerin eseridir ve Yahudiler yalnız işleri idare etmekle kalmamış Sovyet dâvasını da ele almışlardır. Biz Yahudiler Kızıl ordunun yüksek sevk ve idaresi Leon Trotski'nin ellerinde bulundukça, içimiz rahattır." [4]

İngiltere'nin son zamanında Sovyetlerle barış antlaşması imzalamış olmasını, kabinedeki Musevîlerin ve Lloyd Georges'un etrafını saran diğer Yahudilerin Britanya hükûmeti üzerindeki tesirine atfetmek belki de cüretli bir düşünüş olmaz. Bunlar maksatlarını ticarî menfaat kayıtlarıyle perdeleyerek, hükûmeti ihtilâlci Rusya'nın Yahudi rejimine yardıma sevketmiş olabilirler. Serge Nilus'un bu mülâhaza ve tefsirleri protokollerin bazı maddelerini aydınlatıp güçlendirebilir; tersine olarak pek de alışılmamış kandırıcı bir kuvveti

vardır.

İşte bundan dolayıdır ki Yahudiler bu risaleyi toplatmak ve İsrâil seferinin plânını ortaya atan boşboğazların ağızlarını tıkamak için boş yere uğraştıktan sonra, "İsrâiloğulları Bilginleri Zabıtları"nın gerçek olmadığına ve hiçbir ciddi malûmata dayanmadığına herkesi inandırmaya çalıştılar.

Protokoller uydurma mı? Protokollerin baştan aşağı düzmece olduğunu ilk defa olarak L'Opinon'un 26 Haziran 1920 tarihli nüshasında 'M. Salamon Reinach' ilân etmiştir: "Sahtekâr Nilus, hayallerini Marksist devrim edebiyatından çıkarmıştır. Yahudiler de masonlar da vaktiyle muhayyel 'Monita Secreta'ların yayımı sıralarında cizvitlerin uğradığı iğrenç iftiraya uğramışlardır."

Bu zât iddiasını daha ileri götürmek istemedi. *Times* 'ın başmakalesi ve *Morning Post* 'ın açtığı uzun münakaşalar şiddetli ve derin intibalar husule getirmişti. İsrâil oğulları, açığa vurulan belgelerin boşluğunu isbat ve Yahudi tehlikesinin korkunç gerçeğini meydana çıkarmamak için, Protokollerden alınan delilleri mümkün olan sertlikle red ve cerhetmeyi gerekli buldular. Yahudi temsilcilerden kurulan divan [5] kendi basın komitesi gazetesiyle M. Lucien Wolf'ı bu nâzik vazifeye memur etti.

M. L. Wolf da, büyük savaştan önce, M. Salamon Reinach'tan fazla siyonist değildi. Bundan dolayı da 1897 Bâle Kongresi'ne iştirak etmemişti. Fakat o tecrübeli bir gazeteci idi: *Daily Graphiq*'in yazı kadrosunda idi ve dış politika üzerine yazardı. Londra muhabiriydi. Basın âleminde ünlü olduğu gibi mason yazarlar locasının Grand Mâitre'i ve Basın Kurumu'nun önde gelen şahsiyetiydi. Bununla beraber netice Yahudi bilginlerinin umduğu gibi çıkmadı.

M. Lucien Wolf, aynı zamanda *Manchester Guardian, Spectator, Daily Telegraph'* ta yayınlanan üç makale yazdı. Sonradan bu makaleleri bir araya getirerek ve oldukça yavan bir salça ile yutturmaya çalışarak şu uzun ünvan ile bir risale halinde neşretti: *The Jewish Bugey and The Forged Protocols of the Learnd Elder of Sion.* Ben bu risaleyi dikkatle okudum. *Morning Post'* da, "The Cause of

World Unrast" başlığı altında yayınlanan on yedi makaleyi oldukça karışık bir surette tenkit eder. M. Lucien Wolf, tarihî bir değer verdiği bir takım şehadetlerle Yahudi propagandasının esasen ne krallık ne de Hıristiyanlık olmadığını isbata çalışıyor. İsrâil oğullarının mason uzviyetine sokuluşunu en açık bir dille bizzat kendisi isbat ettiği halde masonluğun Yahudiliğini de inkâr ediyor.

Morning Post yazarının vatanseverce yazılarına sudan delillerle cevap veriyor. Onca, Marx Yahudiliğin sosyal fikirlerinin mümessili sayılamazmış. Marx'ın inançları, tersine, Hıristiyan (Gentil) Hegel'in ve Feuerbach'ın telekkilerinden mülhemdir, sendikacılıkla bolşevikliğe de aykırıdır.

Morning Post'ın "Dünyanın huzursuzluğundan mesul korkunç hizip" demesine karşı da; "Şu Yahudi ve İngiliz düşmanı Almanların kafasından çıkmış hayasızca hileli bir efsaneden başka bir şey değildir" diyor.

Şimdi sıra Protokollerin uydurma bir şey olduğunu isbata geliyor. M. Lucien Wolf, işe meselenin etrafında dolaşmakla başlıyor. Gizli cemiyetlere; XVII. ve XVIII. asırları uğraştıran karışık anlaşılmaz kitaplara atıflar yapıyor. Sonra, 1863'e doğru 'Hermann Goedsche' adlı bir Alman tarafından yayılmış olan delilleri çürütmeye yelteniyor. Bu kitaplardan birinin yazarı güya John Retcliffe adında bir İngiliz oluyor ve bunda, geçen on sene içinde başgösteren siyasî tarihî hâdiselerden bahsediliyor.

Muhafazakâr Alman gazetelerinin derleme suretiyle neşrettikleri bir kitapla, *Le Contemporaine* adlı Fransız dergisi [6] Prag mezarlığında bir başhahamın müridlerine hitaben söylediği bir hitabenin metnini ihtiva ediyordu. Mösyö L. Wolf, Sir John Relcliffe adında kimsenin mevcut ve hahamın hitabesinin mevsuk olmadığını ileri sürerek aklınca kesin deliller buluyordu. [7]

Edouard Drumond, Almanların bu Yahudi düşmanı yayımını ciddî bulmamış ve *La France Juive*'in delillere dayanan bölümlerinde ağıza bile almamıştır. Fakat M. Wolf, Goedsche'in açıklamalarıyla; "protokoller"in kurtuluş vadederek işçi kitlesini ele almak için

Yahudilerin güttüğü siyaseti anlatan makalesi arasında bazı benzerlikler buluyor. Bundan da şu neticeyi çıkarıyor: Goedsche'nın sözleri uydurma olunca Nilus'ünkilerin de öyle olması gerekir. Onun bu çeşit bir delili daha var: Saint Synod'ın sâbık savcılarından M. Constantin Petrowich Pobyadenoszeff, *Bir Rus Devlet Adamının Görüşleri* adlı kitabında, demokrat rejimleri sert bir dille tenkid etmiş ve halkoyunu, 'çağımızın sapkınlığı' diye vasıflandırmıştır.

O bununla monarşinin halka daha çok emniyet verdiği sonucuna varıyor ve protokollerin bir bölümünde bu aynı fikir mevcud olduğundan onların müellifini hırsızlıkla itham ediyor.

Üstüne aldığı dâva gerçekten çok çetin olacaktı ki *Jewish Bogey* yazarı gibi kurnaz bir avukat daha kesin deliller bulamamıştır.

Biraz daha sonra, 1919'da, Fransa'da iken, o sıralarda Paris'te bulunan bir Yahudi delege heyeti tarafından ziyaret edileceğinden haberdar edilmiş olduğunu anlatıyor. Rus gizli polisine bağlı bir Litvanyalı kendini delegelere takdim etmiş, onlara sadakat vadetmiş ve yayıldığı takdirde Yahudilerin ocağını söndürebilecek mahiyette çok tehlikeli bir kitabın neşrine engel olabilecek durumda olduğunu anlatmış ve her külfet bir nimete karşılık olduğundan, ziyaretçi alçak gönüllülükle 10.000 İngiliz liracığı istemiş. Litvanyalı nezaketle savulmuş ve bir kaç ay sonra, Londra ve Charlottenburg'da, Serge Nilus'ün kitabının ilk İngilizce ve Almanca nüshaları yayılmış.

M. Lucien Wolf'un bu kadar çocukca bir belgeye başvurması için, gerçekten acze düşmüş olması lâzımdı. Protokollerin bir nüshasını elinde bulunduran bir adamı on bin lira vermekle, savaştan ve Rus devriminden önce beş altı kere basılan ve bir sureti British Museum kütüphanesinde bulunmakta olan bir eserin tercüme ve neşrine engel olmak ne demektir?

Nihayet "Jewish Board of Deputies"nin vekili Rus ve Lehistan Yahudilerinin bolşeviklikle hiçbir münasebeti olmadığı fikrini okuyucularının kafasına yerleştirmeye çabalıyor: "Bu türlü iftiraları savuranlar muhafazakâr Almanlarla Çarlık taraftarlarıdır", diyor ve bir Yahudi masonunun kulağı delik olduğunu anlatmak için M. Lucien

Wolf: "Geçen sene Garancier sokağı cizvitleri tarafından 'Le Bolchevisme' adıyla Paris'te basılmış güç anlaşılır -imzasız- bir hicviye"ye işaret ediyor.

'Garanciere' sokağında çalışan bir cizvit basımevinin önemle kaydedilmiş olması; İngiltere Yahudilerinin resmî avukatı tarafından müdafaa edilen tezi çürütmeye yeterli olsa gerektir. *La Vieille France*'ta, Fry imzasını taşıyan çok meraklı bir yazıda, Protokollerin yazarını meydana çıkarmak gayretiyle şöyle deniyor: "İsmi galiba Asher Gensbergdir; İbranicesi halktan biri anlamına gelen (Ahad Haam) olacak. Bu adam Kiev'de doğmuş, Yahudi okullarında Talmud'u okumuş, Lubowitz hahamlarından birinin torunuyla evlenmiş, (Kahal)a girmiş, Genç Siyonistler Grubu'nu ve daha sonra 'Bne Moshe' (Musa oğulları) cemiyetini teşkil etmiştir.

Bâle Siyonist Kongresi'ne iştirak etmiş ve galiba Protokolleri teşkil eden 24 dersi de o vermiştir. Fakat bu zat ne Dr. [Theodore] Herzl'le ne de, onu ulusseverlikte taşkın bulan Max Nordau ile anlaşabilmiştir. Görünüşe göre Asher Ginzber, 1927'de İngiltere'de teşekkül eden siyasî komitenin başında bulunmuş ve kendi ırkında olanların sayısını kazanmıştır. Şair Chaym Bialki, ona bir peygamberlik yakıştırıyor ve sürgün çocuklarına selâmet yolunu göstermesini bilen biricik üstad gibi hürmet ediyor." Ginzberg, Mösyö L. Fry'nin sandığı gibi, Londra'da barınıyorsa, Mösyö Lucien Wolf'ın risalesi ve Serge Nilus'ün protokolleri hakkında selâhiyetle reyini verebilirdi. Fakat İsrâil oğulları kendi işlerine, kendi gizli meclislerine, kendi fikir aykırılıklarına fânileri mahrem kılmak adetinde değillerdir. Balfour'un demecinden ve Filistin'de "milli yurt" teşekkül ettikten sonra hiç bir Yahudinin kendini siyonistliğe muhalefet etmediğine -bir vakitler bir sürü muarızlar vardı- dikkat edilirse mesele biraz daha aydınlanır.

Protokollerin yazarı veya yazarlarının kim veya kimler olduğunu bilmek gerçekten merak uyandıran bir şeydir, fakat o kadar önemli değildir; hatta diyebilirim ki bu vesikanın doğruluğunun da değeri izâfidir.

Protokolleri incelerken onları yayanların yorumları ve yayılma-

ları üzerine yürütülen düşünceler bir tarafa bırakılırsa, genellikle karışık üç esas göze çarpar:

1. Hürriyet prensiplerinin felsefî tenkidi ve monarşi rejiminin müdafaası;
2. Yahudilere dünya hâkimiyetini sağlamak için, vasıtalarıyla hazırlanmış bir mücadele planının notası;
3. Bu planın esaslı kısımlarının yakında başarılacağına dair kâhince görüşler.

Alexis Souchotin, adı geçen kâğıtları kendisine verirken, din bakımında son derecede faydalanmasını, yazarın da dediği gibi, rica etmiş olduğuna göre, Serge Nilus'ün onları harfi harfine nakletmeyerek, felsefî maddelerin tercümesinde, vatanseverliğinin coşkusu ve ateşli ortodoks duyguları araya girmiş olabilir. Fakat son iki unsurda doğruya benzerliğin inkâr kabul etmez alâmetleri vardır. Bunlar eldeki bütün diğer İbranice vesikalarla tam bir mutabakat halindedir. Rusyanın göçmesi, tabiî olmayan barış maddeleri, Kavimler Cemiyeti [Birleşmiş Milletler] denilen hükûmetler hükûmetinin - Super Gouvernement- ihdası, Kudüs'deki Yahudi müessesesi; bütün bunlar Yahudi filozofları tarafından çizilen zafer plânının gerçekleşmesinin parlak delilleridir.

Lundis adlı kitabında, Joseph Le Maistre'in *Les Considerations Sur La France* adındaki eserini inceleyen Sainte Beuve, fikrini şöyle ifade etmişti:

"Bu kitabın, neşri ânında meydana getirdiği sezgi derin izliydi; fakat, büyük patlama yirmi sene sonra, hâdiseler onun en çok anılmaya değer taraflarını gerçekleştirdiği zaman vukubuldu. Protokollerle *(Les Considerations sur La France)* müşterek bir vasfı taşır: Kehânete varan ifadeleri..."

Yakın bir gelecekte Sainte Beuve'in hükmüne benzer bir hüküm daha verilmesi ihtimal dahilindedir.

Roger Lambelin

I. Protokol

ÖZET
HAK KUVVETTE GİZLİDİR - HÜRRİYET SADECE BİR FİKİRDİR - ALTIN - İNANÇ - BAĞIMSIZLIK - SERMAYENİN BASKISI - İÇ DÜŞMAN - HALK - ANARŞİ - POLİTİKA VE AHLÂK - MASONLUK YAHUDİLİĞİN YENİLMEZ BİR KUVVETİDİR - GAYE VASITALARI MÜBAH KILAR - POLİTİKANIN ALFABESİ - HEDEFİMİZE ULAŞMADA EN UYGUN İDARE ŞEKLİ MONARŞİDİR - SERT İÇKİLER - KLASİZM - SEFÂHAT - YAHUDİ VE MASON HÜKÜMETİNİN İLKE VE KURALLARI - TERÖR - HÜRRİYET, EŞİTLİK, KARDEŞLİK

Edebiyat yapmayalım; her fikri kendi sınırı içinde inceleyelim. Durumu mukayeseler ve istidlallerle aydınlatalım.

Şimdi sistemimizi sizin ve Hıristiyanların görüşlerinize göre ifade edeceğim.

Dikkat edilmelidir ki, düşünceleri fena olan insanlar iyi olanlardan çoktur; bunun için yapmacıklı münakaşalarla değil sertlikle, terörle idare ederek en iyi neticeler elde edilir.

İktidar mevkiini herkes ister; her adam, elinden gelirse, diktatör olmak ister. Aynı zamanda kendi faydaları için umûmun menfaatlerini fedaya hazır olmayanlar da pek azdır. İnsan denilen vahşi hayvanları zapteden nedir? Onlara, şimdiye kadar kılavuzluk eden kimdir? İnsanlar, sosyal düzenin başlangıcında, kaba ve kör kuvvete boyun eğdiler; biraz sonraları, aynı ve fakat perdeli kuvvetten başka bir şey olmayan kanuna kul oldular. Bundan şu sonucu çıkarıyo-

rum: Tabiatın kanununa göre, hak kuvvetin içindedir. Siyasî hürriyet bir fiil değil bir fikirdir. Avam kitlesini bir fikir oltasıyla kendine çekmek gerektiği, yani herhangi bir parti, iktidardaki partiyi düşürmek istediği zaman, bu fikri tatbik edebilmelidir. Eğer hasım iktidar mevkiini liberalizm denilen hürriyet fikriyle tutuyor ve bu fikir uğruna iktidarının birazını feda ediyorsa mesele kolaylaşır.

Bizim teorimizin başarılı olması şöyle olur: Gevşetilen iktidar dizgini, hayat kanunu gereğince, başka ellere geçer; çünkü halkın kör kuvveti bir gün bile dizginsiz kalamaz ve yeni iktidar, liberalizm ile zayıflamış olan eski iktidarın yerini alır.

Zamanımızda altın kuvveti liberal hükûmetler iktidarının yerini almıştır. İsâ'nın hüküm sürdüğü zamanlar geçti. Hürriyet fikri gerçekleşemez; çünkü onu hiç kimse tam bir ölçüyle kullanamaz. Halkın kısa bir müddet kendini idare etmesine müsaade etmek, bu serbestliğin bir kargaşa haline gelmesine yeter; hemen aykırılıklar başlar ve devletleri yıpratan ve kuvvetlerini kemiren toplumsal didişmelere dönmekte gecikmez.

Devlet ister kendi gerginlikleri içinde yıpransın, ister iç kavgaları yüzünden dış düşmanların keyfine boyun eğsin, o artık çaresiz yok olmuş demektir: O, bizim için çantada keklik demektir. Tamamiyle elimizde bulunan sermaye ona, batmamak için ister istemez sarılacağı bir kurtuluş teknesi gibi görünür.

Hür ruhunun sevkiyle böyle düşünüşleri ahlâka aykırı bulanlara sorarım: Madem ki her devletin düşmanı vardır ve madem ki her devlet ahlâka aykırı bulunmaksızın, dış düşmana karşı her türlü ve meselâ kendi taarruz planını bildirmeksizin, baskın yapmak veya üstün kuvvetlerle hücum etmek gibi vasıtalara başvurabiliyor; neden daha fena bir düşmana karşı aynı vasıtaları kullanmak meşrû ve ahlâkî olmuyor?

İyi düşünmesini bilen bir adam -kanun, herşeyi yüzden anlayan halka hoş görünmek şartıyle, hatta akla uygun olmayan muhalefete yol verdikçe- avamı akıllıca sözlerle kandırarak idarede başarılı olmayı umabilir mi? İnsanlar avam tabakasından olmasalar da,

sadece küçük dileklerinin, itikatlarının ve alışkanlıklarının, gelenek ve özel görüşlerinin esiridirler: En akıllıca anlaşmalara engel olan parti ayrılıklarından hoşlanırlar. Avamın her kararı, rastgele değilse bile üstünkörü bir çoğunluğa bağlıdır. Politika inceliklerini kavramayan avam abes kararlar alır ve bir çeşit anarşi, hükûmeti devirir.

Politikanın ahlâk ile hiç bir ilgisi yoktur. Ahlâk kurallarına uyan hükûmet politik değildir ve bundan dolayı da zayıftır. Hükmünü yürütmek isteyen hile ve riyaya başvurmalıdır.

Halk arasında en büyük meziyet olan şeffaflık ve doğruluk politikada bir kusurdur; çünkü bunlar kralların tacını tahtını en kuvvetli bir düşmandan daha kolaylıkla devirirler. Bu meziyetler Hıristiyan devletlere kalsın, biz onları klavuz edinmemeliyiz. Bizim maksadımız kuvveti ele geçirmektir: Hak kelimesi pek boş ve mücerret bir kelimedir. Bu kelime sadece şunu ifade eder: "İstediğimi verin ki sizden kuvvetli olduğumu isbat edeyim." Hak nerede başlar nerede biter?

Bir devlette ki, kuvvet iyi düzenlenememiştir orada kanunlar ve hükümet, liberalizmin yarattığı sayısız haklar yüzünden, şahsiyetsiz bir hâle gelmiştir. Daha kuvvetlinin kanuna uyarak, kurulan her düzen ve kuralın üstüne atılarak onu devirmek, kanunları ele almak, bütün kurumları yeniden düzenlemek ve kuvvetin kendilerine verdiği hukuku bize terkedenlerin, yani bu hukuktan gönül hoşluğuyla vazgeçenlerin efendisi olmak için kendimde yeni bir hak bulurum.

Bütün kuvvetler bugün cılızlamıştır; bizim kuvvetimiz herkesinkinden daha devamlı olacaktır; çünkü o, hiçbir hilenin yıkamayacağı derecede kökleşinceye kadar yenilmeyecektir.

Şimdi zor karşısında yapılan bu süreksiz fenalıktan, liberalizmin bulandırdığı millî varlık mekanizmasının düzenli işleyişini sağlayacak sarsılmaz bir yönetimin iyiliği doğacaktır.

Gaye, vasıtaları mübah kılar. Plânlarımızda dikkatimizi iyi ve ahlâklıdan ziyade gerekli ve faydalıya çevirelim.

Önümüzde, strateji istikameti çizilmiş bir plan var; biz, asırlardan beri sürüp gelen çalışmalarımızın boşa gittiğini görmek istemiyorsak o istikametten ayrılmamalıyız.

Bu hedefe götürecek yolları bulmak için halkın korkaklığını, kararsızlığını, sebatsızlığını, kendi hayat ve geçiminin şartlarını anlamak ve tartmaktaki yetersizliğini hesaba katmak gerektir. Bilinmelidir ki halkın kuvveti kördür, budaladır; ölçüp biçmez; sağı da dinler solu da. Bir kör bir öteki körü yok edemeyeceği gibi, halk içinden çıkan temsilciler de -bir dâhi kadar zeki olsalar da- politikadan anlamadıkları için, onların kılavuzluğu milleti yok etmekten ibaret kalır. Ancak çocukluğundan beri monarşiye hazırlanmış olan bir kimse politikanın dilini ve ne olduğunu anlayabilir. Kendi başına, yani çevresinin türedilerine bırakılmış bir kavim, iktidar hırsının kamçıladığı parti geçimsizliği ve onun doğuracağı düzensizliklerle yıkılır.

Halk kitlelerinin sükûnet ve tarafsızlıkla muhakeme edebilmesi; memleketin işlerini, özel menfaatler karıştırmaksızın, idare edebilmesi mümkün müdür? Bunlar dış düşmana karşı kendilerini müdafaa edebilirler mi? Asla halk içindeki başlar sayısınca ayrılmış bir plân, birliğini kaybeder, anlaşılmaz bir hâle gelir.

Ancak mutlak âmir olan bir adamdır ki geniş ve açık planlar tertip edebilir. Bundan şu neticeyi çıkarırız ki, memlekete faydalı olabilecek ve gözünü diktiği hedefe ulaşabilecek bir hükûmet sorumlu tek bir adamın avucu içinde bulunmak gerektir. Medeniyet, kitlenin değil, ona klavuzluk edenin eseridir. Avam barbardır ve barbarlığını her fırsatta gösterir. Avam hürriyeti ele alır almaz onu, barbarlığın son kertesi olan anarşiye çevirmekte gecikmez.

Hürriyetle beraber sınırsız içki kullanmak hakkı da verilen, şu rakıyla sarhoş, şarapla sersem olmuş hayvanlara bakınız... Hıristiyan kavimler, sert içkilerle ahmaklaşmışlardır; gençlikleri klâsik derslerle ve zengin evlerindeki ajanlarımız [olan] öğretmenler, hizmetçiler, mürebbiyeler ve her tarafta adamlarımız, Hıristiyanların eğlence yerlerinde de karılarımız tarafından kamçılanan sefahatlerle aptallaştırılmışlardır. Bu münasebetle, Hıristiyanların isteyerek taklit et-

tikleri, 'salon kadınları' dediğimiz unsurlarımızı da bunlara eklemeliyim.

Parolamız kuvvet ve riyadır. Politikada yalnız kuvvet, hele, devlet adamlarına çok gereken hünerle gizlenmiş bir kuvvet muzaffer olabilir. Başlarındaki tacı yeni bir kuvvetin etkenlerine kaptırmak istemeyen hükümetler için şiddet bir prensip, hile ve riya bir kural olmalıdır. Bu fenalık iyiliği doğuracak biricik vasıtadır. Ve işte bu sebepledir ki biz, maksadımıza ulaştırabilecek hiçbir entrika, yalan, hiyanet önünde bocalamamalıyız; hele bu yoldan gitmekle onlara boyun eğdirmek ve kuvveti ele almak mümkün olacaksa...

Bizim kuracağımız devlet, bu sessizce ele geçiriş sıralarında savaş facialarını yerine, halkı körükörüne itaate zorlayan terörü ihdas için daha az göze çarpan ve fakat daha çok işe yarayan ölüm cezaları verebilir. Adâletle beraber sarsılmaz bir şiddet bir devletin en büyük kuvvetidir. Bundan ötürü zafere kavuşmak için şiddet ve riya programına sâdık kalmamız bizim yalnız menfaatimiz değil, vazifemizdir de. Hesaba dayanan böyle bir inanç, kullanılan vasıtalar kadar müessirdir.

Şimdi zafere ermemiz ve bütün hükûmetleri yüksek idaremize baş eğdirmemiz yalnız bu vasıtalarla değil, o sertlik inancına da bağlıdır. Her türlü karşı komaların ortadan kalkması için bizim sarsılmaz bir kuvvet olduğumuzun bilinmesi yetecektir. "Hürriyet, eşitlik, kardeşlik" kelimelerini halkın önüne ilk atan biziz. O vakitten beri her taraftan bu oltaya takılmış şuursuz papağanların tekrar edegeldiği bu sözler yalnız ve yalnız dünyanın huzurunu ve önceleri halkın baskısından masun olan ferdin gerçek hürriyetini yıkmaya yaramıştır. Kendilerini zeki sanan adamlar bu kelimelerin gizli mânalarını farkedemediler; bu kelimelerin birbirine aykırı olduğunu, tabiatta eşitlik olmadığını, hürriyetin yer bulamadığını, tabiatın kanunlarına sıkıca bağlı olan akıl, seciye ve zekâlardaki farkları bizzat tabiatın yarattığını göremediler.

Bu adamlar anlayamadılar ki avam kördür, kendilerini idare etmek için seçtikleri türediler de, politikada daha az kör değildirler. Bu işin esrarına varmış olan, budala da olsa, idare edebilir; varma-

mışsa, ne kadar zeki olursa olsun politikadan anlamaz. Bütün bu mülâhazalar Hıristiyanların aklına gelmedi.

Oysa ki hânedan yönetimi prensibi buna dayanır. Baba, hüküm süren aile mensuplarından başkasına meçhul olan politika sırlarını, oğluna nakleder ve bu suretle sırrın ifşa edilmesi ihtimali kalmazdı. Sonraları asıl politika prensiplerinin babadan oğula geçmesinin manası kayboldu ve bununla eserimizin başarısı arttı.

Bununla beraber; hürriyet, eşitlik, kardeşlik kelimeleri bütün dünyada bize bağlı ajanlarımız vasıtasıyla, saflarımıza, sancaklarımızı candan taşıyan sürülerle insanlar soktu. İşte bu kelimelerdir ki her tarafta sulhu, sükûneti, dayanışmayı yıkarak, devletlerin temellerini çürüterek, Yahudilerden başkasının dirliğini kemiren kurtlar olmuştu. İleride göreceksiniz ki bu hâl bizim başarılarımıza hizmet etmekte, en kuvvetli kozu elimize vermekte ve başka bir tâbirle Hıristiyan aristokrasisinin imtiyazlarını, varını yoğunu ve bütün kavim ve milletlerin bize karşı biricik müdafaa vasıtasını ortadan kaldırmaktadır. Tabiî ve irsî aristokrasinin yıkıntıları üstünde biz, zekânın ve paranın aristokrasisini kurduk. Biz bu yeni aristokrasinin mihengi olarak ellerimizde toplanan serveti ve filozoflarımızın idare etmekte olduğu ilmi kabul ettik.

Muhtaç olduğumuz adamlarla temasımızda onların her vakit en ince tellerine dokunmayı bilmemiz de başarımızın belli başlı âmili olmuştur.

Para, hırs, maddî ihtiyaçların oburluğu gibi beşerî zaaflar, insanları satın almaya ve teşebbüs fikirlerini boğmaya çok elverişlidir.

Mücerret bir fikir olan hürriyet, halkı; "hükûmet, memleketin sahibi olan halkın vekilliğinden başka bir şey değildir, o kirli çamaşır gibi değiştirilebilir" fikrine inandırmıştır.

Halk temsilcilerinin sürekli olmayışı onları bizim emrimize hazır ve seçimimize tâbi tutuyordu.

II. Protokol

ÖZET
İKİNCİ SAVAŞLAR YAHUDİ ÜSTÜNLÜĞÜNÜN TEMELİDİR - GÖRÜNEN İDARE VE GİZLİ SORUŞTURMALAR - YIKICI İDEOLOJİLERİN BAŞARILARI - POLİTİKADA TEMSİL - BASININ ROLÜ - ALTIN VE YAHUDİ KURBANLARININ DEĞERİ

Savaşların, mümkün olduğu kadar, toprak tâvizleri vermemesi bizim için çok gereklidir. Savaş bu sûretle ekonomik alana geçirilince milletler bizim üstünlüğümüzün derecesini anlayacaklar ve bu durum her iki tarafı, hiçbir sınırın durduramıyacağı binlerce göze mâlik olan uluslararası hukukumuz, kelimenin tam mânasiyle millî hukuku ortadan kaldıracak ve devletlerin medenî kanunları, tebâları arasındaki münasebetleri nasıl düzenliyorsa, kavimleri öyle idare edecektir.

Hizmete elverişlilikleri derecesine göre umûm arasından seçeceğimiz idareciler, memleket idaresine hazırlanmış kimseler olmayacaktır. Bu efendiler, çocukluklarından beri bütün dünya işlerini idare noktasından yetiştirilmiş bilgin ve çok zeki müşavirlerimizin ve uzmanlarımızın ellerinde kolaylıkla birer oyuncak hâline geleceklerdir. Hep bilirsiniz ki bizim uzmanlarımız, idare bakımından gerekli bilgileri siyasî planımızdan, tarihin tecrübelerinden, dikkate değer bütün olayların incelenmesinden çıkarmışlardır. Hıristiyanlar tarihten alınmış tarafsız mütalâaların tatbikî kısmını kılavuz edinmezler de, ciddî hiçbir sonuca ulaştırmaya elverişli olmayan teorik bir teamüle uyar giderler. İşte bundan dolayıdır ki biz onlara güve-

nemeyiz. Bırakalım bir müddet daha eğlensinler, oyalansınlar veya geçmişteki eğlencelerini anarak biraz daha yaşasınlar. Kendilerine "bilimsel" diye ilham ettiğimiz kuralların, teorierin önemine inanadursunlar. Biz bu maksatladır ki basınımız vasıtasıyla, onların bu teorilere inançlarını durmadan artırıyoruz: Hıristiyanların aydın sınıfı, bilgileryle gururlanacak ve ajanlarımızın onu istediği istikamete yöneltmek için yaydığı bu ilmi tatbik edecektir.

Bu sözlerimizi temelsiz sanmayınız. Darvinisme, Marxisme ve Nietzscheisme ile sağladığımız başarılara bakınız. Bu eğilimin öldürücü tesiri hiç değilse bize meçhul kalmamalıdır.

Siyasette ve işlerin idaresinde hataya düşmemek için çağdaş kavimlerin fikir, seciye ve temayüllerini hesaba katmak zorundayız. Karşılaşacağımız kavimlerin mîzâcına göre bazen, biraz değişen sistemimizin uygulaması, geçmişin bugün ile karşılaştırılmış neticelerine dayanmadıkça başarılı olamaz.

Çağdaş devletlerin elinde yaratıcı büyük bir kuvvet vardır; basın. Basının rolü; güya ihtiyaçları ilân etmek ve halkın şikâyetlerini dile getirmek, hoşnutsuz bir sınıf meydana getirmek ve ona söz hakkı vermek.

Basın, söz hürriyetine vücut verir. Fakat devletler bu kuvvetten faydalanmasını bilmediler ve bu kuvvet bizim elimize geçti. Şimdi biz, gölgede kalmakla beraber, istediğimiz tesiri hâsıl ediyoruz, gene o kuvvet sayesindedir ki, kan ve göz yaşı içinde toplamağa mecbur olmuş da bulunsak, altını önümüze yığdık... Fakat içimizden pek çoğunu feda etmek sûretiyle biz bunun kefaretini verdik. Bizim verdiğimiz her kurban Tanrının indinde binlerce Hıristiyana bedeldir.

III. Protokol

ÖZET

YILAN TİMSALİ VE MÂNASI - MEŞRUTİYET TERAZİLERİNİN DENGESİZLİĞİ - SARAYLARDA TERÖR - İKTİDAR VE HIRS - PARLAMENTO LÂF MAKİNALARI, HİCİVLER - İKTİDARIN KÖTÜ KULLANILIŞI - EKONOMİK ESARET - HALKIN NE OLDUĞU - VURGUNCULUK VE ARİSTOKRASİ - YAHUDİ MASON ORDUSU - HIRİSTİYANLARIN YOZLAŞMASI - AÇLIK VE SERMAYENİN HAKKI - "DÜNYA EFENDİSİ"NİN ZUHURU VE TAÇ GİYİŞİ - KURULACAK MASON OKULLARININ TEMEL KONUSU - SOSYAL DÜZEN İLMİNİN SIRRI - EKONOMİK BUHRAN - BİZİMKİLERİN EMNİYETİ - MASONLUK VE FRANSIZ İHTİLÂLİ - HÂKİM BİR KRAL İSRAİL KANINDANDIR - MASONLUK NİÇİN GİZLİDİR? - HÜRRİYET

Bugün size artık hedefe yaklaşmış olduğumuzu söyleyebilirim. Biraz daha yolumuz kaldı; kavmimizi temsil eden yılan timsali, dairesini kapatmak üzeredir. Bu daire kapandı mı, bütün Avrupa devletleri bir mengene içine alınmış olacaktır.

Meşrutiyet terazisinin alt üst olması gecikmeyecektir; çünkü biz onun kolunu yani iş başındakileri, durmadan bir sağa bir sola eğerek bozduk. Hıristiyanlar terazinin doğru olmadığını biliyor ve fakat kefelerin er geç denkleşeceğini umuyorlardı. Halbuki iş başındakiler, bir sürü budalalıklar yapan ve kendilerini onların kontrolsüz iktidarına kaptıran halk temsilcileri tarafından himaye edildiler. Bunlar iktidarı saraylarda hâkim olan teröre borçludurlar. Ve artık halkla teması kestiklerinden, onunla uyuşup iktidar mevkiine göz

dikenlere karşı kuvvetlenemiyorlardı.

İdare dizginlerini ellerinde tutanların uyanık kuvveti ile halkın kör kuvveti, bizim tesirimiz altında, birbirinden ayrılmış ve her iki kuvvet bütün önemini kaybetmiştir.

Bu ayrılık, Hıristiyanları değneksiz bir kör kadar iktidarsız bir hâle getirmiştir.

Hırslı olanları, iktidar mevkiini fena kullanmaya sevketmek için, onların bütün hürriyetçi temayüllerini bağımsızlığa doğru geliştirerek bütün kuvvetleri birbirine karşı tuttuk.

Bunu gaye edinen her teşebbüsü kamçıladık, bütün partileri silâhlandırdık, iktidar mevkiini bütün ihtirasların nişan tahtası hâline getirdik.

Devletleri, kargaşalıkların birbirini kovaladığı bir areneya benzettik. Biraz sonra her tarafta karışıklıklar, iflâslar başgösterecektir.

Çenesi düşük gevezeler, millet meclisini, kabine toplantılarını söz yarışı meydanına çevirdiler. Önünü ardını düşünmez gazeteciler, hayasız hicivciler hergün idare adamlarına hücum ederler. iktidarın fena kullanılışı ergeç bütün müesseseleri devirecek ve herşey çılgın bir hâle gelen halkın yumrukları altında yıkılacaktır.

Kavimler, esirlik ve kulluğun bağlayabileceğinden daha kuvvetli bir surette ağır işe zincirlenmişlerdir. Esirlik veya kulluktan şu veya bu tarzda kurtulmak mümkündür; fakat sefaletten kurtulmak mümkün değildir. Kanunlara geçirdiğimiz hukuk, kitle için bir hakikat ifade etmez. Bu sözüm ona "halk hukuku" yalnız fikirlerde mevcut olabilir ve hiç bir zaman gerçekleşemez. Zahmetli işinin üstünde beli bükülmüş çaresiz bir işçi için, boş boğazlara verilen ciddi konularla beraber her türlü münasebetsizlikleri yazmak hakkı ne ifade eder; madem ki o zavallı emirlerimize, dileklerimize, çanakdaş ve adamlarımıza vereceği uygun reyine karşılık, önüne lütfen atacağımız sofra artıklarından başka birşey kazanmıyor. Cumhuriyet kanunları o bedbaht için acı bir istihzadır.

Hemen hergün çalışmak zorunda olması, ona bu kanundan

faydalanmaya vakit bırakmıyor; üstelik onu patronların veya yoldaşların grevlerine ayak uydurmaya mecbur ederek, ekmeğini sağlam ve sürekli bir surette kazanmasına engel oluyor. Bizim entrikalarımızla halk kendi koruyucusu, tabiî sütninesi olan aristokrasiyi yıktı; o aristokrasiyi ki onun menfaati halkın saadetinden ayrılmazdı. Şimdi ki aristokrasi yıkılmış bulunuyor, biçâre halk da, kendisini merhametsiz baskısı altında tutan vurguncuların, zenginleşmiş yankesicilerin boyunduruğuna düşmüş buluyor.

Biz sosyal masonluk teşkilâtımızın üyeleri arasında dayanışma bahanesiyle her vakit himaye etmekte olduğumuz sosyalist ve anarşist ordusuna girmesini işçiye teklif edeceğimiz zaman, ona kurtarıcı gibi görüneceğiz. İşçinin çalışmasından faydalanmakta olan aristokrasi, işçinin tok, sağlam ve kuvvetli olmasını isterdi. Bizim menfaatımız Hıristiyanların tersinedir. Bizim işimize gelen, işçinin temelli aç ve zayıf kalmasıdır; çünkü o böylelikle bizim idaremize boyun eğecek ve bizim irademize karşı durmak için kendinde ne bir kuvvet ve mecal bulacaktır. Aristokrasinin işçi üzerinde kanun gücüyle elde edemediği idare hakkını açlık sağlar.

Biz açlığın sebep olduğu sefalet, haset ve kin iledir ki, halkı kışkırtır ve bize uyanları ezmek için onları kullanırız.

Dünya hükümdarımızın taç giyeceği zaman gelince, bu aynı adamlar ona engel olabilecek herşeyi süpüreceklerdir.

Hıristiyanlar uzmanlarımızın tavsiyeleri dışında düşünmek alışkanlığını kaybettiler. Bundan dolayıdır ki bizim hüküm süreceğimiz zaman ne yapacaksak, onu yapmak lüzum ve mecburiyetini, duymuyorlar; yani iş bölümünü, ve buna göre insanların sınıf ve mevkilerinin ayrılmasını isteyen biricik ilmi, o bütün sosyal nizam, hayat ve sosyal varlık ilimlerinin birincisi olan ilmi ilk okullarda okutmuyorlar.

Herkes herşeyi yapamaz; eşitliğin mevcut olmadığının ve herkesin kanun önünde aynı derecede sorumlu olamayacağının bilinmesi lâzımdır. Herkes bilmelidir ki hareketleriyle bütün bir sınıfı tehlikeye düşüren bir kimseyle, yaptığı sadece kendini ilgilendiren

kimse aynı derecede sorumlu olamaz.

İç yüzünü Hıristiyanlara göstermediğimiz sosyal nizamın gerçek ilmi herkese öğretecektir ki, terbiye ve iş arasında münasebet yokluğu, bir fesat kaynağı olmamak için, herkesin mevki ve işinin ayrı olmak gereklidir. Kavimler bu ilmi incelemekle, devlet içinde kendileri tarafından vücuda getirilen kanun ve nizama rızalarıyla itaat ederler. Câhil halk, ilmin bizim tedvin ettiğimiz şimdiki şeklinde, kendisine telkin edilmiş olan hatalar neticesi, matbu her söze inanır ve kendisinden yüksek bulduğu mevkilere karşı bir kin besler; çünkü her mevkiin önemini ölçemez. Bu kin, er geç borsa muamelelerini ve sınaî hareketleri felce uğratacak olan ekonomik buhran yüzünden, bir kat daha artacaktır.

Tamamiyle avucumuzun içinde olan altın sayesinde, elimiz altındaki bütün gizli vasıtalarımızla ekonomik buhranı genelleştireceğimiz zaman sürülerle işçiyi, Avrupa'nın her tarafında ve aynı zamanda ayaklandıracağız.

Bu güruh, câhilliklerinin bütün basitliği içinde, çocuklarından beri kıskandıkları ve şimdi artık yağma edebilecekleri insanların kanlarını seve seve dökeceklerdir.

Bizimkilere ilişemeyeceklerdir; çünkü saldırı zamanı bizce bilinecek ve biz onları koruyacak tedbirleri almış bulunacağız.

Hıristiyanların ileride aklın nüfuzu altına gireceklerini söyledik.

Bizim hâkimiyetimiz adâletli bir şiddetle her türlü kaynaşmaları yatıştırmasını ve bütün müesseselerden liberalizmi söküp atmasını bilecektir.

Halk kendisine, hürriyet adına bu kadar imtiyaz verildiğini, cemileler gösterildiğini görünce efendiliğe özendi ve kuvvete saldırdı; fakat pek tabiî olarak bir kör gibi, sürü sürü engellere çarptı ve bir kılavuz aramaya koyuldu. Eskiye dönmeyi düşünmedi ve bütün iktidarını ayaklarımızın altına serdi. "Büyük" dediğimiz Fransız İhtilâlini hatırlayınız. Onun hazırlanmasındaki sırlar bize meçhul

değildir, çünkü o baştan aşağı bizim eserimizdir.

O vakitten beri halkı, dünya için hazırlamakta olduğumuz İsrâil kanından- hâkim kralın lehine olarak, bizden bile vazgeçmesi için hatadan hataya düşürüyoruz.

Şimdiki halde milletlerarası bir kuvvet olarak gizliyiz, çünkü, bir devlet bize taarruz ederken öbür devletler müdafaa ederler.

Bizim istiklâlimizi kolaylaştıran şey, Hıristiyan kavimlerinin, kuvvete boyun eğer, zayıf ve hataları affetmez ve fakat cinayetlere gözyumar olmaları, hürriyete karşı söz söyletmemeleri, cüretli bir diktatörün şiddeti önünde bir din kurbanı kadar sabırlı olmalarıdır.

Bugün başbakanların yolsuzlukları önünde sabırlı ve tahammüllü olan bu adamlar, bu yolsuzluğun binde biri için yirmi kralın kellesini uçururlardı.

Halk kitlelerinin bu tuhaflığı, bu aykırılığı, aynı oluşta görünen öbür olaylar karşısında nasıl izah edilebilir?

Bu tuhaflık şöyle izah edilebilir ki, o diktatörler -başbakanlar- ajanları vasıtasiyle halka alttan alta şunu dedirttiler: "Eğer onlar şimdi devlete zarar veriyorlarsa bu, halkın mutluluğunu, milletlerarası kardeşliği, dayanışmayı ve herkes için eşit hukuku sağlamak içindir."

Şüphesiz bu birliğin ancak bizim hüküm ve irademiz altında gerçekleşeceği onlara söylenmez. Ve işte böylelikle suçsuzları mahkûm, suçluları suçsuz gösteren halk, her hoşuna gideni yapabileceğine inanır; bu şartlar içinde halk her türlü istikrarı yıkar ve her adımda bir düzensizlik yaratır.

"Hürriyet" sözü, insan cemiyetlerini her kudrete, her kuvvete hâtta Tanrıya ve tabiata karşı mücadeleye kışkırtır. İşte bunun içindir ki biz iş başına gelince, avamı yaban hayvanlar hâline getiren bu sözü lûgatlardan çıkarıp atacağız. Bu hayvanların, her kana doydukça uykuya vardıkları bir hakikattır. İşte o vakit onları zincire vurmak kolay olur; fakat kana doymadıkça da hiç uyumaz ve durmadan döğüşürler.

IV. Protokol

ÖZET
BİR CUMHURİYETİN MUHTELİF DÖNEMLERİ - DIŞ MASONLUK - HÜRRİYET VE İNANÇ - TİCARET VE SANAYİİN MİLLETLERARASI REKABETİ - SPEKÜLASYONUN ROLÜ - ALTIN PUTU

Her cumhuriyet muhtelif devreler geçirir. İlk devre sağa sola yalpa eden bir körün sarsaklıkları içinde geçer. İkincisi anarşiyi doğuran demagoji devresidir; bunun peşinden baskı gelir; fakat kanunî, açık ve dolayısıyle sorumlu bir baskı değil. Bu baskı gizli bir kurum tarafından yapılır. Bu kurum ayrı ayrı ajanlar adresiyle çalıştığı nisbette endişe azalır. Ajan değiştirmek ise yalnız zararsız değil, sürekli hizmetleri mükâfatlandırmak külfetinden kurtaracağı için kârlıdır da...

Görünmeyen bir kuvveti kim devirebilir? İşte bizim kuvvetimiz böyle bir kuvvettir. Dış masonluğun görevi maksatlarımızı gizlemekten başka bir şey değildir. Gizli kuvvetin hareket planını, hatta konak yerini, halk hiç bir zaman öğrenemeyecektir.

Hürriyet de, kavimlerin huzurunu bozmaksızın, devlet içinde zararsızca yer alabilirdi; eğer, "üst ve alt"lığı tesis eden Yaratılışı kanunlarının reddettiği "eşitlik" fikrini bir tarafa bırakarak, Tanrıya ve Âdem oğullarının kardeşliğine inanmak esasına dayansaydı... Böyle bir itikatla, halk kendisini, ruhanî dairenin vesayetine terkeder ve Tanrı ne kısmet ettiyse ona kanarak ruhanî çobanının emri altında

kuzu gibi sessiz yaşar giderdi.

İşte bu sebepledir ki inancı yıkmamız hatta, ulûhiyet ve ruh prensiplerini Hıristiyanların kafasından söküp çıkarmamız, bunların yerine hesap ve maddî menfaatleri koymamız gereklidir.

Hıristiyan fikir adamlarını düşünmeye ve incelemeye vakit bırakmamak için, onları sanayi ve ticaretle uğraştırmamız gerekir. Böylelikle bütün milletler kendi menfaatlerini aramaya koyulacaklar ve her biri kendi çıkarının peşine düşerek, düşmanlarını farkedemeyeceklerdir. Fakat hürriyetin Hıristiyan toplumlarını büsbütün dağıtıp yıkabilmesi için, sanayiin temelini spekülasyona dayamak gereklidir. Bu suretle, sanayinin topraktan çıkaracağı bütün servetler sanayicilerin elinde kalmayarak, hepsi spekülasyona gidecek, yani kasalarımıza girecektir.

Üstün gelmek için yapılacak ateşli mücadeleler ekonomik hayatın sarsıntıları; neş'esiz, soğuk ve cesaretsiz toplumlar doğuracaktır ve zaten doğurmuştur da... Bu toplumlar yüksek siyasete ve dine karşı mutlak bir nefret duyacaklardır. Onların biricik kılavuzu hesap, ve asıl putları, sağladığı maddî faydalardan dolayı, altın olacaktır. İşte o vakit Hıristiyanların aşağı tabakaları, yalnız iyilik etmek hatta servet kazanmak için değil, imtiyazlılara karşı duydukları kin sevkiyle, aydın tabakaya karşı mücadelemizde peşimizden geleceklerdir.

V. Protokol

ÖZET
GÜÇLÜ BİR MERKEZÎ YÖNETİM - MASONLUK İKTİDARA NASIL GEÇTİ? - DEVLETLER NİÇİN ANLAŞMAZLAR? - YAHUDİLERİN "ÖNSEÇİM"İ - ALTIN, DEVLET MEKANİZMASININ MOTORUDUR - TİCARET VE SANAYİDE TEKELCİLİK - TENKİDİN ÖNEMİ - KURUMLAR - NUTUKLARIN VERDİĞİ GEVŞEKLİK - HALKI NASIL ELE ALMALI? - ÖZEL TEŞEBBÜSLERİN ÖNEMİ - YÜKSEK HÜKÜMET.

Kötülüğün her tarafa yayıldığı toplumlara nasıl bir idare şekli verilebilir ki orada servet, hemen hemen yankesicilikten başka birşey olmayan kurnazca dalaverelerle kazanılabilir; her türlü ahlâksızlıklar başta gelir; ahlâk, yalnız isteyerek benimsenmiş prensiplerle değil de ceza ve şiddetli kanunlarla tutunabilir; vatan ve din aşkı da, kozmopolit politikalarla boğulmuş bulunur. Böyle toplumlara, ilerde anlatacağım baskıcı yönetim şeklinden başka hangi hükûmet şekli verilebilir?

Tebâmızın siyasî hayattaki bütün hareketlerini yeni kanunlarla, mekanik bir tarzda düzenleyeceğiz. Bu kanunlar, Hıristiyanların kurmuş olduğu toplumları yıkacak, hürriyetleri son derecede sınırlandıracaktır. Bizim hükûmetimiz öyle çekimli bir istibdat ile ortaya çıkacaktır ki, her zamanda ve her yerde bize muhalefet etmek isteyen ve hoşnutsuzluk gösteren Hıristiyanları susturabilecektir.

Bize denilecek ki, baskıcı yönetimler çağın bugünkü gelişimiyle

uzlaştırılamaz. Ben bunun aksini ispat edeceğim: Kavimler vaktiyle, insanların hâkim mevkilere geçmelerini İlâhî iradeye yorarlar ve kralların her dediğine itirazsız itaat ederlerdi; fakat biz kendilerinin de bir hakkı olduğu fikrini verdiğimizden beri onlar, liderleri de, basit fâniler gibi görmeye başladılar. Tanrının kutsadığı tac kralların başından düştü; çünkü biz onların Tanrıya olan inançlarını yok ettik.

Söz ayağa düştü, yani herkesin malı olan yere düştü ve şimdi bize geçmiş bulunuyor.

Bundan başka, bizim, bir nazariye çerçevesi içinde kurnazca sıralanmış sözlerle, sosyal hayat düzenleriyle ve Hıristiyanların hiçbir zaman öğrenmedikleri diğer her türlü hünerli vasıtalarla, kitleleri ve kişileri idare sanatımız, tahlil ve terkip ile yükseltilmiş dehamız vardır. Bu türlü ince kavrayışlarda ve siyasî hareket planı tertibinde bize karşı çıkacak yoktur.

Bu hususta bize yalnız Cizvitler eşit olabilirdi; fakat biz onları budala halkın gözünden düşürmeyi bildik; çünkü onların teşkilâtı gizli değildi; halbuki biz gizli teşkilâtımızla gölgede idik; zaten kimin efendi olacağını bilmek âlemin nesine gerek.

Bu efendinin katolikliğin reisi mi, yoksa bizim İsrâil kanından bir despot mu olması onu ne kadar ilgilendirebilir? Fakat biz ki "seçkin kavim"iz, bu işte kayıtsızlık gösteremezdik.

Hıristiyanların genel bir ittifakı bizi bir zaman için yolumuzdan alıkoyabilirdi; fakat biz bu tehlike önünde açıkta değiliz; çünkü onların kalplerinin derinliklerine ekilmiş ayrılık tohumunu söküp atmaları mümkün olmayacaktır. Biz, Hıristiyanların ferdî ve millî hesaplarını yirmi asırdan beri işlediğimiz dinî ve ırkî kinlerle karşılaştırdık. Ve işte bu sebepledir hiçbir hükûmet hiç bir taraftan medet umamayacaktır. Hiçbiri bizim aleyhimizde anlaşmayı kendi menfaatine uygun bulmayacaktır. Biz çok kuvvetliyiz. Bize ehemmiyet vermek lâzımdır. Hükûmetler şimdi bizim iştirakimiz olmaksızın hiçbir anlaşma yapamazlar.

"Per me reges regnant" (Krallar vasıtamla hüküm sürerler).

Peygamberlerimiz bize, hatta bütün yeryüzünü idare etmek üzere Tanrının bizi seçmiş olduğunu söylediler. Tanrı bize bu meseleyi başarabilecek bir dehâ vermiştir; karşı tarafta bir dehâ olsaydı bizimle didişebilirdi. Fakat dağdan gelen bağdakini kovamazdı; aramızdaki çekişme dünyanın bir eşini görmediği derecede kıyıcı olurdu. Kaldı ki sona kalan dona kalır.

İdare makinesinin bütün çarkları motora bağlıdır; o motor da, altındır. Bilginlerimiz tarafından vazedilen ekonomi ilmi bize altının şahâne değerini göstereli pek çok oldu.

Sermayenin, serbest olabilmesi için, sanayi ve ticareti tekeli altına alması lâzımdır; işte gizli bir elin, dünyanın her tarafında gerçekleştirmek üzere olduğu da budur. Bu serbestlik sanayicilere siyasî kuvveti verecek, halk da ona boyun eğecektir.

Zamanımızda kavimleri harbe sürmekten ziyade silâhtan tecrit etmek önem kazanacaktır. Kızgın ihtirasları yatıştırmaktansa, kendi menfaatimize göre idare etmek daha doğru olacaktır. Başkalarının fikirlerini alıp mânasını değiştirmek onları reddetmekten daha faydalıdır. Hükûmetimizin en büyük dâvası, kamuoyunu tenkitle zayıflatmak, düşünme alışkanlığını kaybettirmek [çünkü] "düşünme, muhalefeti doğurur" ve fikrin kuvvetini faydasız söz yarışlarına yöneltmektir.

Kavimler, tıpkı fertler gibi, sözü iş zannederler; çünkü onlar eşyanın yalnız görünüşüne bakarlar ve sosyal hayata temas eden vaidler gerçekleştiği takdirde, inceleme zahmetine nâdiren katlanırlar.

İşte bundan dolayıdır ki bizim müesseselerimizin, gelişme yolundaki iyiliklerini belâgatle gösteren güzel bir cephesi olacaktır.

Bütün partilerin, bütün dileklerini öğreneceğiz ve hatiplerimize öğreteceğiz; bunlar da halkı usandırıncaya kadar söyleyeceklerdir.

Kamuoyunu ele almak için, ortaya, her taraftan ve durmadan, biri birine aykırı fikirler atarak Hıristiyanları o derece şaşkına çevirmek gerektir ki nihayet, düştükleri çukurda boğulsunlar ve siyasette hiçbir fikir sahibi olmamayı daha iyi bulsunlar. Bunlar halkın anla-

maması gereken meselelerdir. Bunlar yalnız liderlerin bileceği şeylerdir.

Başarıyla idarenin bir sırrı da halkın hatalarını, alışkanlıklarını, dileklerini, müşterek hayat kurallarını çoğaltmaktır; o kadar ki, artık hiç kimse bu bulmacayı çözemesin ve insanlar birbirini anlayamaz bir hâle gelsin. Bu tedbir, bütün partiler arasında geçimsizliği doğurmak ve halâ bize uymak istemeyen toplu kuvvetleri dağıtmak tesirini de husule getirdiği gibi, dâhice olan özel teşebbüsleri de ürkütür, aralarına nifak soktuğumuz milyonlarca insandan daha kuvvetli olur. Hıristiyan toplumlarının eğitimini o suretle idare etmeliyiz ki, insiyatif isteyen her iş önünde ümitsiz bir acziyetle elleri böğürlerinde kalsın.

Sınırsız hürriyet rejimi içinde harcanan gayret verimsizdir; çünkü başka serbest çalışmalarla karşılaşır ve bundan ahlâkî çetin ayrılıklar, hatalar, başarısızlıklar çıkar. Bu hürriyetle Hıristiyanları o kadar yoracağız ki, nihayet bize milletlerarası bir iktidar vermek zorunda kalacaklardır.

Bu öyle bir iktidar olacak ki, dünyanın bütün devletlerini, kuvvetleri olmaksızın kucaklıyacak ve yüksek hükümeti kurabilecektir.

Bugünkü hükümetler yerine, "yüksek hükümet" adını alacak olan bir "Dev" dikeceğiz, onun kolları her tarafa uzanacak ve o kadar teşkilâtı olacak ki, kavimler ona itaatten başka çare bulamayacaklardır.

VI. Protokol

ÖZET
TEKELLER; HIRİSTİYANLARIN KADERİ TEKELLERE BAĞLIDIR - TOPRAĞA SAHİP ÖZEL ARİSTOKRASİ - TİCARET- SANAYİ VE SPEKÜLASYON - SÜS - ÜCRETLERİN YÜKSELMESİ VE TEMEL İHTİYAÇ MADDELERİNİN PAHALANMASI - ANARŞİ VE SARHOŞLUK - EKONOMİK TEORİLER PROPAGANDASININ GİZLİ TARAFLARI.

Yakında, büyük servetlerin ambarı mahiyetinde olacak geniş tekeller kuracağız. Bu tekellere Hıristiyanların büyük servetleri bile o kadar bağlanacak ki sonunda, devletlerin siyasî bir hezimetinin ardından kredisi gibi yutulmuş olacaktır.

Burada bulunan iktisatçı beyler! Bu tedbirin önemini bir kere mülâhaza ediniz.

Yüksek hükûmetimizin önemini, her türlü vasıtalara başvurarak, öyle geliştirmeliyiz ki, oraya rızalarıyla girecek olanlar, himaye ve mükâfat göreceklerine kansınlar.

Hıristiyanların aristokrasisi, siyasî kuvvet ortadan kalktığına göre, artık bizim için ehemmiyetini kaybedecektir; fakat bu aristokrasi, toprak ve emlâk sahibi olmak itibariyle, gelir kaynakları müstakil kalabildiği nisbette, bize zarar verebilir. Bu sebepten dolayı onları topraklarından mutlaka mahrum etmek lâzımdır. Bunun da en kestirme yolu arazi vergisini arttırarak toprağı borçlandırmaktır. Bu

tedbirler toprak sahiplerini çâresizliğe düşürecektir.

Hıristiyan aristokratlar kanatkâr olmayı bilmediklerinden kısa zamanda yıkılır giderler.

Aynı zamanda ticaret ve sanayi ve hele, vazifesi sanayii denkleştirmek olan spekülasyonu kuvvetle korumak gereklidir. Spekülasyon olmayınca sanayi özel sermayeleri arttırır ve toprağı, emlâk bankaları kredilerinin yüklediği borçtan kurtararak zirâati iyileştirir. Nasıl ki sermaye, spekülasyon vasıtasıyla, dünyanın altınlarını ceplerimize akıtıyorsa, sanayi de çabaların semeresini topraktan çekip almalıdır. Bu yüzden hatta işçi saflarına kadar düşen bütün Hıristiyanlar, yalnız hayat hakkı için önümüzde diz çökeceklerdir.

Hıristiyanların sanayiini öldürmek için spekülasyonu, lüksü, -o herşeyi kemiren lüks hırsını- geliştireceğiz. Ücretleri arttıracağız; fakat bu artış işçiye hiçbir fayda getirmeyecek; çünkü aynı zamanda temel ihtiyaç maddelerini pahalandıracağız ve bu neticeyi zirâat ve hayvan yetiştirmede düşüklüğe atfedeceğiz. Bundan başka, işçiyi anarşiye ve alkollü içkilere alıştırarak, üretim vasıtalarını kurnazca baltalayacağımız gibi, mümkün olan her tedbire başvurarak zeki Hıristiyanları dünya yüzünden kaldıracağız.

Durumun vaktinden önce göze çarpmaması için de, asıl maksadımızı, "işçi sınıflarına hizmet ve bugün öğretmekte olduğumuz büyük ekonominin ilkelerini yaymak" maskesi altında gizleyeceğiz.

VII. Protokol

ÖZET
SİLAHLANMAYA HİZ VERMENİN İZAHI - DÜNYADAKİ FİKİR KAYNAŞMALARI, İHTİLÂF VE KİN - BİZE KARŞI MUHALEFETİ SAVAŞLARLA YOK ETMEK - GİZLİLİK POLİTİKADA BAŞARININ ESASIDIR - BASIN VE KAMUOYU - AMERİKA, JAPON VE ÇİN TOPLARI.

Silâhları ve polis sayısını arttırmak; arzettiğimiz plânın tamamlayıcısıdır. Bütün devletlerde işçi sürülerinden ve bize sâdık birkaç milyonerden, polis ve askerden başka kimse kalmamak gerektir.

Bütün Avrupa'da ve diğer kıtalarda ıstırap, ihtilâf, kin uyandırmalıyız. O vakit fayda katmerlenir. Böylelikle bir taraftan, istediğimiz zaman kaynaşma, dilediğimiz vakit duruluk husûle getirebileceğimizi öğrenecek olan bütün ülkeleri kendimize esir ederiz ve onlar bizi, çâresiz taşıyacakları bir yük telâkki etmeye alışırlar; bir taraftan da hileler, siyasî entrikalar, ekonomik antlaşmalar ve malî taahhüdler, devlet kademelerine gereceğimiz ağları birbirine perçinlerler. Dilediğimize ermek için müzakere ve ticarî alış verişlerde en büyük hilekârlığa olan kabiliyetimizi isbat etmeliyiz. Fakat "resmî dil" denilen şeyde de bunun tersi bir tedbir kullanarak namuslu ve uysal görünmeliyiz. Böylelikle kavimler ve, kendilerine sunduğumuz şeylerin yalnız kabuğunu görmeye alıştırdığımız Hıristiyan hükûmetler, bizi insanlığın efendisi ve kurtarıcısı zannedeceklerdir.

Her muhalefet karşısında, bize kafa tutmaya caseret edecek ülkeye, komşuları tarafından savaş ilân ettirebilecek bir durumda bulunmamız lâzımdır. Eğer bu komşular da bize karşı muhalefete yeltenirlerse onları umumî bir savaşa sürüklemek zorunda kalırız.

Politikada başarının en emin yolu teşebbüslerin gizliliğindedir. Bir diplomatın sözü özüne uymamalıdır.

Biz, Hıristiyan hükûmetleri, bütün genişliğiyle çizdiğimiz ve sonuna eriştiğimiz bu plâna göre harekete mecbur etmeliyiz. Halk, büyük kudretin -yani basının- zaten gizlice elimiz altına düşürdüğü halk, bize yardım edecektir. Doğrusunu isterseniz, ağıza almaya değmez bazı istisnalar bir tarafa, basın bütünüyle bize bağlıdır. Avrupa Hıristiyan hükûmetlerini baskı altında tutan sistemimizi kısaca şöyle ifade edebiliriz:

Birine, suikastlerle, yani terörle kuvvetimizi göstereceğiz; ve umûma, eğer umûm bize karşı ayaklanırsa, Amerika, Çin veya Japon toplarıyla cevap vereceğiz.

VIII. Protokol

ÖZET
HUKUKUN İKİ YÜZLÜ KULLANIŞI - MASONLUK SİSTEMİNİN YARDIMCILARI - ÖZEL OKULLAR- ÖZEL YÜKSEK EĞİTİM - EKONOMİSTLER VE MİLYONERLER - HÜKÜMETTE SORUMLU MEVKİLERE GETİRİLECEK KİMSELER.

Hasımlarımızın bize karşı kullanabilecekleri bütün silâhları benimsemeliyiz. Çok cüretli ve haksız görülebilecek hükümler koymaya mecbur olacağımız haller için, adlî lisanın nükte ve inceliklerinden bir haklılık çıkarabilmeliyiz. Çünkü bu hükümlerin 'kanunî mahiyeti' muhafaza etmekle beraber, çok yüksek ahlâkî düsturları andıran tâbirlerle ifade edilmesi mühimdir. Bizim rejimimizin, etkili olacağı medeniyetin bütün kuvvetleriyle mücehhez olması gereklidir. Rejimimiz yazarlar, tecrübeli hukukçular, idareciler, diplomatlar, kısaca özel okullarda hususî ve yüksek eğitim ile hazırlanmış adamlarla kuşatılmış olacaktır. Bu adamlar sosyal hayatın bütün inceliklerini, siyasî harf ve kelimelerden mürekkep her dili öğrenecekler, insan tabiatının bütün gizliliklerini ve en ince tellerini tanıyacaklardır. Bu teller Hıristiyanların düşünüşleri, temayülleri, kusurları, rezâlet ve faziletleri, sınıf ve mevki özellikleridir. Hükümetimizin bu yüksek yardımcılarının, idare işlerini, faydası olup olmadığını düşünmeden çevirmeye alışmış olan Hıristiyanlar arasından seçilmeyeceğini söylemeye bile lüzum yoktur. Hıristiyan idarecileri kâğıtları okumadan imza ederler; bunlar ya men-

faat ya da şöhret için hizmet ederler.

Hükûmetimizi ekonomistlerden oluşan bir halkayla kuşatacağız. Ve işte bunun içindir ki ekonomiyle ilgili ilimler Yahudilere öğretilecek en mühim ilimlerdir. Biz bir banker, sanayici, sermayedar ve bilhassa milyonerler zümresiyle kuşatılmış olacağız; çünkü sonunda herşey rakamlarla kesinleşecektir...

Devletimizin mesul makamlarını, Yahudi biraderlerimize tehlikesizce bırakabileceğimiz zamana kadar, mahiyetleri ve seciyeleri kendileriyle halk arasında bir uçurum açmış olan adamlara tevdi edeceğiz. Tâ ki bu adamlar bize kafa tuttukları takdirde darağacını boylayacaklarını veya soluğu sürgünde alacaklarını bilsinler veya son nefeslerine kadar bize yâr olsunlar.

IX. Protokol

ÖZET
KAVİMLERİN TERBİYESİNİ DÜZELTMEK İÇİN MASON İLKELERİNİN UYGULANMASI - MASON PAROLASI - YAHUDİ DÜŞMANLIĞININ ÖNEMİ - MASON DİKTATÖRLÜĞÜ - TERÖR - MASONLUĞA HİZMET EDENLER - HALKIN YÖNETİME KATILMASI - LİBERAL HÂKİMİYET - EĞİTİM VE ÖĞRETİMDE SPEKÜLASYON - KANUNLARIN YORUMU

Prensiplerimizi tatbik ederken, aralarında bulunup etkili olacağınız kavmin seciyesine dikkat ediniz. Bu prensiplerin umumî olarak ve boyuna tatbiki, halkın terbiyesini düzeltmeden önce muvaffakiyet vermez. Fakat bunları basiretle tatbik ederseniz göreceksiniz ki aradan on sene geçmeden, en inatçı kavim değişecek ve size bir kavim daha boyun eğecektir.

Bizim hâkimiyetimiz başlayınca, liberallerin "hürriyet, eşitlik, kardeşlik" parolasını değiştirecek değiliz; fakat aynı kelimeleri, fikrî sınırlarına döndürerek; "hürriyet hakkı, eşitlik görevi, kardeşlik ideali" diyeceğiz. Boğayı boynuzlarından yakalayacağız.

Hakikatte, bizimkinden başka, bütün diğer hükûmetleri, -hâlâ hukuken mevcut olmalarına rağmen- yıkmış bulunuyoruz. Bugün bazı devletler aleyhimizde protesto sesleri yükseltiyorsa, bu bizim dilek ve emrimizle olan bir gösteriden başka birşey değildir; çünkü onların Yahudi ayehtarlığı küçük biraderlerimizi idare için, bize lâzımdır. Bu nokta üzerinde daha ziyade durmayacağım, çünkü ön-

ceki konuşmalarımızda size bundan bahsetmiştim.

Gerçek önümüzde artık engel kalmamıştır. Bizim yüksek hükûmetimizin hukukun üstünde şartları vardır ki ona, kuvvetli ve tesirli bir kelime ile "diktatörlük" demek uygun olur.

Samimiyetle diyebilirim ki biz, şimdi kanun yapma kuvvetiyiz; adâlet hükümleri çıkarıyor, idam ve af kararları veriyoruz. Biz şimdi, bütün askerlerimizin başkumandanı gibiyiz. Kuvvetli bir elle idare edeceğiz, çünkü elimizde, vaktiyle kuvvetli şimdi âciz bir partinin yıkıntısı vardır. Avucumuzun içinde taşkın ihtiraslar, saldırgan açgözlülükler, merhametsiz intikamlar, öç almaya çalışan düşmanlar bulunuyor.

Herşeye el uzatan terör bizden çıkıyor. Hizmetimizde, her fikir ve her inançtan adam vardır: Krallık taraftarları, demagoglar, sosyalistler, komünistler ve her boydan ütopistler vardır. Bütün âlemi işe koştuk; bu âlem iktidarın son yıkıntısını kazmakta, henüz ayakta duran her şeyi devirmeye çalışmaktadır. Bütün devletler bu karışıklıklardan bıkmıştır; sükûn istiyorlar, huzur ve barış uğruna her şeyi feda etmeye hazırdırlar. Fakat onlar bizim yüksek hükûmetimizi açıkça ve saygı ile kabul etmedikçe huzur ve barışa kavuşturulmayacaklardır.

Halk bir ağızdan, sosyal meseleyi milletlerarası bir uzlaşma ile halletmek zaruretini haykırmaya başladı. Halkın partilere ayrılmış olması, onları bizim emrimize verdi; çünkü satın almada öncelik mücadelesini yürütmek için para lâzımdır. Para ise hep bizim elimizdedir.

Liderlerin şuurlu kuvvetiyle halkın kör kuvvetinin birleşmesinden tasalanabilirdik; fakat böyle bir ihtimale karşı bütün tedbirleri almış bulunuyoruz: Bu iki kuvvet arasına biz bir duvar diktik, yani karşılıklı terör koyduk. Bize dayanak olmakta devam eden halkın kör kuvvetini yalnız biz yönelteceğiz; onları hedefimize doğru emniyetle götürmesini bileceğiz.

Körün uzanan ellerinin bizim istikametimizden ayrılmaması için, şahsen olmasa bile sâdık kardeşlerimiz vasıtasiyle, bu ellerle te-

masa gelmeliyiz. Tanınmış bir kuvvet hâline geldiğimiz zaman, umumî yerlerde halkla, biz kendimiz konuşacağız ve siyasî meseleleri, işimize geldiği gibi öğreteceğiz.

Halka, köy mekteplerinde öğretilenleri nasıl düzeltmeli? Hükümet memurunun yahut bizzat önderin sözü, bütün devlet içinde tanınmakta gecikmez, çünkü halkın sesi onu pek çabuk yayar. Hıristiyan müesseselerini vaktinden evvel yıkmamak için ona yaptığını bilen bir elle dokunduk, onların mekanizmasının zembereklerini ele aldık. Bu zemberekler sert ve fakat adâletli bir düzen içinde tertip edilmiştir; biz onların yerine düzensiz bir istibdat koyduk. Kazaya, seçime, basına, ferdi hürriyete ve hele hür hayatın kilit taşı olan tâlim ve terbiyeye iliştik.

Yanlışlığını bildiğimiz ve fakat bilerek ilham ettiğimiz prensip ve teorilere dayanan terbiye ile Hıristiyan gençliğini çığırından çıkardık.

Mevcut kanunların üstünde, esaslı değişiklik yapmaksızın, sadece birbirine zıt yorumlarla şekillerini bozduk ve böylelikle çok parlak neticeler aldık. Bu neticeler, herşeyden önce yorumcuların kanunları maskelemiş olmaları ve sonra, bu kadar karışık kanunlar içinde kendini kaybeden yönetimlerin gözünden tamamiyle gizlemiş bulunmalarıyla belirir.

İşte vicdan mahkemesi görüşü bundan doğmuştur. Meselenin mahiyeti vaktinden önce farkedilirse silâhlı bir mukavemetle karşılaşacağımızı söylüyorsunuz; fakat buna karşı batı ülkelerinde öyle bir manevramız vardır ki en cesur ruhları bile titretir: O zamana kadar bütün hükümet merkezlerinde yeraltı vasıtaları kurulmuş olacak ve biz bu şehirleri bütün kurumları ve ülkenin bütün vesikalarıyla birlikte havaya uçuracağız.

X. Protokol

ÖZET
POLİTİKADA OLAYLARIN GÜCÜ - KÖTÜ ZEKÂLAR - MASONLUĞUN HÜKÜMET DARBESİ - HALK OYLAMASI - KENDİNİ BİLMEK - MASONLARIN BAŞI - MASONLUĞUN DÂHİ REHBERİ, KURUMLARI VE GÖREVLERİ - CUMHURİYET DEVRİ - BAŞKANLARI MASONLAR BELİRLER - MECLİSİN VE BAŞKANININ ROLÜ - MASONLUĞUN YASAMAYA ETKİSİ - ANAYASA - "DÜNYA HÜKÜMDARLIĞI"NIN İLÂNI.

Bugün, daha önce söylediğim bir sözle konuşmaya başlayacağım ve hükümetle halkın, olayların ancak dış yüzünü gördüklerini hatırlamanızı isteyeceğim. Bunlar gizli manâyı nasıl seçebilirler ki, temsilcileri her şeyden önce eğlenceyi düşünürler. Bu ayrıntıyı bilmek politikamız bakımından çok önemlidir. Kuvvetlerin ayrılığı, söz, basın ve vicdan hürriyeti, toplanma hakkı, kanun önünde eşitlik, mülkiyet ve mesken dokunulmazlığı, vergi, kanunların geçmişe teşmili tartışmalarına geçtiğimiz zaman o bilgi işimize çok yarayacaktır. Bütün bunlar, halk önünde doğrudan doğruya ve açıkça temas edilmeyecek hususlardır. Bunlara temas etmek zorunda kaldığımız zaman, birer birer saymamak ve yalnız çağdaş hukuk ilkelerini tanıdığımızı toptan ilân ile yetinmek gerekir. Bu kasdî sükûtun önemi şudur ki, anılmayan bir prensibi herhangi bir sebeple ihmal etmiş bulunmak mümkün iken, zikredildiği takdirde mutlaka kabul etmek zarureti vardır.

Halkın, siyaset dâhilerine özel sevgisi ve büyük saygısı vardır; onların sert hareketlerini şu sözlerle karşılar: "Evet, bu bir suçtur; fakat ne kurnazcasına işlenmiş bir suç! Ne dâhiyâne oynanmış bir oyun, ne pervasızlıktır bu!.." Planını çizdiğimiz yeni binaların inşasında bütün milletlerin yardımını umuyoruz. İşte bunun içindir ki herşeyden önce, önümüze çıkan bütün engelleri devirecek cüret ve fikir servetini aktörlerimizin şahsında toplamamız lâzımdır.

Hükümet darbesini indirdiğimiz zaman halka şöyle diyeceğiz: "Herşey fena gidiyordu, herkes dayanabileceğinden fazla ızdırap çekti. Izdıraplarınızın sebebini gideriyoruz. Milliyetleri, kısıtlamaları, para farklarını ortadan kaldırıyoruz. Şüphesiz bize bağlılık yemini etmekte serbestsiniz; fakat, bizim size ne verdiğimizi sınamadan bunu yapmanız doğru olur mu?"

İşte o vakit onlar bizi göklere çıkaracak ve umûmî bir ümit coşkunluğu içinde başlarında taşıyacaklardır. Tahtımıza basamak yaptığımız ve grup toplantıları ve anlaşmalarla, beşeriyet üyelerinin birer parçası olan en küçük birlikleri dahi alıştırmış olduğumuz halkoyunda, şimdi son defa olarak, insanlığın, hakkımızda bir hüküm vermeden önce bizi daha yakından tanımak yolundaki birleşik dileğini ifade etmek için kullanılacaktır.

Buradan sınıf ve seçmen farkı gözetmeksizin herkesin genel oylamaya katılmasını temin etmemiz lâzımdır; çünkü mutlak çoğunluk, yalnızca seçme hakkı verilen aydın sınıflarla sağlanamaz. Böylelikle herkesi kendi özel bir değeri olduğu fikrine alıştırarak Hıristiyanların soy önemini ve terbiyevî değerini hiçe indireceğiz. İdare edeceğimiz halkın kendisini göstermesine değil, hatta söz söylemesine müsaade etmeyeceğiz ve şahsiyetlerin türemesine meydan vermeyeceğiz. İtaat ve dikkatini ödediğimiz avâm bizden başkasını dinlememeye alışıktır. Bu suretle halktan öyle kör bir kuvvet vücuda getireceğiz ki o, eski liderlerinin yerine koyacağımız ajanlarımızın kılavuzluğu olmaksızın hiç bir yerde kımıldamıyacaktır. Halk bu yeni rejime boyun eğecektir; çünkü kazancın, verginin ve her türlü iyiliğin bu yeni liderlerden geleceğini öğrenecektir.

Bir hükümet planı tek bir kafadan çıkmalıdır; buna bir çok fi-

kirler ortak olursa onda bütünlük kalmaz. Bunun içindir ki biz, bir hareket planı tanır ve artık onu münakaşa etmeyiz, ta ki onun mahiyetindeki dehâ gibi, parçaları arasındaki bağlantı ve her noktasının amelî kuvvet ve gizli manası kaybolmasın. Halkoylaması, münakaşaya ve ona el sürmeye kalkarsa, plânın iç yüzünde ve ihtiva ettiği maksatlar arasındaki bağlantıdan habersiz kimselerin yanlış telkinlerinin izlerini taşımaktan kurtulamaz.

Plânlarımız çok kuvvetli ve şeffaf olmalıdır. Bunun için de, başkanımızın dâhice eserini halkın ayakları altına sermemeli, hatta sınırlı bir topluluğa bile tevdi etmemelidir.

Bu plânlar şimdilik çağdaş kurumları yıkmayacak, sadece ekonomik sistemlerini değiştirecek ve bunun neticesi olarak, projelerimize uygun yönde gelişmesini sağlayacaktır.

Aynı şeyler bütün ülkelerde başka başka isimlerle mevcut gibidir: Temsil, kabine, senato meclisi, devlet şurâsı, yasama kuvveti, icra kuvveti gibi kurumların birbirleriyle olan münasebetlerinin mekanizmasını izah etmeye lüzum görmüyorum. Çünkü bu bilinen bir şeyi tekrarlamak olur. Yalnız şunu iyi biliniz ki bu kurumların her biri devletin önemli işlerinden birini görür; şuna da dikkat etmenizi rica ederim ki önemli dediğim kurum değil gördüğü iştir. Demek ki mühim olan, kurumlar değil vazifeleridir. Kurumlar, hükümetin vazifelerini aralarında paylaşmışlardır: İdare, yasama, icra ile ilgili vazifeler.

Bundan dolayıdır ki bu kurumlar, devlet organlarında insan vücudunun âzâsı gibi çalışırlar. Eğer devlet mekanizmasının bir parçasına zarar verirsek devlet insan vücudu gibi hastalanır ve ölür. Devletin organlarına liberalizmin zehirini soktuğumuz zaman onun bütün siyasî bünyesi değişmiştir. Devletler, kan bozukluğu gibi öldürücü bir hastalığa tutulmuşlardır.

Artık, onların can çekişmelerinin sonunu beklemekten başka yapacak bir şey yoktur.

Liberalizmden, yasal yönetimler doğdu. Oysa ki meşrutiyet, hep bilirsiniz ki bir ayrılık, anlaşmazlık, uyuşmazlık ve kısır parti kavga-

larından başka bir şey öğretmeyen bir okuldur.

Öyle bir okul ki, bir devletin birlik ve özelliğini kaybetmesi için ne lâzımsa hepsini öğretir. Hatiplik kürsüsü, liderleri, basın kadar hırpalıyarak zayıf düşürdü ve âdeta lüzumsuz, faydasız bir hâle getirdi ki, bu da onların yıkılmış olduklarını izaha yeter.

Lider yerine bir hükümet karikatürü, başına da halkın içinden bağlılarımız ve esirlerimiz arasından seçilmiş bir başkan geçirdiğimizden sonradır ki, cumhuriyet devri imkân sahasına girdi. İşte Hıristiyan kavimlerin altına sürdüğümüz kundak...

Yakın bir gelecekte başkanların sorumluluğunu ihdas edeceğiz. O vakit kendimizi sıkmadan şahsiyetsiz adamlarımızın sorumlu olacağı işleri yürüteceğiz. İktidar mevkiine tâliplerin azalmasından, başkan yokluğundan, memleketi büsbütün çözüntüye götürebilecek güçlükler çıkarsa bundan bize ne?

Bu neticeye varmak için, geçmişinde lekesi ve meselâ bir "Panama meselesi" olan, bir başkan seçimini sağlayacak manevralar çevireceğiz.

Rezil olmak korkusu, iktidar mevkiine gelmiş her adama verilen imtiyaz, menfaat ve şerefleri koruma kaygusu, öyle bir başkanı emirlerimizin sâdık icra memuru hâline getirecektir. Millet meclisi, başkanını seçebilecek, fakat kanun teklif ve tâdil edemeyecektir. Bu hak elimizde oyuncak hâline gelecek olan sorumlu başkana verilecektir.

Hükümet şüphesiz her türlü saldırılara uğrayacaktır; fakat biz ona kendini savunması için meclisten güven oyu istemek hakkını vereceğiz; bu oyu da çoğunluk denilen gözü kapalı bağlılarımız verecektir.

Devlet başkanına savaş ilân etmek hakkını da vereceğiz; sebep olarak da, başkanın, ülke ordusunun başkumandanı sıfatiyle, sorumlu temsilcisi olacağı cumhuriyeti savunma için bu hakka mâlik olması lüzumunu ileri süreceğiz.

Bu suretle başkan avucumuzun içinde bulunacak ve, biz müs-

tesna, artık hiç kimse yasama kuvvetini idare edemeyecektir. Yeni cumhuriyetin anayasasını kabul ettirirken, meclisin siyasî esrarı saklayabilmesi bahanesiyle, gensoru hakkını da kaldıracağız.

Yeni anayasa ile milletvekili sayısını en az sınıra indireceğiz ki, bunun neticesi olarak siyasî ihtiraslar ve siyaset iptilası da o nisbette azalsın. Eğer, her ihtimalin üstünde olarak bu az sayıda vekiller arasında da ihtiraslar başgösterirse, halkın çoğunluğuna başvurarak onu sıfıra indireceğiz...

Meclis başkan ve ikinci başkanıyla senato başkanının tâyini devlet başkanına ait olacaktır. Toplanma devrelerini bir kaç aya hasrettireceğiz. Bundan başka devlet başkanı, icranın başı sıfatiyle, meclisi toplamak veya dağıtmak ve fesih vukuunda toplanmayı tekrar geriye bırakmak hakkını haiz olacaktır. Fakat işleri bizim irademize bağlı olarak çeviren devlet başkanının, aslında kanunsuz olan bütün hareketlerin sonuçlarından sorumlu olmaması için -ki onun bu yüzden sorumlu olması bize zarar verir- bakan ve öbür erkâna bizzat alacakları tedbirlerle sorumluluk hususunda devlet başkanına tekaddüm etmeleri fikrini de aşılayacağız. Böylelikle başkanın yerine onlar sorumlu olacaklardır.

Bu rolü, tek adamdan ziyade bilhassa, senatoya, devlet şûrasına, bakanlar kuruluna tevdi etmeyi tavsiye ederiz.

Devlet başkanı, muhtelif yorumlanabilen mevcut kanunları bizim istediğimiz gibi tevil ve lüzum görürsek, lağvederek geçici kanunlar teklif etmek, hatta, devletin yüksek menfaatleri gereği bahanesiyle, anayasayı yeniden değiştirmek hakkını haiz olacaktır.

Bu tedbirler bize, iktidarı ele geçirdiğimiz zaman devletlerin anayasalarına sokmak zorunda kalacağımız her şeyi yavaş yavaş, adım adım yok etmek fırsatını verecektir. Böylelikle, hükümetlerin hepsini kontrolümüz altında toplamak zamanı gelince, anayasayı, farkına varılmaksızın ortadan büsbütün kaldırabiliriz.

Anayasa ortadan kalkmaksızın da kontrolümüzün tanınması mümkündür; eğer, kargaşalıktan ve liderlerin âvâreliğinden bıkan halk şu feryadı basarsa: “Kovun şunları, ve bize cihangir bir kral ve-

rin ki bizi toplayabilsin ve birbirimize düşmemize sebep olan milletler sınırlarını, dinleri, devletlerin çıkar çatışmalarını ortadan kaldırsın; bir kral ki bize, önderlerimiz ve temsilcilerimiz vasıtasıyla kavuşamadığımız huzur ve barışı getirsin."

Siz de pekiyi bilirsiniz ki bu türlü emelleri gerçekleştirmek için bütün ülkelerde halk ile hükümet münasebetlerini durmadan bulandırmak icabeder; ta ki herkes birbirine düşmekten, düşmanlıktan, kinden, ıztırapdan, açlıktan, bulaşıcı hastalıktan, sefaletten bıksın da, kurtuluşu bizim tam ve kâmil hâkimiyetimize can atmakta bulsun.

Eğer kavimlere nefes almaya vakit bırakırsak, elverişli zaman belki hiç gelmez.

XI. Protokol

ÖZET
YENİ ANAYASA PROGRAMI - KARARLAŞTIRILMIŞ HÜKÛMET DARBESİ HAKKINDA İZAHAT - HIRISTİYANLAR KOYUNDURLAR - GİZLİ MASONLUK VE AÇIK LOCALAR.

Devlet şûrası, hükûmeti güya kontrol edecek yasama heyeti görünüşü altında, liderlerin kanun ve kararnamelerini yazacak bir komisyondan başka birşey olmayacaktır.

Hazırlamakta olduğumuz yeni anayasanın programı şudur:

1. Yasama heyetine teklif şeklinde;
2. Genelge mahiyetinde başkan emirleri, bakanlar kurulu veya devlet şûrası kararları yahut senato tezkereleriyle;
3. Uygun görüldüğü takdirde hükûmet darbesiyle;

Kanunu, hukuku, mahkemeleri vücuda getirmek.

Bu yapılması zarurî olan şeyi (modus agendi) şöylece tâyin ettik. Şimdi, devlet teşkilâtını tamamlamak için alacağımız tedbirlerin tafsilâtına geçelim. Maksadım; basın ve vicdan hürriyetinden, toplanma hakkından, seçim kurallarından ve yeni anayasa ilân edilince insanların zihninden silinecek veya kökten değişecek daha birçok maddelerden bahsetmektir.

Biz, anayasa yayıldıktan sonra, dileklerimizi toptan ilân etmeliyiz, çünkü sonradan yapılacak dokunaklı değişiklikler tehlikeli

olur; sebebi de şudur: Eğer bu değişiklik fazla sertlikle yapılırsa, aynı sertlikte daha başka değişikliklerin de olacağı korkusu bir ümitsizlik hâsıl edebilir; yok eğer, tersine olarak, bir cemile tarzında husule gelirse, bu sefer de haksızlığımızı anladığımız mânasına alınır ki, bu da yeni hükûmetin "hata işlemez" hâlesini soldurur, veya korkarak geri adım atmak zorunda kaldığımız sanılır. Bundan dolayı da hiç kimse bize teşekkür etmez, çünkü zora yorulur...

Her iki şekil de anayasayı değerinden düşürür.

Biz isteriz ki, kanunumuz ilân olunur olunmaz kavimler, birden indirilen hükümet darbesinden şaşkına dönecekleri, yani henüz korku ve endişe içinde bulunacakları zaman, bizim çok kuvvetli, tehlikeden uzak ve herşeyi yapmaya muktedir olduğumuzu görsünler; onlara hiçbir yönden kulak asmadığımızı anlasınlar; onların yalnız fikir ve dileklerine önem vermemekle kalmayıp fikir ve dileklerinin her türlü ifade ve tezahürlerini de, söz götürmez bir yetkiyle hiçe indirmek için lüzumlu tedbirleri almış bulunduğumuza inansınlar; bize gereken herşeyi bir çırpıda elde etmiş olduğumuzdan, iktidar mevkiini onlarla aslâ paylaşmayacağımıza kansınlar. İşte o vakit gözlerini kapayacak ve olayları bekleyeceklerdir.

Hıristiyanlar bir koyun sürüsüdür ve biz ise onların kurtlarıyız. Kurtlar ağıla girince koyunların başına ne gelir, onu siz de pekâla bilirsiniz.

Hıristiyanlar herşeye gözlerini kapayacaklardır; çünkü biz onlara, barışın düşmanları durulacağı ve partiler önemlerini kaybedeceği zaman, gaspedilen hürriyetlerini geri vermeyi vâdedeceğiz. Bu vâdin yerine gelmesi için uzun zamanlar bekleyeceklerini söylemek gereksizdir...

Bütün bu politikayı niçin icat ve Hıristiyanlara kavramak imkânı vermeksizin, niçin ilham etmiştik? Dağınık soydaşlarımızın doğrudan doğruya erişmeyeceği amaca gizlice varması için değil mi? Bu politika bizim gizli masonluk kurumlarımıza temel vazifesi görmüştür. Bu teşkilât gizlidir; onun gayelerinden Hıristiyanlar şüphe bile etmemişlerdir; onlar, kardeşlerinin gözlerini boyamak için, lo-

caların açık ordularına bizim vasıtamızla kaydedilmişlerdir.

Tanrı bize, biz seçkin kullarına, dağınıklığı takdir ettiği gibi, bizi dünya hâkimiyetinin eşiğine getiren kuvveti de ihsan etti.

Bu temeller üzerine bina kuracağımız zaman hiç de uzak değildir.

XII. Protokol

ÖZET
"HÜRRİYET" KELİMESİNİN MASONLAR NAZARINDA MÂNASI - MASON HÜKÜMETİNDE BASININ STATÜSÜ - BASININ KONTROLÜ - AJANSLAR - MASONLARCA "İLERLEME" NE DEMEKTİR? - ÇAĞDAŞ BASINDA MASONLARIN DAYANIŞMASI - İLLERİN SOSYAL HAYATA AİT TALEPLERİNİN TAHRİKİ - YENİ REJİMİN YANILMAZLIĞI.

Muhtelif yorumları mümkün olan "hürriyet" kelimesini biz şöyle anlarız: Hürriyet, kanunun müsaade ettiğini yapmak hakkıdır. Bu kelimenin o zaman böyle bir yorumu, bütün hürriyeti elimize geçirmek demek olacaktır; çünkü kanunlarımız, yukarıda arzettiğim programımıza uygun bulduğumuzu bırakacak, bulmadığımızı atacaktır.

Basına karşı tavrımız şu olacaktır: Basının şimdiki rolü nedir? İhtirasları alevlendirmek veya parti bencilliklerini beslemek. Bugünkü basın faydasızdır, insafsızdır, yalancıdır ve pek çokları onun neye yaradığını da bilmez. Biz onun sırtına eyer vuracak, ağzına da kuvvetli bir gem takacağız. Diğer basılı eserler hakkında da böyle davranacağız; çünkü şayet risale ve kitapların hücumlarına hedef olmakta devam edecek idiysek, basının dilinden kurtulmuş olmaktan ne anlamış olabilirdik. Gazeteleri sansür etmek, imkânlarını satın almak yüzünden, bugün bize pahalıya mal olan yayını devletimiz için bir gelir kaynağı hâline getireceğiz.

Basın için özel bir vergi ihdas edeceğiz. Gazete veya matbaa kuracaklardan kefalet isteyeceğiz. Böylelikle hükümetimiz basının hücumlarına karşı korunmuş olacaktır. Fırsat düşünce ağır para cezaları koyacağız. Damga, kefalet resimleri ve para cezaları devlete büyük bir gelir sağlayacaktır.

Parti gazetelerinin para kaybından etkilenmeyecekleri doğrudur; ama biz onları ikinci saldırışlarında kapatacağız. Para cezasına çarpılmaksızın hiç kimse hükümetimizin "yanlış yapmazlık" hâlesine toz konduramıyacaktır. Böyle bir gazeteyi kapatmak için, kamuoyunu sebepsiz ve delilsiz heyecana düşürmüş olmak, bahane olacaktır. Bize saldıracaklar içinde bizden olanların da bulunacağına dikkatinizi çekerim; fakat bunlar sadece bizim değiştirmek istediğimiz noktalara hücum edeceklerdir.

Bizim kontrolümüz dışında hiç bir şey yapılamayacaktır. Bu netice bugün de elde edilmiş gibidir; çünkü, dünyanın her tarafından gelen bütün haberler bir ajans tarafından alınmaktadır.

Bu ajansların hepsi müesseselerimiz sırasına girecek ve istemediğimiz hiçbir şeyi yaymayacaklardır.

Biz daha şimdiden hemen bütün Hıristiyan toplumlarının fikirlerine o derece girmiş bulunuyoruz ki onlar, dünya olaylarına, gözlerine taktığımız gözlüklerin renkli camları arkasından bakarlar, diyebiliriz. Daha şimdiden hiç bir devlette, Hıristiyanların sözümona devlet sırları dedikleri şeye nüfûz etmemize engel kilit bırakmadık; ya cihangir kralımızın şahsında dünyanın efendileri olarak tanındığımız zaman ne olacak?...

Kitap basmak, yaymak veya satmak isteyen herkes bir belge edinmeye mecbur tutulacaktır. Belge sahibi her hangi bir suçla mahkûm olduğu anda belgesi hemen iptâl edilecektir. Bu gibi tedbirlerle, fikir âleti bizim hükûmetimizin elinde bir terbiye vasıtası olacaktır. Hükûmetimiz halkın, hürriyete dair hezeyanlarda bulunmasına hiçbir zaman izin vermeyecektir. Bu bahislerin boş kuruntulara yol açtığını hep biliriz. Bu kuruntular, insanların birbiriyle ve iktidar mevkiiyle olan münasebetlerini bozar; çünkü hürriyet ve da-

ha doğrusu hürriyet fikri, sınırsız hürriyet tasavvurunu doğurmuştur.

Hürriyetçi dediğimiz insanlar, işlerinde değilse bile, düşünüşlerinde anarşisttirler. Bunlar hürriyetin hayali peşinde koşarak ve sadece protesto etmiş olmak zevkiyle protesto ederek anarşiye düşerler...

Şimdi basına dönelim. Gazete gibi her basılmış yazıyı, sayfa başına bir vergiye ve teminat akçesine bağlayacağız. 30 sayfadan aşağı kitapların külfeti iki misli olacaktır. Bize en zararlı olan dergilerin sayısını azaltmak ve yazarları, herşeyden önce pahâlıya mâloldukları için okuyucusu az olan uzun eserler yazmaya mecbur etmek maksadiyle, bu çeşit kitapları broşür sınıfına sokacağız. Buna karşılık biz, kamuoyunu dilediğimiz yönde geliştirmek üzere, ucuz ve herkes tarafından okunabilecek eserler yayacağız. Vergiler kazancı hiçe indireceği için, yazarlık hevesi sönecek, ceza korkusu da edipleri bize bağayacaktır. Aleyhimizde yazmak isteyecekler bulunsa da, yazılarını basacak kimse bulamayacaklardır. Her yayıncı veya basımcı, bir eserin baskısını üstüne almadan önce, ilgili makama başvurarak ruhsat almak zorunda olacaktır. Böylelikle biz, kurulan tuzakları önlemiş ve bahsedilen konu üzerinde daha önce izahat vererek onları hükümsüz bırakmış olacağız. Kitap ve gazete iki eğitici kuvvettir ve böyle olduğu içindir ki hükümetimiz, gazetelerin çoğunun sahibi olacaktır. Böylelikle aleyhdar basının zararlı etkisini yokedeceğiz ve halk üzerinde derin bir tesir hâsıl edeceğiz. Eğer on gazeteye ruhsat verirsek otuz gazete de biz çıkaracağız.

Halkın bundan haberi bile olmayacaktır. Tarafımızdan neşredilecek bütün gazeteler, en aykırı dilek ve düşüncelerde görünerek, güven kazanacaklar ve emniyetsiz hasımlarımızı aldatarak zararsız bir hâle getireceklerdir.

Resmî mahiyette olan gazetelerimiz birinci plana girecek ve menfaatlerimizi gözetmekle vazifelendirilecektir. Resmî olmayanlar, ikinci planda gelecek ve kaygısızlarla uyuşukları kazanmaya çalışacaktır.

Bizim uydurma muhalefet üçüncü plana girecektir. Hiç değilse bir gazetemiz, bizim fikirlerimizle taban tabana zıt olacaktır.

Hasımlarımız, bu düzme muhalefeti bir müttefik zannedeceklerdir. Her çeşit gazetemiz olacaktır: Aristokrat, cumhuriyetçi, ihtilâlci, hatta anarşist; fakat, şüphesiz, bu teşekküller varoldukça gazetemiz, Hind ilâhı gibi, yüzer elli olacaklardır. Bu eller toplumun değişimini hızlandıracak ve kamuoyunu bize uygun istikamete yönelteceklerdir; çünkü fazla heyecanlı insanlar muhakeme kabiliyetlerini kaybeder ve telkine kolaylıkla kapılırlar.

Kendi parti gazetelerinin fikirlerini tekrar ettiklerini zanneden budalalar, bizim öz fikirlerimizi veya dilediğimiz herhangi bir fikri benimseyeceklerdir. Onlar parti gazetelerini takip etmekte olduklarını zannedip dururken, hakikatte bizim diktiğimiz bayrağın altına girmiş bulunacaklardır.

Basın ordusunu bu yönde yürütebilmek için, bu işi büyük bir dikkatle düzenlememiz gerektir. Merkez basın bürosu adı altında meslekî toplantılar tertip edeceğiz. Ajanlarımız burada, hiç kimse farkına varmadan, parola ve işaretleri vereceklerdir.

Gazetelerimiz, hiçbir konu üzerinde derinleşmeksizin, teşebbüsümüzü tenkit yolunda resmî gazetelere karşı bir kalem mücadelesi açacaklar ve bu suretle bize, ilk resmî demecimizde söylediklerimizi açıkca bildirmek fırsatını vereceklerdir.

Bu hücumlar, tebâmızda serbestçe söz söyleyebileceği zannını uyandıracak; ajanlarımızın da, aleyhimizdeki gazetelerin gevezelikten başka bir şey yapmadıklarını ve alınan tedbirleri ciddî bir surette reddedebilmek için gerçek bir sebep bulunamıyacağını haykırmalarına imkân verecektir.

Siyasî meseleler üzerinde, gereğine göre kışkırtacağımız veya yatıştıracağımız kamuoyunu kâh doğru ile kâh yalanla, doğru veya yanlış yola sokacağız. Her adımımızı, daima zemini yoklayarak hesaplı atacağız ve hâdiseleri, halk üzerindeki etkilerine göre doğrulayacağız veya yalanlayacağız.

Hasımlarımızı muhakkak ki yere sereceğiz; çünkü ellerinde, söylediğimiz tedbirler neticesi olarak, fikirlerini sonuna kadar savunabilecek vasıta kalmayacaktır.

Gerekirse, üçüncü plandaki basınımızla uçurduğumuz tecrübe balonlarını resmî gazetelerimizde şiddetle reddedeceğiz.

Hatta şimdi bile, hiç değilse Fransız gazetecilik âleminde, masonluk dayanışması vardır: Bütün basın unsurları sanat sırrı ile birbirlerine bağlıdır; eski zaman falcıları gibi, hiçbiri bilgilerinin sırrını emir almadıkça açığa vurmayacaktır; hiçbir gazeteci bu sırrı ifşa etmeyi göze alamayacaktır; çünkü onlar, geçmişlerinde bir yüz karası olanlar arasından seçileceklerdir. Yoksa bu lekeler hemen meydana çıkarılır. Bu yüz karaları yalnız birkaç kişinin sırrı olarak kaldıkça, gazetecinin itibarı çoğunluğun fikrini kazanır, gazetesi de okuyucu bulur. Biz en çok, illeri ele alırız. İllerde, hükûmet merkezindekilere zıt dilek ve istekleri kamçılamamız lâzımdır ki, bunları hükûmet merkezine, illerin kendi emel ve arzuları gibi gösterelim. Apaçıktır ki kaynak her vakit aynı kaynaktır; herşey bizden çıkacaktır. İktidar mevkiini tamamiyle ele almamış bulunduğumuz müddetçe, bazen başşehirleri, iller halkının fikirleriyle, yani ajanlarımız tarafından idare edilen çoğunluğun baskısı altında bulundurmak mecburiyetinde kalacağız. Psikolojik an gelince başşehirler ahalisinin, başgösteren olayları, illerin çoğunca kabul edilmiş olduğu mülâhazasına düşürerek, tartışmaya girişmemelerini sağlamak lâzımdır.

Hâkimiyetimizi hazırlayacak olan yeni rejime girdiğimiz vakit zabıta olaylarının neşrine müsaade etmeyeceğiz. Halkı: "yeni rejim herkesi o kadar memnun etti ki artık cinayetler bile ortadan kalktı" fikrine düşürmemiz lâzımdır. Cinayetleri yalnız ilgilileriyle, tesadüfen görenler bileceklerdir.

XIII. Protokol

ÖZET
SANAYİ İLE İLGİLİ MESELELER - EĞLENCELER - UMÛMHÂNELER - HAKİKATİN BİRLİĞİ - BÜYÜK DÂVALAR.

Günlük geçimini kazanmak ihtiyacı Hıristiyanları susturuyor ve bizim âdi hizmetkârlarımız sırasına koyuyor.

Bunlar arasından basınımız adına tutulan ajanlar, resmî belgelerle yayılmasını uygun görmediğimiz şeyleri muvafakatimizle münakaşa edecekler ve bu sırada biz bu münakaşaların meydana getirdiği şamatalardan istifade ederek; kendimize faydalı bulacağımız tedbirleri alacağız ve halka bir emr-i vâki gibi göstereceğiz. Karar verilecek keyfiyet bir ilerleme gibi gösterileceğinden hiç kimse kafa tutmayacaktır. Bununla beraber basın, gözleri hemen başka meselelere çevirecektir.

İnsanları durmadan yeni şeyler aramak hevesine düşürmüş olduğumuzu hep bilirsiniz. Kendilerini birşey sanan bazı budalalar, münakaşa etmek istedikleri şeyin ne olduğunu anlamamış olduklarının farkına varmaksızın, bu yeni meseleler üzerine atılacaklardır.

Politika meseleleri, yüzyıllarca önce onu ortaya atan ve idare edenler müstesna, herkesin burnunu sokabileceği işlerden değildir.

Biz bu yollarla halkın fikrini ararken, dileklerimize ulaşmayı

kolaylaştırmaktan başka birşey yapmış olmadığımızın ve yapacağımızı değil de, şu veya bu münasebetle söylediğimizi kuvvetlendirir göründüğümüzün elbette farkındasınızdır. Durmadan ilân ediyoruz ki aldığımız bütün tedbirlerde kılavuzumuz, herkese faydalı olmak inancına bağlı olan ümidimizdir.

Hırçın insanları siyasetten çekmek için, yeni farzedilen meselelerin önüne sanayi işlerini sürüyoruz, ta ki ateşlerini bu konu üzerinde söndürebilsinler.

Halk, kendisine yeni meşguliyetler bulmak şartıyla, rahat durmaya ve Hıristiyan yönetimler aleyhine mücadelemizde işimize yaramaları için bizzat bizim öğrettiğimiz o sözümona siyasî didişmelerden vazgeçmeye râzıdır.

Halka aşağı yukarı aynı siyasî istikameti göstereceğiz. Mülâhaza yolu ile bir neticeye varabilmelerine meydan vermemek için onları eğlenceler, oyunlar, zevkler, sefahatler, umumhanelerle oyalayacağız...

Yakın bir gelecekte, basın vasıtasıyla, sanat ve her türlü spor yarışmaları tertipleyeceğiz. Bu fikir ve ilgiler, halkı, mücadele zorunda kalacağımız meselelerden uzaklaştıracaktır. İnsanlar bizzat kendi kafalarıyla düşünmek alışkanlığını yavaş yavaş kaybederek, sonunda hep bir ağızdan bizim fikirlerimizle konuşmaya başlayacaklardır; çünkü fikre yeni istikametler verenler bizden başka kimseler olmayacaktır... Vasıta edindiğimiz şahısların bize bağlılıklarından hiç kimse şüpheye düşemeyecektir.

Kuruntulu liberallerin rolü, rejimimiz tanındığı zaman sona ermiş bulunacaktır. O zamana kadar onlar bize büyük hizmetler edeceklerdir.

Kamuoyunu her çeşit hayalî, yeni ve güya ilerici teoriler ileri sürmeye sevkedeceğiz; çünkü biz bu “ilerleme” kelimesiyledir ki budala Hıristiyanları gerçekten serseme çevirdik. Şimdi onların içinde bir tek kimse yoktur ki, maddî ihtirasları dışında, ilerleme, yükselme kelimesi altında gizlenmiş bir sapkınlık olduğunu ve gerçeğin

bir ve birden fazla olamayacağını görebilsin.

İlerleme kelimesi, gerçeği -gerçeğin âşıkı ve Tanrının seçkin kulları bizlerden başkasının görmemesi için- gizlemeye yarar.

Biz hâkim olacağımız zaman sözcülerimiz, insanlığı, nihayet bizim rejimimize kavuşturmak üzere harekete getirmiş olan büyük dâvalara dair deliller getireceklerdir. O vakit acaba, yüzyıllardan beri hiç kimsenin keşfedemediği siyasî bir plâna uydurarak, bütün bu dâvaları bizim ileri sürmüş olduğumuzdan kim şüpheye düşebilir?..

XIV. Protokol

ÖZET
GELECEĞİN DİNİ - GELECEĞİN KÖLELİĞİ - GELECEK DİNİN SIRRINA ERMENİN İMKÂNSIZLIĞI - MÜSTEHCEN YAZI VE RESİMLER (PORNOGRAPHİE) - KAYDA GEÇEN SÖZÜN GELECEĞİ

Biz iktidar mevkiine gelince, bizim bir olan Tanrımızın dininden başka din tanımayacağız. Biz seçkin kavim olduğumuz için kaderimiz Tanrıya bağlıdır. Ve bu seçkin kavim vasıtasıyladır ki, o aynı kader de âlemin mukadderatına bağlanmıştır. Bütün öbür inançları baltalayacağız. Eğer bu tarzda hareketimiz çağdaş dinsizler doğurursa, bu bir geçiş devresi olacak ve bizim dileklerimize engel olmak şöyle dursun, sebatlı ve iyi sistemli bütün kavimleri ergeç kazanacağında şüphe olmayan Musa dini hakkındaki vaızlarımızı dinleyenlere ibret olacaktır; böylelikle de o dinin, bütün terbiyesi kuvvetinin gizlendiği sembolik gerçeğini ifade etmiş olacağız. Her fırsatta, bizim sağlam rejimimizle geçmişin rejimlerini mukayese eden yazılar neşredeceğiz.

Yüzyıllarca süren ıstıraptan sonra ulaşılan duruluk, hâkimiyetimizin keremli seciyesini meydana koyacaktır. Hıristiyan idarelerinin hatalarını bütün çıplaklığıyla canlandıracağız. Bu idarelere karşı öyle nefret uyandıracağız ki kavimler kulluğun rahatını, kendilerini o kadar bıktıran, yaşama vasıtalarını ellerinden alan, ne yaptığını bilmez bir sürü serserilere kemirten o mahud hürriyetten

daha iyi bulacaklardır.

Hıristiyanları, idarî bünyelerini sarsmak maksadıyla, heveslendirdiğimiz yönetim değişiklikleri, onları o vakit o kadar yormuş bulunacak ki bizim herşeyimize katlanmayı yeni heyecanlara tercih edeceklerdir. Hakiki menfaat yerine, sosyal fayda hayâlleri peşinde insanlığı yüzyıllardan beri inleten ve projeleriyle hayatın genel ilişkilerini düzeltecek yerde, farkına varmaksızın bozan Hıristiyan hükûmetlerinin tarihî hatalarına bilhassa işaret edeceğiz.

Filozoflarımız bütün Hıristiyan inançlarını münakaşa edecekler, fakat dinimizi hiç kimse kendi bakımından münakaşa edemeyecektir; çünkü bu dinin iç yüzünü bizimkilerden başka kimse bilmez; bizimkiler ise kendi sırlarını açığa vurmaya cesaret etmeyeceklerdir...

İlerlemiş geçinen memleketlerde çılgın, kirli, iğrenç bir edebiyat yarattık. İktidar mevkiine geldikten sonra da, bu edebiyatı bir müddet daha yaşatacağız, ta ki onların yüzsüzlükleriyle bizim ifade tarzımız ve programlarımız arasındaki çelişkiyi daha iyi belirtebilelim...

Hıristiyanları idare etmek üzere yetiştirilmiş hâkimlerimizin dil ve kalemlerinden akacak sözler, projeler, hâtıralar, makaleler kamuoyu üzerinde etkisini gösterecek ve onu peşimize takıp sürüklememize elverişli olacaktır...

XV. Protokol

ÖZET

BİR GÜNDE EVRENSEL HÜKÛMET DARBESİ - ÖLÜM CEZALARI - HIRİSTİYAN MASONLARIN GELECEĞİ - İKTİDAR MEVKİİNİN İÇYÜZÜ - MASON LOCALARININ ARTTIRILMASI - HÂKİMLERİN İDARE MERKEZİ - BÜTÜN GİZLİ ÖRGÜTLERİN KILAVUZU MASONLUKTUR - HALK BAŞARILARININ ÖNEMİ - KOLEKTİVİZM - KURBANLAR - MASONLARIN ÖLÜME MAHKÛMİYETİ - KANUN VE HÜKÛMET MEMURLARININ İTİBARDAN DÜŞMESİ - BAĞIMSIZ YÖNETİMLERİN KANUNLARINDA AZ VE AÇIK İFADELER - HÜKÛMET MEMURLARINA İTAAT - İKTİDARDAKİLERİN YOLSUZLUKLARINA KARŞI TEDBİRLER - CEZALARDA SERTLİK - HÂKİMLERDE YAŞ HADDİ - HÂKİMLERİN VE İKTİDARIN LİBERALİZMİ - EVRENSEL PARA - TEMYİZ HAKKI - YÖNETİME KUTSİYET KAZANDIRMA - BİRİCİK KUVVET, DAHA KUVVETLİNİN HAKKIDIR - YAHUDİ KRALI DÜNYANIN PEYGAMBERİDİR.

Nihayet, mevcut bütün hükümetlerin değersizliği kesin olarak anlaşıldıktan sonra, aynı gün için her tarafta hazırlanmış hükümet darbesiyle hüküm sürmeye başlayacağımız zaman (muhtemelen yüzyıl sonra) aleyhimize fesat dolapları kurulmasına engel olmaya çalışacağız. Bizi silâhla karşılayanların hepsini yokedeceğiz. Yeni herhangi bir gizli örgüt kuranlar da ölüm cezasına çarpılacaklardır. Bizim zamanımızdan kalan ve bize hizmet eden ve etmekte olan örgütler dağıtılarak, Avrupanın uzak bir köşesine sürüleceklerdir. Herşeyi çok bilen Hıristiyan masonların da âkibeti bu olacaktır. Herhangi bir sebeple korumak istediklerimiz de daima

sürgün tehdidi altında bulundurulacaklardır.

Gizli örgüt üyelerinin, hükümetimizin merkezi olan Avrupayı terketmeye mecbur olduklarına dair kanun neşredeceğiz.

Hükümetimizin kararları kesin olacak ve temyizi kâbil olmayacaktır. Derin ayrılık ve anlaşmazlık tohumu ekmiş olduğumuz Hıristiyan toplumlarında, saflık ancak sarsılmaz bir kuvvetle alınan amansız tedbirlerle sağlanabilir. Geleceğin getireceği iyilik yolunda verilecek kurbanları düşünmek boştur. Varlığını düşünen her hükümetin vazifesi yalnız kazandığı imtiyazların zevkine varmak değil, vazifelerini yapmak ve her ne pahasına olursa olsun iyiliği kaim kılmaktır.

Bir hükümet sarsılmaz bir halde kalabilmek için kuvvet ve kudretini pekiştirmek zorundadır. Buna erişmek ise ancak iktidar mevkiinin sevgi ile karışık merhametsizliğine, bu da Tanrı tarafından 'bâtınî korunmuşluk' damgasını taşımaya bağlıdır. Son zamanlara kadar, Papalık makamıyla beraber yegâne ciddi düşmanımız olan Rus otokrasisi böyleydi. Kana boğulan İtalya'yı hatırlayınız; o İtalya'yı ki, bütün o kanları döken Sylla'nın kılına bile dokunamadı. Azametli Sylla perişan ettiği kavminin gözünde tanrılaşmıştı.

Onun İtalya'ya cesurca dönmesi dokunulmazlığını sağlamıştı. Halk, kendini, cesaret ve ruhunun kuvvetiyle uyutabilene dokunamaz.

Biz iş başına gelmemizi beklerken, dünyanın her tarafında mason locaları açacağız; değerli veya değerlenmek kabiliyetinde olanları oraya çekeceğiz. Bu localar bizim başlıca haber alma bürolarımız ve faaliyetimizin en önemli vasıtaları olacaklardır. Bütün bu locaları, büyüklerimizden oluşan ve yalnız bizlerce bilinen bir idareye bağlayacağız. Locaların birer temsilcisi olacak ve bunların arkasında, bahsettiğimiz idare gizlenmiş bulunacaktır. İşte bu temsilcilerdir ki programı hazırlayacak ve parolayı verecektir.

İhtilâlci ve hürriyetçi bütün unsurları bu localara tıkacağız. Bu localara toplumun her tabakasından insanlar kabul edilecektir. En gizli siyasî plânlar bizce bilinecek ve meydana çıktıkları günden iti-

baren idaremize geçecektir. Millî ve milletlerarası hemen bütün polis ajanları -Azef meselesinde olduğu gibi- bu locaların üyeleri arasında bulunacaklardır; çünkü bunların yardımı olmaksızın biz birşey yapamayız. Bunlar yalnız kafa tutanlara karşı tedbir almakla kalmazlar, bizim yapacaklarımızı perdelerler, hoşnutsuzluklar yaratırlar v.s...

Gizli örgütlere girenlerin çoğu hırslı, başıboş ve genellikle zayıf kimseler olduklarından, projelerimizi tamamlamak için bunlarla anlaşmakta gecikmeyiz.

Bir kargaşa mı var; anlamalı ki biz bulanık suda balık avlamak istiyoruz. Bu fesadın bağrında bir suikast mı seziliyor; bunun başında mutlaka bizim en sâdık hizmetkârlarımızdan biri vardır.

Masonluk işlerini bizim döndürmemiz kadar tabiî ne olabilir? Çünkü biz onu nereye götürdüğümüzü bilir ve her hareketin nereye varacağını sezeriz. Hıristiyanlara gelince, onlar yakın neticeleri bile göremezler. Onlar plânlarının tatbikinde sadece gönüllerini okşayan bir başarıyla yetinirler ve bu plânın, kendi insiyatiflerinin mahsûlü olmayıp bizim telkinimizin etkisi olduğunun farkına bile varmazlar.

Hıristiyanlar localara ya merak sevkiyle veya orada hoşlarına gidecek bir topluluk bulmak ümidiyle girerler; bazıları da, hiçbir temele dayanmayan boş hayalleri kalabalık önünde söylemek fırsatını elde etmek için giderler; bunlar başarı ve alkış heyecanlarının susuzlarıdırlar. Bizim böyle bir zaafımız yoktur. Biz onlara bu muvaffakiyeti, memnuniyetlerinden istifade etmek için veriyoruz. Onlar bizim telkinlerimiz altında konuştukları hâlde, ileri sürdükleri fikirlerde hatasız olduklarına inanırlar ve başkalarının fikirlerini benimsemiş olduklarının farkına bile varamazlar...

Hâlinden hoşnut olan en zeki bir Hıristiyanın ne şuursuz bir saflığa sevkedilebileceğini kestiremezsiniz; artık alkışlanmamak gibi en küçük bir başarısızlık karşısında, cesaretinin ne kadar kolay kırıldığını tasavvur edemezsiniz; yeni bir başarı kazanmak için ise, bir köle itaatı gösterebileceğine inanamazsınız.

Onlar bu hayâlin, tabiatın en açık kanunlarına aykırı olduğunu

anlamadılar; anlayamadılar ki tabiat her mahlûku, kendi özünü gösterebilmesi için, diğerinden ayrı yaratmıştır; evet, bu inceliği kavrıyamıyorlar; kavrayacakları zaman da galiba pek yakın değil.

Onları bu körlüğe sevkedebilmiş olmamız, fikirlerinin bizimkine nisbetle ne kadar az gelişmiş olduğunu açıkça isbat etmez mi?

Bu keyfiyet başarımızın esaslı bir müeyyidesidir. Eski hikmet ehlimiz: "Hedefe varmak için vasıtalar önünde duraklamamak ve bu uğurda verilen kurbanlara kulak asmamak gerektir" demekle ne büyük basiret göstermişlerdir.

Hıristiyanların kurbanlarını saymadık. Bize gelince, evet, çok kurban verdik ama, kavmimize bu kürenin sırtında, hatır ve hayale gelmeyecek bir güç verdik. Az, çok verdiğimiz kurbanlar maksadı kurtardı.

Ölüm her ferdin mukadder sonudur. Eserimize engel olmak isteyenlerin sonunu çabuk getirmek, bu eseri vücude getiren bizim sonumuzu çabuklatmaktan yeğdir. Masonları öyle bir biçimde öldürtüyoruz ki, hiç kimse hatta hükümlerimizin kurbanları bile şüpheye düşemez. Gerektiği zaman bunların hepsi kendi ecelleriyle ölmüş gibi giderler...

Bunu bildikleri için, mason biraderler de itiraza cesaret edemezler. Bu tedbirler masonluğun bağrından her türlü itiraz tohumunu çıkarıp atmıştır.

Biz Hıristiyanlara liberalizmi vâdedip dururken, kendi kavim ve kendi ajanlarımızı tam bir itâat içinde tutarız...

Hıristiyan kanunlarının kuvveti, bizim tesirimizle en aşağı kerteye inmiştir. Kanunların hâkimiyeti bizim liberal yorumlarımızla hayli baltalanmıştır. Siyaset ve ilke meselelerinde mahkemeler bizim ihtarlarımıza göre karar verirler ve herşeyi bizim tutacağımız ışık altında görürler. Bu hususta, kendileriyle hiç münasebetimiz olmadığı zannolunan şahıslardan, gazetelerden ve daha başka vasıtalardan istifade ederiz. Senato üyeleri ve yüksek idare adamları bizim tavsiyelerimizi körükörüne kabul ederler. Hıristiyanların sadece hayvanî

olan fikirleri, tahlil ve terkip kabiliyetinden mahrumdur. Sualin, herhangi bir soruş tarzının, nereye varacağını sezmek kabiliyetinde değildirler.

Hıristiyanlarla bizim düşünce yeteneklerimiz arasında göze çarpar farklar vardır. Hıristiyanların zekâsı hissî ve hayvanîdir; görürler fakat sezemezler ve -maddî şeyler hâriç- icat edemezler; bundan da açıkça anlaşılır ki tabiat, ilmin tedvinini bize mukadder etmiştir.

İdareye resmen başlayacağımız ve hükümetimizin iyiliklerini göstereceğimiz zaman gelince bütün kanunları yeni baştan tedvin edeceğiz. Bizim kanunlarımız açık, kısa, muhkem ve yorum gerektirmeyeceği için onları herkes anlayabilecektir. Bu kanunların göze çarpar vasıfları hükümete son derecede itaat istemesi olacak ve, her ferdin, hükümet temsilcilerinin yüksek yetkisi karşısında sorumlu olması, bütün yolsuzlukları ortadan kaldıracaktır. Alt kademedeki memurların yolsuzlukları o kadar sertlikle cezalandırılacaktır ki, bunların hiçbiri böyle bir cüret gösteremeyecektir. Hükûmet mekanizmasının hareketini kırpılmaz gözle takip edeceğiz; çünkü idarede nemelâzımcılık, genel kayıtsızlığı doğurur. Kanunsuzluk veya yolsuzluk olayları ibret olacak bir şiddetle cezalandırılacaktır. Yolsuzluk ve idareciler arasında suç ortaklığı çok amansız bir cezanın ilk ibretlerinden sonra ortadan kalkacaktır.

Bizim hükûmetimizin şerefi, kanuna en ufak bir saygısızlığı en ağır yani şiddetli cezalarla karşılamayı gerektirir; çünkü kanuna her karşı geliş idarenin yüksek itibarını biraz daha sarsar. Mahkûm, suçundan dolayı fazla ağır cezaya çarpılmışsa o, hükümetin prensibi ve kanun uğruna, idare meydan muharebesinde can vermiş bir nefer olmuştur. Ne hükümet ne prensip ne de kanun, özel menfaatin genel menfaate tecavüz etmesine hiç bir zaman göz yumamaz; bu tecavüz devlet hazinesini idare edenler tarafından vukubulmuş da olsa. Hâkimlerimiz bileceklerdir ki ahmakça bir merhametle övünmek istemeleri, adâlete tecavüz olur. Kanun hâkimin iyi yürekli olduğunu göstermesi için değil, suçları cezalandırarak insanların ahlâkını düzeltmek için tedvin edilmiştir. İnsan bu türlü meziyetlerini özel hayatında gösterebilir, fakat insanlığın terbiyesinde temel teşkil eden

umûmî sahada buna aslâ yetkili değildir.

Bizim adliye memurlarımız ancak ellibeş yaşlarına kadar istihdam edileceklerdir. Bunun iki sebebi vardır: Birincisi ihtiyarlar, gelişi güzel edinmiş bulundukları fikirlere daha inatla saplanırlar; yeni nizamlara uymaya da daha az kabiliyetlidirler. İkincisi, memurlarımızı daha kolayca yenilememize ve bu sûretle daha itaatlılarını bulmamıza elverişli olmasıdır. Mevkilerini muhafaza etmek isteyenler, bu lûtfa lâyık olmak için, körükörüne itaat etmesini bilmelidirler. Bütün hâkimlerimiz, Hıristiyanların düşündükleri gibi, devlet zararına liberallik yapmak isteyenlerden değil, vazifelerinin ceza tertip ve kanunu tatbik etmekten ibaret olduğunu bilenler arasından seçileceklerdir. Memurluk değişmeleri aynı zamanda meslekdaşlar arasındaki dayanışmayı da gevşetecek ve onların hepsini, kaderlerinin tâbi olduğu hükûmetin menfaatine bağlayacaktır. Yeni hâkim nesli öyle yetiştirilecektir ki, tebamızın kendi aralarındaki münasebetlerini düzenleyen kanunu bozacak yolsuzlukları affedemeyeceklerdir.

Hıristiyan hâkimler, memuriyetleri hakkında doğru bir fikre sahip olmadıklarından, bütün cinayetlere karşı göz yumarlar.

Bugünkü liderler hâkimleri tâyin ederken, onlara vazife hissini ve kendilerinden beklenilen işin iç yüzünü telkin etmeğe uğraşmazlar.

Hıristiyanlar, yavrularını av aramaya gönderen hayvanlar gibi, memurlarını bol maaşlı mevkilere tâyin ederken, bu makamın ne maksadla ihdâs edilmiş olduğunu izah etmeyi düşünmezler bile. İşte bu yüzdendir ki onların hükûmetleri gene kendi zorları ve kendi idare tarzlarının neticesi olarak yıkılır. Şimdi biz bu sonuçlardan kendi rejimimiz nâmına bir ders çıkaralım.

Sosyal nizamımıza göre, alt kademedekilerin terbiye kaynağı olan hükûmetin en önemli makamlarından liberalliği defedeceğiz. Bu makamlara ancak memleketin idaresi için tarafımızdan yetiştirilmiş olanlar getirileceklerdir. Bize denilecek ki, eski memurlara yol vermek hazineye pahalıya mal olur. Buna cevap olarak deriz ki, bu kimselerin kaybettikleri mevkileri telâfi etmek üzere kendilerine

önceden hususî vazifeler bulacağımız gibi; dünyanın bütün parası kasalarımızda olduğundan fazla masraflardan da korkumuz yoktur.

Her denklemde, ikinci sınır mutlakiyetimiz olacaktır. Ve işte bunun içindir ki yüksek irademize hürmet ve her emrimize hiç itirazsız itaat edilecektir. Bu irade hiç bir itiraza, bir hiç hoşnutsuzluğa kulak asmayacak, her isyanı ibret olacak bir şiddetle bastıracaktır.

Liderlerden başkası için temyiz hakkını kaldıracağız; çünkü halk arasında, bizim tâyin ettiğimiz hâkimler tarafından haksız hüküm verilebileceği fikrinin doğmasına müsaade edemeyiz.

Buna benzer bir şey görülürse hükmü bizzat biz temyiz edeceğiz; fakat vazife ve memuriyetini anlamayan hâkimi de, böyle bir hâdisenin tazelenmesine imkân bırakmayacak bir şiddetle cezalandıracağız.

Bir kere daha tekrar edeyim ki, halkın bizden memnun olması için nezaret etmesi yeten idaremiz her adımını bilerek atacaktır; çünkü iyi bir hükümetten değerli memur istemek halkın hakkıdır. Hükûmetimiz, lideri tarafından tâyin edilmiş bir "baba himayesi" şeklinde olacaktır. Kavmimiz, onun şahsında bütün ihtiyaçlariyle, hâl ve hareketleriyle uğraşacak, halkın bir biriyle ve hükümetle olan münasebetlerini düzenleyecek bir 'baba' bulacaktır.

İşte o vakit, dirlik, düzenlik içinde yaşamak isteyenlerde, bu vâsîlik ve bu idareden vazgeçmemek fikri kökleşecek; hele memurlarımızın, aldıkları emirleri yapmaktan başka güçleri olmadığını görünce, hâkimiyetimizi aşırı bir saygı ile benimseyeceklerdir. Hayatlarında her şeyi, çocuklarında vazife ve itaat hislerini uyandırmak isteyen akıllı bir ana baba gibi, düzenlemiş olmamız halkı hoşnut edecektir; çünkü kavimler de, onların hükûmetleri de bizim politikamızdaki esrar önünde hiç bir zaman rüşde ermeyecek çocuklardır.

Görüyorsunuz ki mutlakiyetimizi hak ve vazife esasına dayandırıyoruz. Görevin yapılmasını istemek, tebası için bir baba yerinde olan hükümetin ilk vazifesidir. Hükûmet daha kuvvetlinin hakkına mâliktir ve insanlığı tabiatın kurmuş olduğu nizama doğru sevket-

mek için bu hakkını kullanmaya mecburdur.

Âlemde herşey itaat eder; insana değilse hâdiselere, bizzat kendi tabiatına ve herhalde daha kuvvetliye itaat edilir. Binaenaleyh iyilik edebilmek için daha kuvvetli olalım.

Kurulmuş nizamı bozan birkaç kişiyi, hiç sallanmadan feda edebilmeliyiz; çünkü fenalığı ibret olacak bir surette cezalandırmanın terbiyevî fazileti vardır.

İsrâil'in kralı Avrupa'nın sunduğu tacı başına koyunca dünyanın nebisi olur. Onun, fayda düşüncesiyle kurban edeceklerinin adedi, hiçbir zaman Hıristiyan yönetimlerinin rakipliğinden doğan azamet çılgınlıklarına, yüzyıllardan beri feda edilenlerin sayısına erişemeyecektir.

Bizim krallarımız halk ile daimî münasebette bulunacaktır ve bütün dünyaya ün salacak nutuklar söyleyeceklerdir.

XVI. Protokol

ÖZET
ÜNİVERSİTELERİN TAŞKINLIK EDEMEZ BİR HÂLE GETİRİLMESİ - KLÂSİZMİN DEĞİŞTİRİLMESİ - EĞİTİM VE SANAT - LİDERLERİ OKULLARDA ÖVMEK - SERBEST ÖĞRETİMİ ORTADAN KALDIRMAK - YENİ TEORİLER - FİKİR HÜRRİYETİ - RESİMLİ ÖĞRETİM.

Bu okullardan başka bütün ortaklaşa güçleri yok etmek için kollektifliğin ilk durağı olan üniversiteleri lağvedeceğiz; ve yerlerine yepyeni bir ruh ile başkalarını kuracağız. Bu üniversitelerin rektör ve profesörleri, gizli ve geniş iş programlarıyle gizli bir surette hazırlanmış olacaklar ve bu programlardan zerre kadar ayrılmayacaklardır. Bunlar büyük bir özenle seçilecek ve tamamiyle yönetimin emrinde tutulacaklardır.

Siyasî meselelere temas eden herşey gibi, medenî hukuku da ders programından çıkaracağız. Bu konular, yüksek kabiliyetli olanlar arasından seçilmiş beş on kişiye öğretilecektir.

Üniversiteler, artık komedi veya dram yazar gibi anayasa projeleri tertip eden ve babalarının bile hiç birşey anlamadığı, siyasî meselelerle uğraşan toylar yetiştirmeyecektir. İnsanların çoğunun siyasî meseleler hakkındaki noksan bilgileri, onları fena ve hayalperest yurttaş haline koyar; müşterek terbiyenin Hıristiyanları ne hâle getirdiğini siz de görüyorsunuz. Onların eğitim sistemine, sosyal düzenlerini sarsacak bütün ilkeleri sokmamız icab etmişti. Fakat biz

iktidar mevkiine gelince, karışıklığa sebep olacak konuları eğitim programından çıkaracağız ve gençliği, hükûmete sadık ve liderleri dirlik ve düzenliğin sığınağı telâkki eden bir ordu haline getireceğiz.

Klâsikçilik v, iyiden ziyade fena örnekler veren eski tarih yerine, geleceğin yeni programını koyacağız. Geçmiş yüzyılların hoşumuza gitmeyen bütün olaylarım insanların hâfızasından kazıyacağız ve bunlardan yalnız Hıristiyan yönetimlerinin hatalarını canlandıranları bırakacağız.

Sosyal düzen çerçevesi içinde pratik hayat ve fertlerin birbirleriyle münasebetleri, her meslek için ayrı olmak ve zaruret olmadıkça değişmemek üzere öğretim programına sokulacaktır. Ayrılık tohumu saçan çirkin örneklerden ve buna benzer pedagojik mahiyette meselelerden bahsedilmeyecektir. İşi bu tarzda halletmenin özel bir önemi vardır.

Her sosyal sınıf, memuriyetine ve özel işine göre yetiştirilmiş olmalıdır. Yüksek zekâlar, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da başka sınıflara geçmek yolunu bulacaklardır; fakat değersiz kimselerin, kendilerine yabancı snıflara geçmelerini, doğum ve meslek bakımından bu sınıflara ait olan mevkileri beğenmemelerini hoş görmek sadece delilik olur. Bu açık münasebetsizliğe meydan veren Hıristiyanlar için işin ne netice verdiğini hep bilirsiniz.

Hükûmet, tebânın kalbinde ve kafasında tutması gereken yeri alabilmek için, iktidarda bulunduğu müddetçe, bütün halka, okullarda ve genel yerlerde kendi önemini anlatmalı, vazifelerinin neden ibaret olduğunu ve faaliyetinin nasıl olursa halka fayda vereceğini öğretmelidir.

Serbest eğitimi büsbütün kaldıracağız. Öğrenciler, kulüplerde olduğu gibi okullarda da toplanabilecektir. Bu toplantılarda (tâtil günleri) profesörler, fertler arasındaki münasebetlere, bitmez tükenmez çekememezlikler yüzünden husûle gelen felâketlere, kısaca henüz dünyanın bilmediği yeni teorilere dair, güya serbest konferanslar vereceklerdir.

Bu teorilerle vücuda getireceğimiz inançtan, bütün insanları

kendi inancımıza çekmek hususunda istifade edeceğiz.

Bugüne ve yarına ait iş programımızı neticelendireceğim vakit bu teorilerin esaslarını söyleyeceğim.

Kısaca, insanların fikirle yaşar ve hareket eder olduklarını, bu fikirlerin geçmiş zamanlarda temin ettiği başarının ve şüphesiz muhtelif tarzlarda terbiye ile insanlara aşılanmış olduğunu, yüzyılların tecrübeleriyle bildiğimiz için, zaten uzun zamandan beri işimize geldiği gibi yöneltiğimiz serbestlik fikrinin son ışıklarını da söndürecek ve onu dilediğimiz şekle sokacağız. Hıristiyanları düşünmez, eşyayı anlamak için resimlerle gösterilmesini bekler ehlî hayvanlara benzetecek olan resimli öğretim, bir sistem hâlinde bugün dahi itibar mevkiindedir...

Fransa'da resimli eğitimin yeni programını yayınlamış bulunuyoruz.

XVII. Protokol

ÖZET
BARO - DİN ADAMLARININ ETKİSİ - VİCDAN HÜRRİYETİ - YAHUDİLERİN KRALI - PATRİK VE PAPA - MEVCUT KİLİSELERLE MÜCADELE VASITALARI - BASININ YAPABİLECEKLERİ - POLİS TEŞKİLATI - GÖNÜLLÜ POLİS - YAHUDİ TOPLUMU MODELİNDE CASUSLUK - İKTİDAR MEVKİİNİN KÖTÜ KULLANILIŞI

Baro, her fırsatta şahsî değil ancak kanunî bir zemin üzerinde yer alan, soğuk, katı, inatçı, ilkesiz insanlar yaratır. Bunlar herşeyi toplumun değil savunmanın menfatine yöneltmeye alışkındırlar. Bunlar genellikle hiçbir savunmayı reddetmezler. Muhakeme usûlünün inceliklerine takılarak herhalde beraat kararı almaya çalışırlar; böylelikle de mahkemeyi kirletirler.

Bu sebepledir ki biz bu mesleğe, dar bir sınır içinde müsaade etmekle beraber onun mensuplarını memurlara benzeteceğiz. Avukatlar da tıpkı hâkimler gibi dâvacılarla temasta bulunmak hakkından mahrum olacaklardır.

Bunlar mahkemeden dâvaları alacaklar, takrirlere ve adlî raporlardaki delillere göre tahlil edecekler ve olay aydınlanınca müvekkillerini, sorguya çekilmelerinden sonra müdafaa edeceklerdir. Alacakları ücretler müdafaanın şekliyle ilgili olmayacaktır. Bu suretle, saiki menfaat değil, yalnız kanaat olan doğru ve tarafsız bir müdafaa yapılmış ve şimdiki mahkeme üyelerinin rüşvet ve kayırmasına da

son verilmiş olacaktır. Artık bu adamlar sade para vereni haklı çıkarmaya uğraşmayacaklardır.

Hıristiyan papaz sınıfını itibardan düşürmek ve bugün bize hayli engel olan memuriyetlerini ortadan kaldırmak çarelerini hazırlamış bulunuyoruz. Bunların halk üzerindeki tesirleri her gün biraz daha azalmaktadır. Vicdan hürriyeti bugün her tarafta ilân edilmiş bulunuyor. Artık Hıristiyan dininin büsbütün göçtüğünü göreceğimiz zaman hiç de uzak değildir.

Diğer dinlerin hakkından daha kolaylıkla gelebiliriz; fakat henüz bundan bahsetmenin sırası gelmemiştir. Rahipliği ve rahipleri o kadar dar bir çerçeve içine sokacağız ki tesirleri, geçmişte olduğuna nisbetle sıfır olacaktır.

Sıra Papalık makamının yıkılmasına geldiği zaman, görünmez bir elin parmağı bu makamı kavimlere gösterecek; fakat kavimler onun üzerine atılınca, bu makamı, kan akıtılmasına meydan vermemek için, biz onun savunucuları gibi görüneceğiz.

Bu yanıltmayla makamın içine girecek ve onu büsbütün yıkmadıkça oradan çıkmayacağız.

Yahudi kralı, evrenin asıl papası, milletlerarası kilisenin patriği olacaktır.

Fakat gençlik, önceden bu geçiş döneminin inancına, sonra da bizim inancımıza göre yetiştirilmiş olmadıkça mevcut kiliselere açık saldırılarda bulunmayacağız; anlaşmazlıkları kamçılayarak, onlara karşı sadece tenkitlerle mücadele edeceğiz.

Basınımız, devlet işlerini, dinleri, Hıristiyanların kabiliyetsizliğini en bayağı ifadelerle didikleyecek ve bu suretle Hıristiyanlara ait herşeyi itibardan düşürecektir. Böyle bir işi de ancak bizim dâhi ırkımız başarabilir.

Rejimimiz, kendinin timsali olan Vişnu hükümetinin savunucusudur; yüz elimizin herbiri sosyal makinenin bir zembereğini tutacaktır.

Biz herşeyi resmî polisin yardımı olmaksızın göreceğiz. Hıristiyanların hesabına vücuda getirdiğimiz polis teşkilâtı, bugün, hükûmetleri görmekten menediyor. Bizim programımızda, tebânın üçte biri, devlete gönüllü olarak hizmet etmek üzere, sâde vazife hissiyle diğer üçte ikiyi göz hapsine alacaktır. O vakit casus olmak, muhbir olmak ayıp değil meziyet olacaktır; fakat bu vazifeyi yolsuzluğa düşürmemek için, yalan yere muhbirlik pek merhametsizce cezalandırılacaktır.

Ajanlarımız, yüksek sosyetelerden olduğu kadar aşağı tabakalara mensup [gizli] ödenekli idare memurları arasından; yayıncı, matbaacı, kitapçı, işçi, şoför, hizmetçi ve saireden alınacaklardır.

Her türlü hukuktan mahrum ve bizzat hareketten memnun, bundan ötürü de kuvvetsiz olan bu polis, sadece görmek ve haber vermekle mükelleftir. Bu ihbarların incelenmesi ve tutuklama görevleri polisiye işlere bakan sorumlu bir kontrol heyetine verilecektir. Tutuklama, jandarma ve zabıta vasıtasıyla gerçekleştirilecektir. Politik meselelere dair görüp işittiklerini saklayan, hırsız yataklığı veya suç ortaklığı yapmış gibi cezalandırılacaktır. Bugün biraderlerimiz, kendi sorumlulukları altında, dönek veya gruplarına muhalif teşebbüslerde bulunanları nasıl haber vermeye mecbursalar, dünya hükümdarlığımızda da bütün tebamızın devlete bu süretle hizmet etmesi mecburi olacaktır.

Böyle bir teşkilât, kuvvetin kötüye kullanışını, ahlâkî bozukluğu, iltimas ve Hıristiyan âdetleri arasına soktuğumuz her türlü ifsadı ortadan kaldıracaktır.

Vasıtalarımızın en önemlisi güvenliğe bakan ajanlarımızdır. Bunlara, kötülüğe karşı eğilim ve hevesleri varsa açığa vurdurmak için, her türlü fırsat verilecektir.

XVIII. Protokol

ÖZET
EMNİYET TEDBİRLERİ - BOZGUNCULARIN GÖZ HAPSİNE ALINMASI - AÇIKTAN KORUMA TEDBİRLERİNİN YÖNETİMİ ÂCİZ GÖSTERMESİ - YAHUDİ KRALLARINI KORUMA TEDBİRLERİ - YÖNETİMİN GÖRÜNMEYEN İTİBARI - İLK ŞÜPHEDE TUTUKLAMA.

Zabıta ihtiyat tedbirlerini sertleştirmek -ki hükümetin itibarını çabuk kaybettirir- mecburiyetinde kalacağımız zaman, güçlü konuşmacılarımız, ortada bir fenalık varmış süsü vereceklerdir. Bunlara, aynı hisleri kuvvetlendiren şahsiyetler yardım edecektir. Biz de bu suretle, kontrol ve arama hakkını kazanacağız. Bu hususta kullanacağımız kimseler, Hıristiyanların zabıta kuvveti arasından elde etmiş bulunacağımız hizmetkârlar olacaktır.

Bozguncuların çoğu, sanat aşkı ve gevezelik sevkiyle hareket ettiklerinden, herhangi bir sûretle harekete geçmedikçe bunlara ilişilmiyecek, çevrelerine gözcüler koymakla yetinilecektir.

Unutmamalıdır ki, kendi aleyhine sık sık suikastler keşfeden bir hükümet itibardan düşer; bu onun iktidarsızlığını veya daha beteri, kendi dâvasının dayanaksızlığını gösterir. Bilirsiniz ki Hıristiyanlara hâkim şahsiyetlerin itibarını, sürümüzün kör koyunları olan memurlarımız tarafından düzenlenmiş suikastlerle düşürdük. Hürriyetçi birkaç cümle ile cinayet yaptırmak mümkündür; yeter ki işin politikaya çalar rengi olsun. Hükûmetleri, alacakları açık emniyet

tedbirleriyle, iktidarsızlıklarını itiraf etmeye mecbur edeceğiz ve böylelikle iktidar mevkiinin itibarını kıracağız. Bizim hükümetimiz hemen de sezilmez bir koruma altında bulunacaktır; çünkü biz, aleyhimize tertip edilip de tenkid edemeyeceğimiz için saklamaya mecbur olacağımız siyasî bir teşebbüs olabileceği fikrini bile kabul edemeyiz.

Eğer dünkü ve bugünkü Hıristiyanlar gibi, biz de bu fikri kabul etseydik, bir idam kararını imzalamış olurduk. Bu idam kararı bizzat hükümdar aleyhine olmasa bile er geç hanedânı aleyhine olurdu.

Çok ciddî bir surette incelenen görünüşlere bakılırsa, bizim hükümdarımız kuvvetini ancak halkın menfaatine sarfedecek ve hiçbir zaman kendi veya hanedanı menfaatine çalışmayacaktır. İşte böyle olacağı içindir ki o, hürmet görecek ve tebâsı tarafından korunacaktır. Her vatandaş, kendi mutluluğunun ona bağlı olduğu fikriyle, ona âdeta tapacaktır, çünkü sosyo-ekonomik düzenini o kuracaktır. Kralı uluorta korumaya almak, idarî teşkilâtın zayıflığını itiraf etmek demektir.

Bizim kralımız halk arasına gireceği zaman daima ve sanki merak sevkiyle toplanmış bir sürü kadın ve erkek tarafından kuşatılmış bulunacaktır.

Bunlar ilk safları güya tesadüfen tutmuşlardır. Ve düzeni sağlamak için diğer safların daha ileri soklumasına engel olmaktadırlar.

Bu bir ihtiyat örneğidir. Halk arasında bir ricacı bulunur da elindeki dilekçesini sunabilmek için saflar arasından kendine yol açmaya çalışırsa, ilk sıradakiler bu dilekçeyi almalı ve dilek sahibinin gözü önünde krala vermelidir. Bu sûretle herkes görür ve anlar ki her sunulan şey yerini buluyor ve bizzat kral tarafından yapılan bir kontrol vardır. İktidar mevkiinin itibarı halkın: "kralın haberi olsaydı" veya "kral onu öğrenir" diyebilmesini gerekli kılar.

Açık koruma teşkilâtı hükümetin itibarını baltalar. Az çok cesur olan her kimse kendini bu kuvvete sahip sanır.

Komitacı, kendine güvenir ve iktidar mevkiine karşı suikast

için fırsat kollar. Biz Hıristiyanlara birtakım uydurmalar anlattık; fakat açık emniyet tertibatının onları nereye götürdüğünü görüyoruz...

Suçluları, az çok esaslı, ilk şüphe üzerine tutuklayacağız; yanılma korkusu, cidden merhametsizce karşılayacağımız siyasî suç ve cinayetlerle sanıkların firarlarına meydan verebilir.

Âdî cinayetlerde, biraz zorlayarak, suçun sebeplerini araştırma yoluna gitmek mümkünse de, idarecilerden başkasının anlayamayacağı işlerle uğraşanlar için hiçbir özür kabul edilmez. Henüz hiçbir hükûmet asıl politikayı anlamak kabiliyetinde değildir.

XIX. Protokol

ÖZET
DİLEKÇE VE PROJE SUNMA HAKKI - YÖNETİM ALEYHİNE SİYASÎ KOMPLOLAR - KARARA BAĞLANAN SİYASÎ SUÇLAR - SİYASÎ CİNAYETLER LEHİNDE PROPAGANDA.

Hükümet herkesin doğrudan doğruya politika ile uğraşmasını kabul etmemekle beraber, halkın durumunu iyileştirmeye çağıran rapor ve dilekçeleri teşvik bile ederiz. Bu bize tebâmızın plân ve projelerini öğrenmek fırsatını verir. Biz bu müracaatları ya yerinde bulur, yahut onu yazanın zekâsını okşayan bir cevapla reddederiz.

Siyasî suçlar ile yiğitlik göstermeyi aşağılamak için, onları hırsız, katil ve diğer iğrenç ve sefil cinayet zanlılarıyla aynı sıraya oturtacağız. O zaman halk bu türlü cinayetleri, diğer âdî cinayetlerden ayırmayacak ve aynı aşağılık damgasını vuracaktır. Hıristiyanları siyasî cinayetlerle bu tarzda mücadele etmekten menetmeyi tasarlamıştık, başarılı olduğumuzu sanırım.

Hedefimize yol açmak için gazete ve broşürlerle, tarihî risale ve dergilerle yayında bulunarak, siyasî cinayet failleri lehine propagandalar yaptık.

Bu propagandalar, hürriyet taraftarları ordusunu durmadan arttırarak bize hayli yardım etti.

XX. Protokol

ÖZET
MÂLÎ PROGRAM - VERGİ - DAMGA RESMİ -
DEĞERLİ KÂĞIT - PARANIN TEDAVÜLÜ - VEKÂLET USÛLÜNÜN KALDIRILMASI - SERMAYELERİN DURGUNLUĞU - PARA BASMA - ALTININ FİYAT FARKI - SANAYİ ŞİRKETLERİNE AİT TAHVİLLER.

Bugün raporumun sonuna bıraktığım mâlî programdan bahsedeceğim. Bu bahis planımızın en güç, en yüksek ve en kesin kısmıdır. Bu bahse girerken size, her işimizin nihayet bir rakam meselesine varacağını söylemiş olduğunu hatırlatmak isterim.

Biz, iktidar mevkiine gelince, monarşik hükûmetimiz, bizzat kendisini korumak için halk kitlelerini ağır vergilerle ezmekten sakınacaktır.

Kendisinin 'baba ve koruyucu' rolünü unutmayacaktır. Fakat, hükûmet teşkilâtı pahalıya mal olduğundan bir takım kaynaklar bulması ve bu sebeple de mâlî dengeyi önemle sağlaması lâzımdır.

Bizim idaremizde kral, ülkesi dahilinde mevcut mülkiyetin tabiî olarak sahibi bulunacağından, paranın rayicini tanzim maksadıyla, lüzumlu gördüğü kadar parayı kanunî bir surette müsadere edebilir. Bundan anlaşılır ki, mükellefiyet, başlıca mülk üzerine yüklenmiş artan vergiden ibaret olacaktır. Bu yönüyle vergiler hiçbir sıkıntı ve yıkım olmaksızın, mülk oranında yüzdelerle alınır.

Zenginler, gelir fazlalarının bir kısmını devlet emrine hazır tutmak zorunda olduklarını anlamalıdırlar; çünkü geriye kalan kısmın emniyetine ve namusluca kazanç hakkına kefil olan devlettir. Namusluca kazanç diyorum; çünkü mülkiyetin kontrolü, her türlü kanunî yağmaları kaldıracaktır.

Bu sosyal düzenleme üstten gelmelidir; çünkü artık bunun zamanı gelmiştir. Bu düzenleme istikrarı sağlamak için fevkalâde lüzumludur. Fakir ve muhtaç kimselere vergi yüklemek, ihtilâl tohumu ekmek demektir ve devlet için zararlıdır.

Zira küçük faydalar peşinde koşulmuş ve büyük faydalar kaybedilmiş olur. Bunun dışında, sermayedarlara yükletilecek vergi, bugün bazı özel ellerde topladığımız servetin artışını düşürür.

Artan bir vergi, bugün cári olan nisbî vergiden çok daha verimlidir. Nisbî vergi, Hıristiyanlar arasında heyecan ve hoşnutsuzluk uyandırmaktan başka bir şeye yaramaz.

Bizim kralımızın dayanacağı kuvvet, sosyal dengede ve emniyeti sağlamada gizlidir. Hükümet mekanizmasının çalışmasını temin için sermayedarlar, gelirlerinin küçük bir kısmını feda etmelidirler. Devlet ihtiyaçları, servetleri müsait olanlar tarafından karşılanmalıdır.

Bu tedbir, devletin mâliyesini düzeltmeye, dirlik düzenlik getirmeye yarayan zengine karşı, fakirin kinini giderir; çünkü fakir görür ki kendini bu nimetlere kavuşturan zengindir.

Eğitim görmüş sınıflardan olan vergi mükelleflerinin bu yeni vergilerden fazla küsmemeleri için, verdikleri paranın nereye sarfedileceği kendilerine bildirilecektir. Ancak kral ve idarî kuruluşlar ihtiyacına tahsis edilen para hâriçtir.

Hükümdarın şahsî mülkü olmayacaktır; çünkü devlet içindeki herşey zaten onundur. Başka türlü de düşünülemezdi, çünkü şahsî geliri olunca, başkalarının mülküne tasarruf hakkı kalmaz.

Hükümdarın yakınları da, devlet hesabına bakılacak vârisleri müstesna, ya devlet hizmetkârları arasında yer alacaklar veya mülki-

yet hakkı kazanmak için çalışmaya mecbur olacaklardır: Kral hanedânına mensup olmak imtiyazı hazineyi soymaya vesile olmayacaktır.

Mülk satın almak, mirasa konmak damga vergisine bağlanacaktır.

Ada yazılı olması gereken bu damga resminden başka, ihbar edilmeksizin, para ile veya herhangi bir sûretle yapılan devir işlemi için, intikal tarihinden, kaçakçılığın keşfedilmiş olacağı tarihe kadar, önceki sahibinden yüzde bir resim alınacaktır. İntikal belgeleri, eski ve yeni sahiplerinin zat ve aile, isim ve mesken adresleriyle mahallin mâliye şubesine arzedilecektir.

Bu resimlerin, Hıristiyan devletlerinin gelirini ne kadar geçeceğini hesap ediniz. Devlet hazinesinin belirli bir miktar ihtiyat parası olacak ve bundan fazlası dolaşıma çıkarılacaktır. Bu ihtiyat paralarla bayındırlık işleri görülecektir. Devlet geliriyle yapılan bu bayındırlık işleri, işçi sınıfını devlete ve devlet adamlarına sıkıca bağlar. Bu gelirin bir kısmı icat ve üretim primlerine ayrılacaktır.

Devlet kasasında, geniş bir hesap ile tesbit edilen ihtiyattan başka, bir para bile bırakmak doğru değildir; çünkü para dolaşım için ihdas edilmiştir. Devlet makinasının yağı hükmünde olan paranın durgunluğu işletmeye olumsuz etki eder. Yağlamadaki kusur makinanın düzenli hareketini durdurabilir. Bir kısım para yerine değerli kağıt konması bu durgunluğu meydana getirdi. Bunun neticeleri ise zaten yeteri kadar hissedilmektedir.

Bizim de bir muhasebe kurulumuz olacak ve hükümet, henüz içinde bulunulan ayla kesin hesabı görülmemiş geçen ay hâriç, her vakit devletin gelir ve giderlerinin bir blançosunu bulacaktır.

Devlet kasasını soymaktan faydalanmayacak biricik adam, kasanın sahibi olan hükümdardır; onun kontrolü, kayıp ve soyguna imkân vermeyecektir. Başkana düşünüp taşınacak zaman kalması için, teşrifat usûlünün gerektirdiği resmî kabuller gibi, devlet başkanının kıymetli vakitlerini alan yasama vekilliği de kaldırılacaktır. Hükümdarın kudreti artık, gösteriş ve çalım için tahtın etrafını sa-

ran ve fakat devleti değil, sade kendi çıkarlarını düşünen gözdelerin keyfine bırakılmayacaktır.

Hıristiyanlar arasında husûle getirdiğimiz iktisadî buhran, parayı tedavülden çekmek içindir. Devletlerin paralarını dolandırmak suretiyle biriktirilmiş büyük sermayeler, durgun bir hâle getirilmiş ve devletler para bulmak için, bu aynı sermayelere müracaata mecbur olmuşlardı. Bu borçlanmalar, faiz ödemek yüzünden devletlerin mâliyesini yüklüyor ve onları sermayeye esir ediyordu. Sanayiin, küçük sanayii öldüren sermayedarların elinde toplanması, halkın ve aynı zamanda devletin bütün kuvvetlerini kemirdi.

Bugün dolaşımdaki para, genellikle, kişi başına düşen tüketim rakamlarını karşılayamayarak, işçilerin ihtiyaçlarına yetmez oldu. Tedavüle çıkarılan para nüfusun artmasıyla orantılı olmalı ve bu hesaba çocuklar da katılmalıdır; çünkü onlar da doğumlarından itibaren tüketime başlarlar ve bir mâliyetleri vardır.

Para basımını tekrar gözden geçirmek bütün dünya için esaslı bir meseledir. Bilirsiniz ki altın fiyat farkı, onu kabul eden devletler için tehlikeli olmuştur; çünkü gümüş sarfiyatını karşılayamaz; kaldı ki piyasadan ne kadar çekmek mümkünse, o kadar altın çekmiş bulunuyoruz.

İş esasına dayanan bir para bulmalıyız; bu para ister kâğıttan olsun ister odundan! Piyasaya, herkesin tabiî ihtiyacına göre para süreceğiz; bir sûretle ki bu para doğumlara göre artacak, ölümlere göre eksilecektir.

Her il, her ilçe, bu hususta kendi hesabını kendi tutacaktır. Devlet ihtiyaçları için gönderilecek parayı vermekte gecikilmemek üzere, teslimat miktar ve tarihi hükümet kararnâmesiyle tesbit edilmiş olacaktır. Bu sûretle Maliye Bakanlığı herhangi bir ili diğerinin zararına olarak koruma imkânını bulamıyacaktır.

Tasarladığımız bu düzenlemeyi, hiç kimseyi telâşa düşürmeksizin ortaya koyacağız. Hıristiyanların mâlî düzensizliklerinin sebep olduğu karışıklık yüzünden iyileştirme zorunda kaldığımızı isbat edeceğiz ve diyeceğiz ki: İlk düzensizlik, seneden seneye büyüyen

basit bir bütçe tesbitiyle işe başlamış olmalarından ileri geliyordu; sebebi de şudur: Yaptıkları bütçe senenin yarısına kadar sürüklenir, sonra üç ay içinde harcanan düzeltilmiş bütçe, daha sonra da mülhak bütçe istenir ve bütün bunlar nihayet bir tasfiye bütçesine varır.

Gelecek senenin bütçesi genel bütçe toplamına göre bağlandığından, her senenin hatası yüzde elliyi ve senelik bütçe, her on senede bir üç mislini bulur. Kayıtsız Hıristiyanların kasaları işte bu türlü işlemler yüzünden daima boştur. Bunun peşinden gelen borçlanmalar da, kalanı kemirerek devletleri iflâsa sürüklemiştir.

Her borçlanma devletin zayıflığını ve kanunlarının çapraşıklığını isbat eder. Borçlanmalar, Damokles'in kılıcı gibi, bakanların başlarının üstünde asılmış kalmıştır. Bunlar ihtiyaçlarını geçici vergi ile kapatacak yerde, açık avuçlarıyla bankerlerimize yanaşarak dilenirler. Dış borçlanmalar öyle bir sülüktür ki, kendiliğinden düşmedikçe, yahut devlet kesin bir surette çekinmedikçe devletin vücudundan koparıp atmak hiç bir zaman mümkün olmaz.

Hıristiyan devletler onu söküp atmazlar ve bu isteyerek kan verme neticesi, gebereceklerini de bilseler bu sülüklerden vazgeçmezler.

Gerçekte borçlanma ve hele dış borçlanma ne demektir?

Borçlanma, tedavüle çıkarılmış devlet tahvilleridir ki, borçlanılan para miktarıyla orantılı, herhangi bir faiz miktarının ödenmesi taahhüdünü taşır. Borçlanma, yüzde beş faizle yapılmışsa, devlet boş yere yirmi senede aldığı borç kadar, kırk senede iki misli, altmış senede üç misli faiz vermiş olur.

Bundan şu çıkar ki, devlet, ihtiyaçlarını karşılayacak parayı fâiz ödemeksizin toplayacak yerde, zengin yabancılara borcunu ödemek için, şahsî teklif şekli altında, zavallı mükelleflerin son meteliğini almaktadır.

Borçlanmalar dahilî kaldıkça, Hıristiyanlar parayı fakirin cebinden alıp zenginin cebine akıtmaktan başka birşey yapmıyorlardı. Fakat biz, borçlanmaları yabancı bir toprağa çekmek için gereken

kimseleri satın alınca, devletlerin bütün servetleri bizim kasalara geçti ve bütün Hıristiyanlar bize bir tâbilik vergisi vermeye başladılar.

Evet, iktidar mevkiinde olan Hıristiyanların devlet işlerindeki hafiflikleri, bakanların suistimalleri, öbür başkanların mâlî anlaşmaları, gerçekte, ülkelerini ödeyemeyecekleri kadar borç altına soktu ama, bu netice bilseniz bize kaça ve neye mal oldu?...

Biz paranın durgunluğuna müsaade etmeyeceğiz; faiz ödemek yüzünden devletin kanını sülüklere emdirmemek için de, yüzde bir faizli tahviller serisinden başka devlet tahvilimiz olmayacaktır. Kıymet ihracı hakkını, kârlarıyla, faizleri ödemekte güçlük çekmeyecek olan sınaî şirketlere inhisar ettireceğiz. Halbuki hükümet, borçlandığı paradan hiçbir kâr sağlayamaz, çünkü o, iş yapmak için değil harcamak için borçlanmıştır.

Sanayi tahvillerini, şimdi vergi mükellefi iken, ileride, hesaplı bir kredi veren hâline gelecek olan hükümetimiz de satın alacaktır.

Bu tedbir, Hıristiyanların serbest ekonomisi zamanında işimize yarayan ve fakat idare elimize geçtikten sonra mânası kalmayan para durgunluğunu, kaşık yalayıcılığı ve basını ortadan kaldıracaktır.

Hıristiyanların, tamamen hayvanî olan beyinlerinde mülâhaza noksanı ne kadar açıktır. Bizden faizle kredi alıyorlar ve hiç düşünmüyorlar ki, sonra bu aynı parayı, bize bu sefer üstelik faizle beraber ödemek için, gene devletin ceplerinden çıkaracaklardır.

Muhtaç oldukları parayı mükelleflerden almaktan daha basit ne olabilirdi? Borçlanmayı onlara kârlı bir şeymiş gibi yutturabilmemiz de zekâmızın üstünlüğünü gösterir. Arzettiğimiz tedbirler, zamanı gelip de, Hıristiyanların fırsat vermiş oldukları uzun tecrübelerin ışığı altında aydınlanınca, bütün açıklık ve doğruluklarıyla meydana çıkacak ve yeniliklerimizin faydalarını herkes görecektir. Bu tedbirlerimiz, Hıristiyanları avucumuzun içinde tutan ve fakat bizim hükümetimizde yer tutması mümkün olmayan yolsuzluklara son verecektir.

Muhasebe sistemimiz öyle olacak ki, en büyükten en küçüğe kadar hiç kimse, farkına varılmaksızın bir para bile kaynatamayacak, ve iş plânımızda kesin olarak tahsis edildiğinden başka bir yere sarfedemeyecektir.

Elde belirtilmiş bir plân olmadıkça, hükümet edilemez. Doğru bir yol tutan ve fakat ihtiyata riayet etmeyen kahramanlar bile helâk olurlar. Vaktiyle resmî kabuller, teşrifat ve türlü türlü eğlencelerle, hükümet kaygularından uzak tuttuğumuz Hıristiyanlar, bizim hükümetimizin paravanalarından başka birşey değillerdi. Mevki gözdelerinin raporları, bizim ajanlarımızın kaleminden çıkar ve her defasında, pek de uyanık olmayan fikirleri gelecekteki tasarruf ve iyiliğe inandırırdı... Tasarruf! Neyle? Yeni borçlanmalarla mı? Bunu olsun sormazlar mıydı? Evet, rapor ve projelerimizi okuyan efendiler bunu sormuyordu... Kavimlerin hayret verici faaliyetine rağmen bu tasasızlığın onları nereye götürdüğünü, nasıl mâlî bir kargaşaya uğrattığını hep bilirsiniz.

XXI. Protokol

ÖZET
İÇ BORÇLANMA - KREDİ VE VERGİLER - BORÇLARIN TAVİLİ - TASARRUF SANDIKLARI VE FONLAR - DEVLET TAHVİL BORSALARININ KALDIRILMASI - SINAÎ KIYMETLERE NARH KONMASI.

Size bundan önce söylediklerime, bugün, iç borçlanmalara dair uzunca izahlar ekleyeceğim. Hıristiyanların millî paralarını, bizim kasalarımıza akıtan dış borçlanmalar hakkında birşey söyleyecek değilim. Bizim devletimizde, dış borç ağıza bile alınmayacaktır.

Hıristiyan hükümetlere, hiç de zaruri olmayan, kredi vererek iki, üç ve daha fazla mislini almak hususunda idarecilerin ahlâksızlıklarından ve devlet ricalinin müsamahalarından istifade ettik. Bu bize yapılabilir miydi? Ben size yalnız iç borçlar hakkında tafsilât vereceğim.

Devletler istikraz akdedecekleri zaman, tahvillerinin satılması için bir kayıt defteri açarlar. Bu tahvillerin her keseye elverişli olması için de yüzden bine kadar kupür çıkartırlar. İlk kayıtlar için de indirim yaparlar. Ertesi günü fiyatlarda süni bir yükseliş vardır; sanki bütün âlem bu tahvilleri kapışmaktadır. Birkaç gün sonra, mâliye kasalarının dolduğu ve artık paraların nereye konulacağı bilinemediğinden dem vurulur. Artık ne diye para almalı? Kaydedilenlerin adedi, istikraz emisyonunu birkaç defa geçmiştir.

Devlet kambiyolarına güven ve rağbet bu derecededir. Fakat komedya oynanıp bitti mi? Hayır, kambur üstüne kambur geldiği görülür. Faizleri ödemek için, esas borcu söndürmesi şöyle dursun, sadece kabartan yeni borçlanmalara başvurmak gerekmektedir. Kredi suyunu çekince bu sefer ana parayı değil, fakat fâizlerini yeni vergilerle kapamak lâzım gelir. Bu vergiler, bir borcu kapamak için ikinci bir borçtur...

Sonra borcun tahvili zamanı gelir ki, bu yalnız fâizlerin ödenmesini azaltır; yoksa borçları kapamaz ve borç verenlerin rızâsı olmaksızın yapılamaz da. Konversiyon ilân etmek, ellerindeki tahvil değiştirmeye muvafakat etmeyen kimselere, paralarını iâdeyi teklif etmek demektir. Eğer bunların hepsi paralarını geri almak isterse, hükümet kendi gerdiği ağa düşmüş ve teklif ettiği parayı vermek imkânını kaybetmiş olur. Bereket ki, mâlî işleri pek az anlayan Hıristiyan tebâ, ana paradan kayıbı ve faizin azalmasını, yeniden para yatırmak tehlikesine daima tercih ettiklerinden, hükümetlerine, ekseriya milyonlarca borçtan yakayı sıyırmak imkânını vermişlerdir.

Şimdi Hıristiyanlar, bizim paralarımızı toptan isteyeceğimizi bildikleri için, dış borçlarda böyle birşey yapmayı düşünmüyorlar.

Bu gidişle apaçık bir iflâs, hükümetin kamu menfaatleriyle ilgilenmediğini bütün dünyaya isbat edecektir.

Bu ve gelecek maddeye dikkatinizi çekerim: Bugün bütün iç borçlanmalar, dalgalı denilen borçlarla yani, az çok kısa vadeli borçlarla, temelli borç haline konmuştur. Bu borçlar tasarruf sandıklarına yatırılan paralardan ve ihtiyat fonlarından meydana gelir.

Bu sermaye uzun zamanlar hükümetin elinde kaldığı için, dış borçlar faizlerini ödemek sûretiyle uçar gider ve yerine bir o kadar gelir depozitoları konur.

Hıristiyan hükümetlerde, devlet kasasındaki boşlukları dolduran işte bu gelir depozitolarıdır.

Dünya tahtına oturacağımız vakit bütün bu mâliye oyunları, hiç bir iz bırakmamak şartıyla ortadan kaldırılacaktır; çünkü bun-

lardan bizim hiç bir beklediğimiz yoktur. Devlet tahvil borsalarını da ortadan kaldıracağız. Biz tahvillerimizin oynaklığıyla hükümetimizin itibarının sarsılmasına izin veremeyiz. Bu tahviller, hiçbir kararsızlık göstermeksizin, tam kıymetleriyle ve kanunla ilân edilecektir.

Yükselme alçalmaya kapı açar ve biz mücadelemizin başlangıcında Hıristiyanların tahvilleriyle böyle oynamıştık.

Borsaların yerine özel kredi kurumları açacağız; bunların vazifesi sanayi tahvillerine, hükümet bakımından fiyat koymak olacaktır. Bu kurumlar piyasaya bir günde beşyüz milyon tahvil sürebilecek hâlde olacaktır. Bu sûretle, bütün sınaî teşebbüsler bize bağlı kalacaktır. Böylelikle ne büyük bir güç kazanacağımızı tahmin edebilirsiniz.

XXII. Protokol

ÖZET
GELECEĞİN SIRRI - ESKİ KÖTÜLÜK YENİ İYİLİĞİN TEMELİDİR - YÖNETİMİN İTİBARI VE ONA DUYULAN SEVGİ.

Şimdiye kadar bütün söylediklerimizle size, dünkü ve bugünkü olayların sırrını anlatmaya çalıştım. Olup bitenler, pek yakın bir geleceğe işaret ediyor. Hıristiyanlarla olan münasebetlerimizin sırrını ve mâlî açıdan yaptıklarımızı anlattım. Bu konu üzerinde pek az sözüm kaldı.

Zamanın en büyük kuvveti olan altın elimizdedir; istediğimiz kadar altını iki gün içinde yatırdığımız yerlerden çekebiliriz.

Hâkimiyetimizin ezelden mukadder olduğunu bir kere daha isbata lüzum var mı? Asırlar boyu yapmaya mecbur olduğumuz kötülüklerin, nihayet asıl iyiliğe hizmet etmek ve herşeyi düzenlemek için olduğunu, böyle bir servetle isbat etmiş olmuyor muyuz? İşte iyilik ve kötülük kavramları burada birbirine karışıyor. Düzen, biraz sertlikle de olsa muhakkak kurulacaktır. Biz ki, ıstıraplı âleme asıl iyiliği ve koyacağımız kanunlara uymak şartıyla huzura kavuşacak olan ferdin hürriyetini getirdik, velinîmet olduğumuzu da isbat etmesini bileceğiz. Aynı zamanda hürriyetin, düzensizlik ve saygısızlık demek olmadığını; insanın haysiyet ve hünerinin, vicdan hürriyeti, eşitlik ve daha bilmem ne hakkı gibi yıkıcı ilkeler ilânından ibaret olmadığını; şahsî hukukun, toplantı yerlerinde konuşkanlıkla

kendini ve başkalarını heyecanlandırmak hakkı demek olmadığını anlatacağız. Asıl hürriyet, müşterek hayatın bütün kanunlarına içten bir sadakatle riayet eden şahsın dokunulmazlığıdır. Kendinde olmayan bir hakkı, bir başkasında tanımak asâlet gereğidir. Yalnız nefsinin hayalî davası peşinde koşmakta asâlet yoktur.

Bizim hükümetimiz gâlip olacaktır; çünkü kuvvetli olacak, bizzat hükümet ve idare edecek ve çılgın sözler haykıran, aslında hayalden başka birşey olmayan lâflara büyük ilkeler süsü veren lider ve hatiplerin peşinden gitmeyecektir. Bizim hükümetimiz, insanların saadetini vücuda getiren düzenin mutlak hâkimi olacaktır. Bu hükümetin yüksek değeri ona, halkın içten gelen sevgi ve saygısını kazandıracaktır. Asıl kuvvet hiçbir kanunla, hattâ ilâhi kanunla dahi uzlaşamaz; hiç kimse, onun kudretinden bir zerre koparabilmek için ona saldırmak cesareti gösteremez.

XXIII. Protokol

ÖZET
LÜKS EŞYA ÜRETİMİNİN AZALTILMASI - KÜÇÜK SANAYİ - IŞSIZLİK - SARHOŞLUĞUN YASAKLANMASI - ESKİ TOPLUMA BÜTÜNÜYLE YENİ BİR BİÇİM VERMEK.

Kavimleri itaate getirmek için önce alçak gönüllülüğe alıştırmak, bunun için de lüks eşyayı azaltmak lâzımdır. Bu yoldan giderek, süs rekabetiyle bozulan ahlâkı iyileştireceğiz. Fabrikatörlerin özel sermayelerine zarar verecek olan küçük sanayii diriltececeğiz. Bu keyfiyet, büyük fabrikatörlerin, doğrusu çok defa bilmeksizin, kitlelerin fikrini hükümet aleyhine çevirmelerine engel olmak bakımından da zaruridir. Küçük sanayi ile uğraşan halk işsiz kalmaz; kurulu düzene ve bunun neticesi olarak hükümet kuvvetine bağlı kalır. İşsizlik yönetim için en tehlikeli bir şeydir. iktidar mevkiine geçer geçmez, işsizliğin rolü bizim için bitmiş olacaktır.

Sarhoşluk kanunla o kadar yasak olacak ki müptelâsı, insanlığa karşı bir hiyanet işlemiş gibi cezalandırılacaktır. Çünkü kendini ayyaşlığa veren insanlar alkolün etkisiyle hayvanlaşırlar.

Bir defa daha tekrar ediyorum ki halk ancak, kendisinden apayrı bir demir ele körükörüne itaat eder ve bu elin içinde, kendisini müdafaa edecek kılıcı sezer ve sosyal felâketlere karşı dayanacak yeri olduğunu hisseder.

Krallarında, bir melek ruhu görmeye ne ihtiyaçları var? Onlar krallarında, kuvvet ve iktidarın timsalini görmelidirler.

Çığırından çıkarmış bulunduğumuz bugünkü toplumların ortasında, varlıklarını sürükleyen hükümetlerin yerini tutacak olan hükümdarımız her şeyden önce, Tanrının bile kuvvetini inkâr eden, göğüslerinde anarşi alevleri yükselen toplumlardaki bu yangını söndürmeye mecbur olacaktır.

İşte bunun içindir ki bu hükümdar, bu türlü toplumları, kendi kanları içinde boğulmak suretiyle de olsa, yok etmeye mecbur olacak; ta ki onları, devleti ortadan kaldırmaya elverişli her türlü insana karşı şuurlu mücadele edebilecek bir ordu hâlinde diriltebilsin.

Tanrının bu seçkin kulu; insandan ziyade hayvan sürülerini andıran, bu budala kuvvetleri ezmek için yukardan memur edilmiştir.

XXIV. Protokol

ÖZET
KRAL DAVUD'UN KÖKLERİ - KRALIN HAZIRLANMASI - VELİAHTLIĞI BÜYÜK OĞULA HASRETMEMEK - KRAL VE ÜÇ KILAVUZU - KRAL - KADER - YAHUDİ KRALININ KUSURSUZ BİR AHLÂKA SAHİP OLMASI.

Şimdi kral hanedanının köklerini sağlama vasıtalarına geçiyorum. Bütün dünyayı, bugüne kadar idare eden bilginlerimizin tuttukları yoldan ayrılmayacağız. Bütün beşeriyetin fikrini biz idare edeceğiz.

Davut zürriyetinden birkaç kişi, kralları ve veliahtları hazırlayacaklar ve veliahtları verasetle değil, belirgin kabiliyetlerine göre seçeceklerdir. Bunlara politikanın inceliklerini, yönetimin plânlarını, herhalde herkesten gizli kalmak şartıyla, öğreteceklerdir. Herkes bilmelidir ki idare sanatının sırlarını bilmeyenlere hükümet tevdi edilemez.

Politika plânlarının uygulanması, yüzyılların verdiği tecrübenin genişliği, siyasî ve ekonomik kurallara dair fikirlerimiz ve bir kelime ile insan ilişkilerini düzenleyen tabiat kanunlarının ruhu, yalnız bu şahıslara öğretilecektir.

Veliahtlar, öğretim sıralarında hafiflik, yumuşaklık ve iktidar mevkii için tehlikeli diğer vasıfları gösterdikleri takdirde, yönetimden uzaklaştırılacaklardır. İdare dizginleri ancak kuvvetli ve zûlme

kaçan bir sertlikle hükümet edebileceklere teslim edilecektir.

İrade zayıflığı veya hastalık hâlinde, krallar, kanuna uygun olarak, hükümet dizginlerini ehliyetli yeni ellere bırakmaya mecbur olacaklardır.

Kralın iş plânları, ona başmüşavir olarak verilecek zâta bile meçhul kalacaktır.

Geleceği yalnız kral ve üç kılavuzu bilecektir.

Demir idaresiyle kendisine ve bütün insanoğluna hâkim olan kralın şahsında herkes, meçhul yollarıyla beraber, kaderi gördüğünü zannedecektir. Hiç kimse, verdiği emirlerle kralın neyi kasdettiğini bilmeyecektir. Ve bundan dolayı da hiç kimse meçhul bir yola düşmeye cesaret edemeyecektir.

Şüphesiz ki kralın zekâsı, kendine tevdi edilen yönetim plânını başarmaya selâhiyetli olmalıdır. Bunun için de, bahsettiğimiz bilginler tarafından imtihana çekilmedikçe, tahta çıkamaz. Halkın, kralını tanıması ve sevmesi için kralın, genel yerlerde milletle görüşmesi gereklidir. Bu hal, bugün, terör vasıtasıyla birbirinden ayırdığımız bu iki kuvvetin, zaruri olan birliğini meydana getirir. Terör, o iki kuvveti ayrı ayrı pençemize düşürmek üzere bize bir süre için lâzım olmuştu.

Yahudilerin kralı, hırsın ve hele şehvetin esiri olmamalıdır. Karakterinin hiçbir tarafı, hayvanî meyillerinin zekâsına tahakküm etmesine meydan vermemelidir. Fikri, beşerî faaliyetin en pis ve en hayvanî cihetlerine yatıran şehvet, aklî melekeler ve görüş açıklığı üzerinde öldürücü bir tesir yapar.

Davud'un zürriyetinden gelen ve insanlığın dayanağı olan kavmini şahsında temsil eden cihangir hükümdar, zevklerini feda etmeye mecburdur.

Bizim hükümdarımız kusursuz bir *"Nüsha-i kübrâ"* [büyük nüsha, insan] olmalıdır.

İKİNCİ BÖLÜM İLE İLGİLİ NOTLAR

(1) 10 Eylül 1920 Beyaz Saray'dan yazılmış mektup.

(2) J. Jakaobyn'in *Lenin* adlı kitabında Lenin'in anne ve babasının da Yahudi olduğu yazılıdır. (Çev.)

(3) Ne yazık ki ben bu sayfanın kopyasını almak lüzumunu düşünmekte gecikmiştim. Okumak üzere aldığım kitabın sahibi de bugün gözlerini hayata yümmuş bulunuyor. (Çev.)

(4) Emile Paul, *Le Peril Judeo-Maçonnique: Les Protocols des Sages de Sion.*

(5) The Jewisch Board of Deputies.

(6) 1 Temmuz 1880 nüshası.

(7) Çevirenin notu: Ben bu konuşmanın metnini *Grinoire* gazetesi'nin 16 Ekim1942 tarihli nüshasında okudum. Ve buraya dercini hiç de yersiz ve münasebetsiz bulmadım.

Aynen türcüme ve naklediyorum:

"Baş Hahamın Mezarı Başında"

"Haham Reichhorn 1869 senesi, Prague'da, Hahambaşı Simeon -Ben- Yhuda'nın mezarı başında bir nutuk irad etmişti. Bu nutkun metnini veriyoruz. Okuyucularımızın biraz derin düşünmelerini rica ederiz:
Biz, İsrâil hükemâsı, Tanrının, biza vadettiği dünya hâkimiyetine doğru kaydettiğimiz gelişmeyi ve Hıristiyanlara karşı kazandığımız zaferleri gözden geçirmek üzere, her yüz senede bir, şûra halinde toplanmayı alışkanlık edinmişizdir.
Bu sene, muhterem Simeon -Ben- Yhuda'nın mezarı başında toplanan bizler, geçen asrın bizi hedefimize yaklaştırdığını ve ona ulaşmamızın çok yakın olduğunu iftihar ile temin edebiliriz.
Altın her zaman karşı konulmaz bir güç olmuştur. Hep de öyle olacaktır. Hünerli ellerin kullandığı altın, ona sahip olanlar için en faydalı bir manivelâ olacak ve ondan mahrum kalanları imrendirecektir. Altınla en bağımsız vicdanlar satın alınır. Kıymetlerin bedelleri, bütün ürünlerin rayiçleri tesbit olunur. Borç anlaşmaları akdetmeleri sûretiyle, devletlere tahakküm edilir.
Başlıca bankalar, bütün dünyanın borsaları, bütün hükümetlerin kre-

dileri bugün elimizde bulunuyor.
Büyük kuvvetlerden biri de basındır. Basın, istenilen her hangi bir fikri tekrar ede ede nihayet doğru imiş gibi kabul ettirir.
Tiyatrolar da buna benzer hizmetler görür. Her tarafta basın ve tiyatrolar bizim direktiflerimize boyun eğerler. Demokratik rejimi durmadan övmek sûretiyle, Hıristiyanları siyasî partilere ayıracak, millî birliklerini yok edecek, aralarına nifak sokacağız. Onlar nihayet âciz kalacaklar ve daima müttehit ve dâvamıza sadık olan bankamızın kurallarına boyun eğeceklerdir.
Hıristiyanların gurur ve hamakatlerini istismar ederek savaşlara sürükleyeceğiz, onlar birbirlerini boğazlayarak bizimkilere yer açacaklardır.
Toprağa sahip olmak daima nüfuz ve kudret doğurmuştur. Sosyal adâlet ve eşitlik adına büyük çiftlikleri parçalayacağız: Bu parçaladığımız toprakları candan dileyecek olan köylüler, az sonra işletme hesabına borçlanacaklar ve semayelerimizin esiri olacaklardır. Büyük malikâneler sahibi olmak sırası bize gelecek ve toprağa sahip olmak bize iktidar mevkiini temin edecektir.
Piyasada altının yerine kâğıt parayı geçirmeye çalışalım. Altını kasalarımıza çektikten sonra, kâğıda kıymet verecek de biz olacağımıza göre bütün hayata hâkim olacağız demektir.
İçimizde kendini vecd içinde göstererek halkı inandırmaya muktedir kimeler vardır; bunları, insanlığın mutluluğunu gerçekleştirecek değişiklikleri anlatmak vazifesiyle, kavimlerin arasına saldıracağız. Altınla ve iltifatlarla, er geç Hıristiyan sermayedarları yıkacak olan işçi sınıfını kazanacağız. İşçilere rüyalarında bile göremeyecekleri ücretler vadedeceğiz. Fakat bir taraftan da zaruri ihtiyaçların fiyatlarını yükseltmek suretiyle daha büyük faydalar temin edeceğiz.
Böylelikle, Hıristiyanların bizzat kendilerine yaptıracağımız ihtilâlleri hazırlayacağız ve bu ihtilâllerin semerelerini biz devşireceğiz.
Alaylarımızla, saldırılarımızla din adamlarını öncelikle gülünç sonra da iğrenç bir hâle getireceğiz; dinlerini de aynı sûrette gülünç ve nefrete mucib kılığa sokacağız. Çünkü bizim, dinimize, ibadetimize sıkı bağlılığımız onlara üstünlüğümüzü, ruhlarımızın üstünlüğünü isbat edecektir.
Bütün önemli sahalara adamlarımızı yerleştirmiş bulunuyoruz. Musevi olmayanlara avukat ve doktor tedarikine çalışalım: Avukatlar hemen bütün bilgilere vâkıftırlar. Doktorlar, bir eve girdiler mi artık onlar o evin sırdaşları ve vicdanların güdücüleri olurlar.
Fakat bilhassa eğitim ve öğretimi istismar edelim; böylelikle bize faydalı olan fikirleri yaymış ve dimağları istediğimiz kalıba dökmüş oluruz.
Eğer bizimkilerden her hangi biri, adâletin pençesine düşmek talihsiz-

liğine uğrarsa yardımına koşalım. Ve onu hâkimlerin -bizzat kendimiz hâkim olmamıza nazaran- elinden kurtarabilecek kadar şâhit bulalım.
Hıristiyanların kibirli ve ihtiraslı yöneticileri lükse boğulmuşlardır. Bir çok da orduları vardır. Biz onların, çılgınlıklarının dilediği her şeyi tedarik edebilmelerine elverecek parayı temin edeceğiz ve böylelikle yularlarını elimize alacağız.
Erkeklerimizin Hıristiyan kızlarıyla evlenmelerine mâni olmaktan sakınalım: çünkü biz o kızlar vasıtasiyle en kapalı mahfillere sokulacağız.
Kızlarımızın Musevi olmıyanlarla evlenmeleri de bize daha az faydalı olmayacaktır. Çünkü Yahudi bir ananın çocukları bizimdir. Hıristiyan kadınlarının, dinlerinin usûl ve ameline bağlılıklarını gevşetmek için serbest evlilik fikrini yayalım.
Hakir görülmüş ve zülme uğramış Isrâil oğulları, asırlardan beri iktidara doğru bir yol açmaya çalıştılar. Artık hedefe varmak üzeredirler. Şimdi onlar lânetli Hıristiyanların iktisadî hayatlarını kontrolları altına almış, siyaset ve örf üzerinde büyük tesirler gösterecek hâle gelmişlerdir.
Önceden belirli ve istenilen bir anda, Hıristiyanların bütün sınıflarını yıkıp bize esir edecek ihtilâli koparacağız. Çünkü Tanrının kavmine vâdi böylelikle yerine getirilmiş olacaktır."